

НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Ювілейний Збірник
1959—1984

IN SERVICE OF UKRAINIAN CULTURE

**The Jubilee Collection
1959—1984**

**25 years of choir “Verkhovyna”
and
10 years of dance group “Dunai”**

COMPILED AND EDITED BY T. FEDORIW AND N. TALANCHUK

PUBLISHED BY UKRAINIAN YOUTH ASSOCIATION SUM
WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADIAN LEAGUE
FOR THE LIBERATION OF UKRAINE

Edmonton — 1984 — Canada

НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Ювілейний Збірник
1959—1984

25-річчя хору „ВЕРХОВИНА”
10-річчя танцювальної групи „ДУНАЙ”

diasporiana.org.ua

ВИДАННЯ
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ,
ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Едмонтон — 1984 — Канада

Упорядкували
і зредагували:

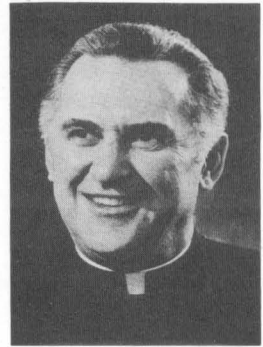
*ТЕТЯНА ФЕДОРІВ і
НАТАЛІЯ ТАЛАНЧУК*

ТИРАЖ 300 прим.

Нижче слідуєть назви часописів, з яких у цій збірці поміщено дописи в цілости та частини з дописів: "Українські Вісті", "Гомін України", "Новий Шлях", "Канадійський фармер", "Поступ".

Bishop's Chancery

*6240 Alta Boulevard
Edmonton, Alberta
T5W 4P1*

Слава Ісусу Христу!

12 червня 1984.

Шановному Комітетові для відзначення
25-річчя ансамблю "Верховина" СУМ,

У нас, українців, багата культурна спадщина. Спілка Української Молоді не лише свідомо цього, а і дбає, щоб нашу культуру плекати і заціплювати любов до неї в серцях нашого молодого покоління.

Це завдання виконують хор "Верховина" і танцювальна група "Дунай." Довідаюся, що цього року вони відзначають ювілей свого існування й діяльності: хор "Верховина" - 25-річчя, а танцювальна група "Дунай" - 10-річчя.

З цієї нагоди мені приємно скласти найщиріший привіт з найкращими побажаннями. Висловлюю признання за Вашу культурну працю і бажаю Вам дальших успіхів у розвитку нашого українського мистецтва.

+ Димитрій

Димитрій Грещук,
Апостольський Адміністратор
Едмонтонської Єпархії

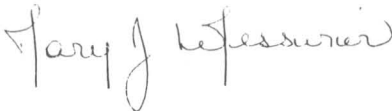
131 Legislature Building, Edmonton, Alberta, Canada T5K 2B6 403/427-4928

GREETINGS FROM THE HONOURABLE MARY J. LEMESSURIER, MINISTER OF CULTURE,
ON THE OCCASION OF THE VERKHOVYNA ENSEMBLE'S ANNIVERSARY

May I take this opportunity to extend to the members of the Verkhovyna Ensemble congratulations and best wishes on behalf of the Government of Alberta and Alberta Culture, as you celebrate the 25th Anniversary of the Verkhovyna Choir, and the 10th Anniversary of the Dunai Dancers.

You certainly are to be commended on the progress that the Choir and Dancing troupe have made since their beginnings with a female choir in 1959 and I am sure you all are looking forward to the commencement of your Eastern Canada and United States tour with excitement and anticipation.

I do hope you will continue to develop and share your culture, customs and traditions with all Albertans.

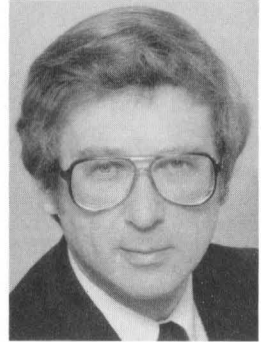
Mary J. LeMessurier
Minister of Culture

Laurence Decore
Mayor

City Hall
1 Sir Winston Churchill Square
Edmonton, Alberta
T5J 2R7

MESSAGE FROM THE MAYOR

I am proud to be a part of this auspicious occasion which marks milestone anniversaries of the singers and dancers of the Verkhovyna Ensemble.

Working under the auspices of the Edmonton branch of the Ukrainian Youth Association, this ensemble has established an enviable reputation in our city. For 25 years the choir has displayed its professional talents in our community and beyond, much to the delight of all those entertained. This season marks the 10th anniversary of the dancing group which has achieved so much in a relatively short period of time.

I take this opportunity, on behalf of all Edmontonians, to thank the Verkhovyna Ensemble for its invaluable contribution to our cultural community. Congratulations for a job well done and best wishes for many more successful years.

Sincerely yours,

Laurence Decore
Mayor

Шумить далека Верховина,
Чудова, рідна сторона . . .
Чом хвиля смутку звідтам лине,
До мене в гості заліта?

І шепче: квіти в полонині
Грізний наїздник потоптав,
Німі серця банують нині,
Від горя падають до трав.

Шумить далека Верховина,
Але не плаче, не рида,
Москвин не варт її сльозини . . .
І грізно так шумить вода.

Т. Федорів

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

PREFACE

The value of every nation is reflected in its culture. The Ukrainian people have great pride in their diverse culture, for it is their foundation.

Song and dance are major aspects of Ukrainian Culture and are instrumental in preserving the much-admired Ukrainian heritage. They are also a means by which Ukrainians retain their national consciousness in Canada and abroad. This is especially significant because of the oppression of culture in Ukraine, where song cannot proclaim the fate of its people; the result is an incentive to strive to fulfill the obligation of preserving the Ukrainian culture in the Western world.

It is for this reason that the women's choir "Verkhovyna" (Women's Association of the Canadian League for the Liberation of Ukraine) was created 25 years ago and the dance group "Dunai" (Ukrainian Youth Association) was formed 10 years ago. This anniversary year of 1984 is marked by the recent merging of these two artistic groups into the "Verkhovyna Ensemble" of the Ukrainian Youth Association.

For this memorable occasion the "Verkhovyna Ensemble" has published this anniversary booklet of press articles, recollections, a summary of achievements and but a handful of photographs, as a tribute to the efforts of this ensemble for future generations.

English translation by Mary Markiw

ПЕРЕДМОВА

Рівень вартости кожного народу віддзеркалюється у його культурі. Український народ гордиться своєю високою культурою і любить її, бо вона є основою його життя.

Одними із галузей української культури є рідна пісня та народний танець, які являються головною окрасою українського культурного життя у нашій громаді й поза нею.

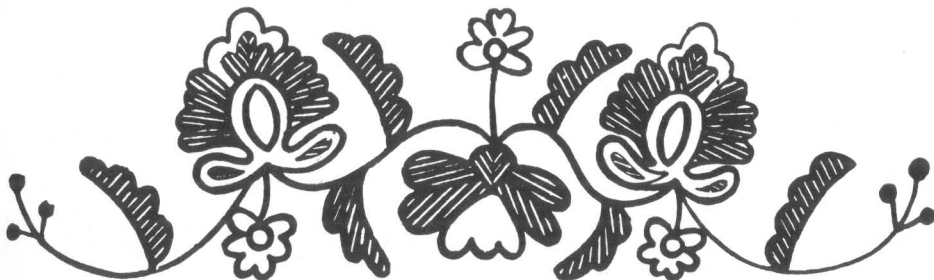
Український пісенний і танковий фолклор такий багатий і барвисто-різномірний, що захоплює не тільки свою, а й чужинецьку публіку. Тим самим він є одним із засобів зберігання свідомости про нашу національну приналежність в еміграційному розсіянні. Теж невідрадий стан рідної культури в Україні, де українська пісня не може опієувати долі свого народу.

Всі ці висновки стали поштовхом, щоб призадуматись над нашим завданням.

Із тих мотивів 25 років тому створилися жіночий хор „Верховина” Об'єднання Жінок Ліги Визволення України і 10 років тому танцювальна група „Дунай” при Спілці Української Молоді. У цьому святковому 1984-ому році цих двох мистецьких одиниць, заіснувала велика історична подія, коли вони обі злились в одну мистецьку цілість під назвою „Ансамбль Верховина” Спілки Української Молоді.

З нагоди цих визначних річниць „Ансамблю Верховина” СУМ видаємо цей скромний ювілейний збірник, до якого зібрано матеріяли із дописів у пресі, спогадів, звідомлень з праці й світлин. Лиш невелику частину із них містимо в цьому збірнику, щоб зберегти пам'ять про працю цієї мистецької одиниці для грядучих поколінь.

Упорядники

3-за обрію "Верховини"

Вглибившись думками до початків заснування хору, мимоволі хочеться пірнути крізь прірву довгих років аж до того часу, коли ми, мов розполошені птаці опинились тут, далеко від рідних, зруйнованих гнізд і хоч кількома словами згадати обставини і початки заснування жіночої організації, що створила цю вітку культурного характеру — жіночий хор "Верховина".

Затихла воєнна хуртовина. Закінчилась наша довга, важка мандрівка. Ми опинились у новому світі. У світі великих благ, з багатствами засобів на життя, у привітній, вільній країні Канаді, з українськими культурними надбаннями — дорогими цінностями, тяжко здобутими працею мозольних рук наших давніх піонерів з першої, а то й другої еміграції, де була жива теж і українська мова. Одначе й те все не могло заготи в грудях замкнутий біль за тими, що там у неволі на рідній землі.

Простори часу, що ділили еміграцію одну від другої, ділили їх теж у способі думання і життя. Два світи примирились. І вже на початках нашого побуту тут, теж треба було нам розпрощатися з думками і надіями, які супроводжали нас цілу тернисту дорогу від рідних хат аж сюди, що ось-ось повернемося домів. Ці обставини й теж завдання супроти українського народу єднали нас і 1954 р. створено Жіночу Секцію Ліги Визволення України, що згодом стала окремою організацією в системі Українського Визв. Фронту під назвою Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, з Головною Управою в Торонті. Тут ми ділились долею наших рідних, найдорожчих, що тяжко караються в тюрмі народів Московії, докладали усіх зусиль, щоб вложити свою, хоч малесеньку часточку для полегшення страждань нашим знедоленим на рідній землі.

Початки Хору

Вже в перших роках праці і розвитку нашого відділу Об'єднання Жінок Ліги Визволення України завважилось великий брак хоч одної збірної мистецької одиниці, яка, хоч би до певної міри, виповняла програми концертного характеру в культурному аспекті. Хіба можна чимось іншим замінити українську пісню, яка є дзеркалом української душі, її почувань в найбільш радісних чи сумних хвилинах життя її народу та стан її на рідній землі? 1959 р. зорганізовано жіночий хор, якого ще в Едмонтоні не було, що сповняв би обов'язки у наших організаціях, завдання у нашій громаді, серед наших співжителів - чужинців, для спопуляризування нашої рідної пісенної культури, головне теж, щоб й молодому поколінню зашепити любов до рідної пісні, для дальшого її плекання.

Правда, що в деяких наших членкинь закрадались побоювання, що нам не вдасться цей крок, що він є надто ризиковний — і що тоді? — сором. Одначе всупереч сумнівам хор зорганізовано, який існує по сьогодні.

Т. Федорів

ВСТУП

Літа поволі затирають події минулого у нашій пам'яті. Тому, у 25-річчя хору "Верховина" утривалюємо у цій скромній збірці під заголовком "На службі української культури", хоч частинну працю з історії цієї хорової одиниці за чверть сторіччя.

Зібравши матеріали з архіву Об'єднання Жінок ЛВУ: дописи, спогади, звідомлення з праці й те, що ще залишилось живим у пам'яті, учасникам пережитого — передаємо лиш частинно, мов на одній ленті, яка відзеркалювала б бодай хоч не повний пройдений верховинський шлях, щоб не пропав він безслідно в тенетах забуття.

Хай ця збірка відсвіжить переживання і працю "верховинок" — основоположниць, усіх членок хору за пройдений час і всім теперішнім "верховинцям", що продовжували і продовжують почате діло тому 25 років. Теж і членам Ансамблю Бандуристок, вокального квінтету "Троянди" й танцювальної групи "Дунай" СУМ. Хай теж і любителям української пісні буде згадкою про "Верховину", що плекала українську пісню і служила нею нашій громаді.

Хотілось би в цих скромних рядках передати все те так, як було. Відтворити дух цього часу, усі почування і переживання цих невтомних "верховинок", що наче спинались на якусь стрімку високу гору, на верхи далекі, недосяжні. Щоб звідтіля на повні болю груди заспівати пісню, яка понеслась би з вітрами в рідимий край, в нашу ніколи незабутню славу, знедолену але нескорену, любу Україну. Переказати їй пісню свій біль і жаль за Нею, що не забуваємо, а оспівуємо Її долю, що пісню вітаємо старі пошерблені пороги, по яких ще з дитинства ступали. До тебе, Дніпре—Славуто, що сумно й гнівно кидаєш срібними гривами, які повні помсти й бунту, готові похлонути відвічного ворога нашої України. І теж, щоб вільний світ почув про Тебе, Вітчизно дорога в неволі, про Вас, городи славні: Києве і Львово, що в своїх сірих мурах, обдертих недолею віків, що заховали в собі великий біль за тими, що стояли біля вас і не встоялись, бо ворог знищив, зруйнував і зрівняв їх з землею, що й сліду по них не зосталось; за тими збездеченими пам'ятниками, святинями, що перемінені на безбожницькі кляби або торговіці худоби, до вас незчисленні могили. Та, Боже праведний, чи дасться все те на папір передати, що пече в грудях ще й досі? Хочеться читачеві якслід, найдокладніше передати обставини початків заснування хору, його розвитку, досягнення й занепади, успіхи й недомагання хору. На це, як було вже вказане - використовуємо деякі дописи з преси, чи уривки про концерти, чи виступи хору, які передавали спостереження з виконаних концертних програм окремі репортери. Вони давали повні образи концертів, їхній зміст і їхню побудову.

Та чи вдасться все це, якслід передати в такій короткій формі? Мабуть, що ні. Теж треба з цим погодитись, що не вдасться все описати без похибок чи недомагань, мимо найкращих старань і найбільших зусиль.

Для точнішого представлення заснування хору, його праці і розвитку з перших років, подаємо історію "Верховини" за п'ять років, написану першим диригентом хору паном Михайлом Соханівським.

Т. Федорів

ХОР ОЖ ЛВУ „ВЕРХОВИНА” В ЕДМОНТОНІ Спомин диригента М. Соханівського

Заходами організаційної референтки Об'єднання Жінок Ліги Визволення України Тетяни Федорів, 15 лютого 1960 р. зорганізовано жіночий хор, якому дали назву „Верховина”.

Основним завданням хору було не тільки пописуватися гарним співом, але й плекати українську пісню, збагачувати постійно свій різноманітний репертуар і вдосконалювати свій мистецький рівень співу, збагачувати своїми виступами мистецькі програми різних імпрез, притягати у свої ряди молодь, щоб водночас виховати в ній любов до української пісні та забезпечити тяглість існування хору.

Дуже великою радістю буде для глядачів, коли вони побачать на сцені молодих дочок, що співають поруч із своїми матерями.

Жіночий хор „Верховина”, починаючи свою працю, мав у своєму складі 26 хористок: Анна Руть, Стефанія Брода, Катря Лагола, Ірина Рудик, Оксана Свистун, Люся Стебельська, Катря Апонюк, Марія Бригідир, Марія Зинич, Марія Шарабун, Олена Горбань, Анна Рокіцька, Марія Басараб, Марія Іванишин, Соня Фіялка, Анна Хохла, Наталка Таланчук, Магдалина Мандрик, Тетяна Федорів, Параскевія Кіндзерська, Надя Процків, Анастасія Пилип, Лукія Скольна, Олена Луців, Михаська Мартюк, Анна Дворницька.

24 квітня 1960 р. відбувся „Великодній концерт”. Це був перший виступ жіночого хору з такими піснями: „Вже весна воскресла” (Ф. Колесси), „Ой, зашвіли фіялоньки” (З. Лиська), „Женчичок” (З. Лиська), „Чи я не хороша” (Ф. Колесси) і „Верховино” (ар. М.Ф.).

Цей перший виступ хору „Верховина” пройшов дуже гарно, хоч деякі хористки перед концертом навіть хвилювалися, бо все ж таки це перший виступ на сцені перед численною публікою.

25 травня 1960 р. хор „Верховина” виступав на „Святі героїв”.

7 серпня 1960 р. на концерті, присвяченому роковинам 30 червня 1941 р. та вшануванні пам'яті ген. Р. Шухевича-Чупринки у 10-річчя від дня його смерті. Концерт відбувся в таборовій залі над Голубиним озером (під час таборування молоді).

29 жовтня 1960 р. в залі Ювілейної аудиторії хор „Верховина” брав участь у концерті танцювального гуртка „Шумка”. Хор відспівав чотири пісні і одну у хороводі „Марина”, що його виконувала „Шумка”.

Кожного тижня в понеділок відбуваються проби хору від год. 8.00 до 10.00 веч. Всі хористки приходять на проби точно, хіба що комусь того дня припала поважніша перешкода.

16 квітня 1961 р. відбувся „Великодній чай”, на якому жіночий хор відспівав в'язанку гаївок. Гаївки виконували юні сумівки.

28 травня 1961 р. наш хор брав участь у „Святі героїв”.

25 червня 1961 р. у концерті „Вечір пісні, музики і танку” хор відспівав три пісні: „Ластівка летіла”, „Колискова” (муз. С. Яременка) і повстанську „Там, на горі”.

8 жовтня 1961 р. жіночий хор брав участь у концерті з нагоди 20-ліття проголошення Акту Державности 30 червня 1941 р. Співав 5 пісень.

28 жовтня 1961 р. хор „Верховина” брав участь в Ювілейній аудиторії на концерті „16-річчя Об'єднаних Націй”.

5 листопада 1961 р. хор „Верховина” брав участь у Листопадовому концерті. Співав три пісні.

21 листопада відбувся З'їзд Ліги Визволення України Західньої Канади, наш хор на концерті відспівав три пісні.

І так проминуло два роки нашої мистецької хорової праці. Кожного тижня хор відбував свої проби, підготовляв новий репертуар. Прийшов новий — 1962 рік.

28 січня 1962 р. в Ювілейній аудиторії на Святі Державности України жіночий хор „Верховина” відспівав три пісні.

25 лютого 1962 р. хор виступав на Святі героїнь. Співав 5 пісень: „Слава героям”, „Ластівка летіла”, „Для тебе, Вітчизно”, „Марш молоді”, „Заграви блиском”.

25 березня 1962 р. хор виступав на Шашкевичівському концерті в Ювілейній аудиторії. На концерті було 1,800 осіб. Жін. хор „Верховина” відспівав дві пісні: „Зашуміла дібровонька” і „Услиши, Господи, глас мой”.

27 травня 1962 р. було Свято героїв; хор співав 4 пісні: „Слава героям”, „Україно, повстань”, „Вперед до сонця і волі” та „Січовик”.

17 червня 1962 р. на „Вечорі пісні і танку” хор „Верховина” співав 4 пісні: „Збудись, Україно” (ар. М.Ф.), „Колискову”, „Місяць ясенесенький” (муз. С. Яременка) і „Волошки” (ар. М. Ф.). В „Українських вістях” (Едмонтон) ч. 27 з 5 липня, про жіночий хор написано: „Виконання пісень було бездоганне, хор виступав, як завжди, в стильових народніх одягах. Непевність, яка колись помічалася у перших виступах хору, зовсім шезла. Хор зробив значний поступ, а його невтомний диригент М. Соханівський не шкодує ні часу ні труду, щоб з цього хору вишліфувати справжню мистецьку одиницю.”

21 жовтня 1962 р. хор „Верховина” виступав на концерті 17-річчя Об'єднаних Націй. Співав три пісні. До хору вступили нові хористки: Зіновія Бойко, М. Самійло, Євгенія Романюк, Анна Бойкевич, Катря Патан, Стефанія Шрам, Надя Цинцар, Альбіна Атаманчук, Інґа Татчин, Марія Майкович, Анастасія Подільська, як теж юначки з СУМ: Михайлина Дворницька, Віра Іванишин, Оля Кузьо, Славка Хмелик, Леся Осетко, Анна Мазурик, Анна Шалай, Анна Гонтарик, Іванка Гукало, Ірка Балабан, Ірка Мандрик, Стефа Мандрик, Галя Шевчук, Оленка Костюк, Віра Бойко.

Так пройшло три роки нашої невтомної хорової мистецької праці. Українське мистецтво, а зокрема хор, бандура, танок, театр — це невід'ємні компоненти природи української душі. Вони поглиблюють національну свідомість і закріплюють та зберігають почуття національної ідентичности в душах нашої молоді.

В українській пісні горить любов до батьківщини! Виблискує слава героїчних днів! В ній кипуча пристрасть наших предків! В ній коріння і насіння долі України. З нею в бій ішли козацькі полки і свист шабель переплітувався із гомоном пісні. Вона є відгомонам і новіших визвольних змагань.

За нами вже три роки праці. Починаємо четвертий — 1963 рік.

26 січня 1963 р. жіночий хор „Верховина” виступав в Ювілейній аудиторії на Святі Державности, співав три пісні.

28 квітня 1963 р. був Великодній концерт, на якому співав хор 14 пісень. Про цей концерт в „Українських вістях” з 9 травня написано:

„Єдиний Едмонтонський жіночий хор „Верховина”, що його зорганізувало і провадить Об'єднання Жінок ЛВУ, дав в неділю, 28 квітня, в залі Народного Дому гарний великодній концерт. На програму концерту склалися пісні, деклямації та коротка, але змістовна доповідь Ліди Соробей про український Великдень. Більшість пісень, що їх співав жіночий хор під диригентурою Михайла Соханівського, — це були композиції проф. С. Яременка до слів Т. Федорів. Всі ці пісні, як також композиція самого диригента „Моя пісню” (сл. Тетяни Федорів) і його аранжерівка „Волошки” випали дуже гарно і ще раз доказали, що в Едмонтоні є творчі сили, які збагачують українське мистецтво. У програмі концерту виступала теж солістка Євгенія Близьак-Романюк, яка проспівала дві пісні: „І без слів твоє серце ридало” (слова Т. Федорів, муз. С. Яременка) та „Фіялочки”. Музичний акомпаньямент проф. С. Яременка — скрипка і Марія Дитиняк — фортепіан. Оригінальний і дуже вдалий концерт закінчено „В'язанкою гаївок” (Гр. Луківа). Хористки виступали в своїх прегарних гуцульських одягах. Цим разом уперше між ними були й дівчата з СУМ, які теж придбали собі гуцульський одяг, а барвисті сердаки вишивали самі”.

26 травня 1963 р. на Святі героїв жін. хор „Верховина” відспівав 4 пісні.

17 липня 1963 р. хор співав на концерті „Український день” в Елк Айленд парку, де було понад п'ять тисяч глядачів.

6 жовтня 1963 р. хор „Верховина” виступав на концерті в Калгарах з нагоди 10-ліття місцевого відділу Ліги Визволення України. Хор проспівав 5 пісень.

17 листопада 1963 р. був Листопадовий концерт, на якому промовляв актор Йосип Гірняк. В „Українських вістях” про жін. хор „Верховина” написано так: „Гарно репрезентувався жіночий хор „Верховина” в гуцульських одягах, доповнений новими співачками. Цей хор під дир. М. Соханівського співав „В'язанку стрілецьких пісень”. Цим концертом ми закінчили 4 роки праці в нашому хорі.

Починаємо п'ятий — 1964 рік. 22 березня 1964 р. на святі у 25-річчя Державности Карпатської України жіночий хор „Верховина” співав три пісні: „До сонця”, „Для тебе, Україно” і „В'язанку стрілецьких пісень”.

20 квітня 1964 р. хор „Верховина” дав у Мондері Великодній концерт. З великим успіхом хор проспівав 16 пісень.

17 травня 1964 р. на Святі героїв хор „Верховина” співав 4 пісні.

31 травня 1964 р. хор влаштував Великодній концерт, на якому співав 12 пісень, закінчуючи концерт в'язанкою гаївок.

23 липня 1964 р. хор брав участь у „Дні українця” в Елк Айленд парку. Співав три пісні.

20 серпня відмічено 10-річчя Об'єднання Жінок ЛВУ в Едмонтоні. У програмі Ювілейного концерту хору „Верховина” було 14 пісень, 3 танки і рецитація панни Галі Шевчук та слово пані Н. Таланчук, яке вона закінчила „Одою до пісні”.

Хор „Верховина”, що його зорганізувало Об'єднання Жінок ЛВУ за ініціативою і заходами пані Т. Федорів, нараховує нині 42 співачки, у тому 12 старших юначок СУМ. Диригентом хору від самого початку є Михайло Соханівський, що безкорисно працює для хору, присвячуючи багато часу на проби та писання і переписування нот.

Хор має у своєму репертуарі понад сорок пісень: релігійні,

патріотичні, народні і маршові. Хор мав багато виступів в Едмонтоні й околицях та здобув собі щире признання, а не раз і подив серед своїх та чужих, про що свідчать дописи з концертів в українській та чужомовній пресі.

Чимало сценічного ефекту додають багаті строї хору: білі вишивані блузочки і чорні, довгі стильові спіднички. Хор придбав собі, за взором Т. Федорів, барвисті гуцульські строї з багатою вишивкою. Юні сумівки, що співають в хорі, мають додатково червоні гуцульські сердаки. Всі строї вишили собі хористки самі, при видатній допомозі пані С. Свистун, яка ці строї кроїла і шила.

Багато перешкод і труднощів управа хору мусіла побороти на протязі 5 років, щоб втримати цю гарну хорову одиницю. Хор кілька разів вже успішно виступав на міжнародньому фестивалі Об'єднаних Націй та бере участь майже в кожній імпрезі, влаштованій на терені Едмонтона. Треба пам'ятати, що більшість жінок, що співають в хорі, працюють щоденно і кожна з них має свої родинні та хатні обов'язки, а всі вони точно приходять раз, а часом два рази в тижні на проби співу. Це немала жертва і за це належиться управі і хористкам щире признання.

Це саме підкреслив в кінцевому слові д-р В. Гирак — голова ЛВУ. Він зложив подяку всім хористкам за їх труд і посвяту. Щиро дякував довголітньому диригентові хору Михайлові Соханівському, а голова ОЖ пані О. Шевчук вручила диригентові гарні квіти.

20 вересня 1964 р. був концерт у 15-річчя СУМ, на якому виступав теж жіночий хор „Верховина”.

13 грудня 1964 р. жіночий хор „Верховина” брав участь у концерті для відзначення 20-их роковин смерти слуги Божого Андрея Шептицького. На тому концерті співав також збірний мішаний хор, і чоловічий хор Народнього Дому.

26 січня 1964 р. був концерт у роковини Державности України, на якому жіночий хор співав дві пісні.

І так проминуло п'ять років нашої хорової праці. Прийшов шостий рік діяльності в 1965 р.

У 1965 році, 21 березня, жіночий хор співав на Шевченківському концерті, 25 травня на Святі героїв.

Ми не шукали гонорів ні слави, але давали концерти, щоб у мистецьких виступах нести та ширити українську пісню і культуру.

*Пісне! Велична рідна пісне!
Розправ свої
 високолетні крила
В великий день!
Без тебе серце в грудях
 трісне.
З тобою викрешемо з серця
 як з кресала
Святий вогонь.
І підемо через побіду в полі,
Обмиті з крови й ран,
 назустріч волі!*

(З „Оди до пісні” Р. Купчинського)

Мені — диригентові жіночого хору „Верховина”, яким я проводив від початку його заіснування (1960) до 1965 року, хочеться прочитати другу частину праці жіночого хору. Хор має вже за собою 15 років праці. Пишіть, щоб залишити спомини для молодшого покоління, яке по нас буде продовжувати у своїх виступах українську пісню.

М. Соханівський

ДИРИГЕНТИ І АКОМПАНЬЯТОРИ ХОРУ „ВЕРХОВИНА”

За час верховинської мережі, яка почалась ще в 1959 р. хором диригували наступні диригенти: п. Михайло Соханівський, п. проф. С. Яременко, п-і Тереса Вавринчук-Парада, п-а Ірена Тхорик.

За диригентури п. М. Соханівського не було зовсім акомпаньатора. За проф. С. Яременка не було постійного акомпаньатора, однак в необхідних потребах завжди служила своєю поміччю п. Марія Дитиняк, теж Ірена Вавринчук — Касавемт, Вероніка Чучман й інші. За останньої диригентки — Ірени Тхорик, постійно акомпанює п-а Ксеня Дацків і допомагає в акомпанюванні подеколи п. Роман Британ. Теж Ксеня Дацків, а згодом і Леся Шарабун допомагали диригентці у вивченні окремих голосових партій на пробах.

Диригенти хору „Верховина”

МИХАЙЛО СОХАНІВСЬКИЙ

1959-1965

Михайло Соханівський, член славного хору Д. Котка й актор українських театрів в Україні. В Едмонтоні довгими роками режисерував драматичними гуртками.

СЕРГІЙ ЯРЕМЕНКО

1965-1976

Сергій Яременко, скрипаль, диригент і композитор, народився в Україні. Музичну консерваторію закінчив у Чернівцях на Буковині. В Канаду прибув 1952р. В Едмонтоні провадить школу гри на скрипці, клясичної гітари, диригує церковним хором. Диригував світськими хорами й капелею бандуристок.

ТЕРЕСА ВАВРИНЧУК—ПАРАДА 1976-1977

Тереса уже з дитинства через 8 років навчалася гри на скрипці у проф. С.Яременка. На Альбертському університеті студіювала музику підготовляючись стати учителькою. Зараз працює в системі сепаратних шкіл Едмонтону.

ІРЕНА ТХОРИК 1977-1984

Ірена уже в заранні своїх молодих літ цікавилась музикою і в цьому напрямку студіювала на Альбертському університеті. Теж вона студіювала диригентуру на семінарах хорових диригентів, які переводив маестро Вол. Колесник. Три останні роки підряд вона допомагає маестрові у викладах техніки диригування на цих же семінарах. Співає у вокальному ансамблі "Мережі", викладає музику в школі Сейнт Алберт. Теж дальше продовжує свої студії у вокальнім мистецтві та в грі на фортепіяні.

КСЕНЯ ДАЦКІВ 1977-1984

Ксеня Дацків - акомпаньюторка хору "Верховина". Велике зацікавлення музикою зродилось в неї вже на початках студій гри на фортепіяні, ще за дитячих літ. Від цього часу безперервно вона студіювала музику на Альбертському університеті, де одержала диплом Бакалавра. Тепер є учителькою музики в двомовній системі в школі Сейнт Кевін. Зараз продовжує свої студії, щоб одержати ARCT в Торонтській музичній консерваторії.

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Хор "Верховина" в Едмонтоні

*Тим паче зараз, як така розруха,
Тим паче зараз при такій війні,
що помагає не вгащати духа,
як не співцями створені пісні?
Про наші битви на папері голо.
Лише в піснях вогонь отой пащить.*
Ліна Костенко - "Маруся Чурай"

Популярною мистецькою одиницею на терені Едмонтону є мішаний хор "Верховина". Завданням хору є не лише розвивати музичну культуру української пісні, але також репрезентувати наші організації Визвольного Фронту перед своїми і чужими. Така мистецька одиниця є і конче потрібна для відповідного розвитку культурної праці в просторому новому Домі Української Молоді ім. ген. Р. Шухевича-Чупринки.

Коріння хору сягають 1959 року, коли заснувався спочатку жіночий хор Об'єднання Жінок ЛВУ "Верховина" в числі 26 хористок. Організатором і головою хору була п.Тетяна Федорів, диригентом став п.Михайло Соханівський, знаний актор і соліст, який диригував 5 років. За словами диригента "основним завданням хору було не тільки пописуватися гарним співом, але й плекати українську пісню, збагачувати постійно свій різноманітний репертуар і вдосконалювати свій мистецький рівень співу, збагачувати своїми виступами мистецькі програми різних імпрез, притягати у свої ряди молодь, щоб водночас виховати в ній любов до української пісні та забезпечити тяглість існування хору". 24-го квітня 1960 року відбувся перший виступ хору на Великоднім Концерті ОЖ ЛВУ.

12 слідуючих років диригував хором відомий музик, педагог і композитор проф. Сергій Яременко, за якого хор розвинувся ще численніше і придбав пребагатий репертуар до сотні пісень. Жіночий хор "Верховина" придбав три роди відповідних строїв і видав довгограйну платівку "Шумить далека Верховина".

За 17 років свого існування жіночий хор співав не тільки в Едмонтоні, а й роз'їжджав по провінції Альберті й поза нею, даруючи слухачам чудові, мелодійні пісні, а своїми гуцульськими (та іншими вишиваними) строями чарував очі глядачів.

Для урізноманітнення концертів хор влітає у програми сценічні картини з великодніх, різдвяних звичаїв національного характеру, або з сучасної дійсності на рідній землі. Ангажуються до участі сумівські ансамблі — капеля бандуристок, дівочий ансамбль "Троянди", танцювальні гуртки й хор далі розвивається.

В 1971 році хор "Верховина" став власністю ОЖ ЛВУ і СУМ з уваги на те, що в хорі переважали вже молоді хористки, переважно членки СУМ-у. Це — матері передали частину свого надбання своїм дітям. Диригентом і далі був проф. С.Яременко.

Потреба вимагала, щоб в 1976 році хор переорганізувався з жіночого на мішаний хор, диригентом якого стає п-а Тереса Вавринчук, працюючи над новим репертуаром до традиційного Щедрого Вечора ОУВФ в Домі Української Молоді.

В 1977 році диригентуру хором перебирає п-а Ірена Тхорик. Вона

інтенсивно працює над переписуванням нот, підготовкою та переведенням проб. Заступницею диригента є п-а Ксеня Дацків. Обидві диригентки є студентками музики при Альбертському університеті, брали участь у 4-ох українських хорових семінарах в Канаді, під керівництвом відомого маestra Володимира Колесника.

Вперше мішаний хор "Верховина", під диригентурою молоді енергійної Ірени Тхорик, виступив у Калгарах 25-го вересня 1977 року. Опісля слідували численні виступи хору в Едмонтоні і по провінції. В репертуар хору входять теж інсценізації та Архиерейська Служба Божа, яку хор відспівав вперше на Великдень 1980 року. Акомпаніатори хору — Ксеня Дацків і Роман Британ.

Інтенсивна праця на пробах, незабутні і пам'ятні поїздки хору значно наближують між собою членів хору, молодше й старше покоління.

Головою хору є молодий Роман Британ, рівночасно він є й булавним ЮСУМ-у, а заступником хору є п. Петро Бойків, який рівночасно є головою відділу ЛВУ.

Восени 1979 року хор "Верховина" успішно відзначив святочним концертом 20-річчя свого існування.

Хор начисляє між 50 і 60 хористів, з яких є багато донь і синів, що співають поруч своїх матерів і батьків.

Хор придбав собі нові чоловічі сорочки, достосовані до жіночих суконь.

Перед мішаним хором "Верховина" є великі перспективи і можливості. Можна тільки побажати йому дальшого розвитку і успіхів на майбутнє у збереженні і розвитку нашого хорового мистецтва.

Н.Таланчук.

Копія допису до Календаря-Альманаху "Гомін України" за 1980/81 рр.

Виступ хору „Верховина” в Едмонтоні

В неділю, дня 8 травня вечером, в залі УН Дому, хор Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Едмонтоні "Верховина" дав Весняний концерт. Програма концерту була багата і різнородна.

Започаткував концерт хор релігійною піснею "Під твою милість" на тлі якої п-ні Лукія Скольній деклямувала вірш Арх. Михаїла "Молитва". Пісня і деклямація були виконані бездоганно.

В цій самій виступі хор співав ще дві пісні: "Веснянка" слова О.Олеся, і "Надія" слова Лесі Українки. Музику до цих пісень скомпонував проф. С.Яременко. Ця легка музика з народним мотивом широ припадала до душі і хотілося разом з хором співати бажаючи так, як Л.Українка "вернутись ще раз на Вкраїну, поглянуть іще раз на синій Дніпро".

Далі був виступ трьох молоденьких дівчаток-сестричок Вавринчуків. Одна грала на піяні, а дві на скрипках. Тяжко вимагати від малих дітей справжнього мистецтва, але треба їм признати велику працьовитість. Це була мила родинна група adeptів мистецтва.

З черги був дует пань М.Бригідир і А.Руть. Вони співали "Та болять ручки" К.Стеценка.

На закінчення першої частини програми виступили юначки Спілки

Світлів: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

„Весняний концерт”

Укр. Молоді, в своїх прекрасних гуцульських строях зі скромними зачісками, що так живо нагадували українських дівчат на Великдень біля церкви. Вони співали і виводили веснянки і гагілки. Гарні дівчата, з чисними голосами робили дуже миле вражіння, збирали багато оплесків, особливо панна Хмелик, яка виконувала сольо і маленька Уляна Луців, що виступала в ролі жучка і передавала у віршованій формі привіт рідненьким в Україні, які не можуть виводити гагілок коло позамиканих церков.

”Лети, лети гагілочко...

.....

Привітай же рідну стріху,
Бабусю стареньку,
Привітай від нас з чужини
Земленьку рідненьку!”

По перерві вдруге виступив хор і знову відспівав три пісні: ”Тихо над річкою”, ”Місяцю князю” й ”Черевички” із заспівом п-ні А.Руть. Дуже мелодійною, на правду добре заінтерпретованою і мабуть, найкраще хорovo виконаною була перша ”Тихо над річкою”. Це народна музика і, здається вона би ще краще випала, коли б замість брати гору, закінчити її унісоном.

Потім виступали брати Чорновол. Це молоді хлопці з мистецької родини, обдаровані мистецькими талантами. Вони зразу захопили публіку. Старший Адріян відограв на піано ”Думка-Шумка” Завадського і ”Варіяції” — Кабалевського, а потім акомпанював молодшому братові Тарасові, що грав на скрипці ”Бури” — Гарольда і ”Мазурка” — Глики.

Був теж виступ танцювальної групи СУМ ”Чорногора” під управо п-ни Іванки Гукало. Вони танцювали два танці, які хореографічно не були на дуже високому рівні, але динамічно витримані можуть служити засобом в вихованні української молоді.

Дуже приємно вражав виступ дружини пана Івана Вавринчука, яка дуже добре відспівала ”Цвітка дрібная” - слова М.Шашкевича, муз.Матюка. Ця співачка має прекрасний голос з широким діапазоном і доброю технікою.

Тож і не диво, що публіка почала завзято бити їй браво, ще поки пісня зовсім закінчилась. Пригравали їй п-ні М.Дитиняк -піано і С.Яременко - скрипка.

Третій і останній виступ хору на цьому концерті був найбільш імпазантний, бо ж це був виступ із оркестрою - справжнє мистецтво. Хор співав три пісні: ”Не шуми калинонько” - І.Шамо, ”Рости квіте” - К.Стеценка, — оркестрація С.Яременка і ”Весняна пісня” - слова Тетяни Федорів, муз С.Яременка. Цю останню пісню деклямувала своїм милим голосом п-на Анна Мазурик.

У виконанні всіх пісень було видно наполегливу працю доброго диригента та охоту і посвяту хористок, що мимо своїх родинних обов’язків, знаходять час приходити на проби навіть двічі в тиждні. Сам диригент проф. Сергій Яременко не лише знаменитий скрипаль, але і композитор. Едмонтонці часто мали нагоду чути його музичні твори у виконанні чи то хору чи то оркестри, або і обох разом, як це мало місце і на цім концерті. Ця остання музична композиція проф. С.Яременка ”Весняна пісня” до слів Т.Федорів дуже вдала і добре виведена: контрапункти,

добре голосоведення, гарні переходи, а до-того ще й чудова інструментальна композиція вирізняють її. Якби в дальшому виправити ще більше дикцію хору і дати більш виразне оркестральне закінчення, то вона могла би зробити цю пісню незвичайно гарною.

Зайвим хіба буде підкреслювати тут красу чудових строїв жіночого хору ОЖЛВУ "Верховина" в Едмонтоні, бо про це вже не раз писалося на сторінках преси.

Належить згадати членів оркестри, що брали участь в концерті, а це, Володимир Чорновол з синами Адріаном і Тарасом, та сестри Люба і Леся Бойко.

Фортепіяновий супровід спочивав в руках пані Марії Дитиняк і п-ни Ліди Шиманської.

Публіка дописала. Коли враховувати, що це був День Матері і багато різних імпрез (в самім УН Домі було цього дня аж три імпрези), на концерт прийшло стільки людей, скільки могла помістити заля - та й тяжко було найти сидяче місце. Це свідчить про заінтересування едмонтонської публіки хором "Верховина" — публіки, яка по недавньому блискучому концерті капелі Бандуристів, заострила свій мистецький смак і вимоги до місцевого вокального українського мистецтва.

І.Шевчук

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Ювілейний концерт 1984 р.

Концерт на пошану української матері

”На українських землях, під московською займанщиною, у неволі, українська мати виховала таких добрих синів, як поет-революціонер Василь Симоненко, як науковці, що боронять наші історичні надбання, культуру, науку, як студенти, що борються і протестують проти русифікації та омосковлювання української мови. А яких дітей ми, українські матері, живучи у вільному світі, дамо Україні?” — говорила Тетяна Федорів на весняному концерті, присвяченому українській матері.

Концерт відбувся 14 травня ввечері в УНДомі. Після виступу тонтського хору ”Прометей” це була друга мистецька імпреза цього року, що мені подобалася і на привних зробила гарне враження.

Хорові твори різних композиторів та народні пісні, записані проф. С.Яременком і ним аранжовані, були майстерно виконані жіночим хором ”Верховина”. Сольові точки молодої скрипачки і челиста, молода оркестра, деклямації були на високім рівні. Виконані хороводи захоплювали глядачів своєю оригінальністю. Рясні оплески свідчили, що імпреза була небуденна.

Програма концерту була різноманітна й гарно побудована. Доповідь про українську матір п-і Т.Федорової була добре опрацьована й добре виголошена. Хор ”Верховина” під керуванням проф. С.Яременка співав: ”Під твою милість” — київське; ”О Мати Божа” — народна пісня ”Черемшина” — муз. Б.Михайлюка; ”У зеленій полонині” — гуцульська народня пісня, ”Не шуми калинонько” — муз. І.Шамо, ”Чорний крук” — муз. К.Данькевича, та ”Весняна пісня” — муз. С.Яременка.

Хороводи укладу й під керуванням п-і Люби Стангрет-Менлі до муз. К.Стеценка ”Рости квіте” та до муз. С.Людкевича ”Янчику” — граціозно виконав гурток сумівок.

Молода скрипачка Олена Спачинська знаменито грала першу частину концерту М.Бруха, ”Ліричну пісню” (нар. музика) та ”Фантазію” П.Шольца. Адріян Чорновол — челист виступив із ”Ляргетто” Дж.Генделя та ”Аве верум” — В.Моцарта і показав гру вже заавансованого учня.

Тепло привітали слухачі ”молоду оркестру” проф. Яременка. В ній були: Олена Спачинська, Люба Бойко, Леся Бойко, Адріян й Тарас Чорновол, Ірка Кушка, Тереса Вавринчук, Віра Саварин, Анна Скрипнюк, Володимир Горбай, Андрій Пелех, Джуді Бал, Гонда Трубендорф, Давид Болден, Макс Суперштайн і Михайло Мессі.

Добре були приготовані й виголошені деклямації: О.Таланчук ”Моїй мамі”, М.Дворницькою — ”Молодій Матері”, В.Іванишин — спомин ”У день матері” і Н.Таланчук — деклямація в супроводі оркестри.

Фортепіяновий супровід дала вчителька музики п-і М.Дитиняк.

Цей вдалий концерт влаштували відділ Організації Жінок Ліги Визволення України та їх мистецька хорова одиниця ”Верховина”, яку веде проф. С.Яременко. Віддана праця хору та їх керівника, що беруть участь у різних культурних імпрезах українського Едмонтону, заслуговує на увагу і підтримку нашого громадянства.

Довгими оплесками слухачі вітали виступи хору: їхні чудові одяги, гарний вигляд й мистецьке виконання. Керівникові хору проф. С.Яременкові піднесли квіти.

Накінець слід згадати і про деякі недостаті. Уваги ці пишу не для керівника хору. Він, майстер у своєму фаху, їх зовсім не потребує. Проте членам хору варто пригадати таке: у повільних темпах на кінці музичних фраз треба вистерігатися прискішення висказу голосних звуків поодинокими співаками, синкопічний перехід згори вниз на тім самім голоснім звуку мусить бути дискретно в'язаний, а склади з твердими чи м'якими приголосними: с, т, ц — треба вивчати окремо.

Михайло Когут
У.В. 14, 1967

РОЗКАЖІТЬ МЕНІ, ЗОРІ

Я шукаю хвилини спокою
І злітаю піснями туди,
Де цвітуть і сумують весною
Мої рідні, вишневі сади.

Подивіться туди, любі зорі,
Розкажіть про далекий мій край...
Чи весна сповиває надворі
Мій, з дитинства загублений, рай?

Чи сестра моя там, у городі,
Посадила квітки як колись?
Рідна мати тудою чи ходить,
Чи барвінки густі розцвілись?

І дивлюся на небо безкрає,
І питаюся зір в даліні:
Чом народ мій так важко страждає,
У чарівній моїй стороні?

Т. Федорів

Хор ОЖ ЛВУ "Верховина" в Едмонтоні

Хорове мистецтво, як вітка української культури, завжди було дорожчим скарбом українського народу.

Ворог в поневоленій Україні нищить нашу культуру, з культурних здобутків робить пародії, українську пісню ограбовано й не можна співати там пісень, які розкривають духа українського народу та його істину на рідній землі, тому під сучасну пору в еміграційних умовах плекання української пісні не лише потрібне, але й конечне для самозбереження.

Обставини нової землі не завжди цьому сприяють. Відчувається великі труднощі в цій ділянці, брак заінтересування.

Відділ Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Едмонтоні вісім років тому створив жіночий хор, щоб заохочувати молодих ставати в ряди хорового мистецтва та продовжувати атмосферу рідного краю, виявляти красу нашого побуту й традицій, співати пісні, які розкривають правду нашого буття на рідній землі.

І тому в репертуар жіночого хору ввійшли пісні з усіх ділянок життя українського народу: патріотичні, стрілецькі, повстанські, любовні, веселі, веснянки, релігійні, коляди, шедрівки і т.п.

І ми, члени хору ОЖ ЛВУ "Верховина", співаючи, виливаємо свій невимовний біль і жаль за тими, що караються, висказуємо свою тугу за рідними сторонами та свій гнів до ворогів нашого українського народу. На крилах дорогої пісні злітаємо у наше минуле, у наші незабутні сторони, зупиняємось думкою на рідних полях, "селах колись веселих" та містах, на яких записано так багато кривд та горя кров'ю народу українського.

До збагачення репертуару у великій мірі причинився диригент цього хору проф. С.Яременко. На його мелодії хор проспівав уже декілька пісень з гарним успіхом, деякі з них скомпоновані на слова однієї з хористок. Їх співають уже й інші хори в Канаді та Америці.

До піднесення рівня жіночого хору часто причиняється оркестра, завдяки знову нашого диригента С.Яременка. Він сам випрацьовує оркестровку та організує оркестру зі своїх учнів.

Композиції проф.С.Яременка з його оригінальною музикою створюють пісню безпосередньою, з відповідим виразом до вимог тексту.

Все це разом доповнює різноманітність та багатство пісень, що є гарним вкладом до пісенної скарбниці жіночого хору ОЖ ЛВУ "Верховина".

В перших п'яти роках хором диригував п.М.Соханівський, відомий як довголітній хорист і соліст професійних хорів та театральний актор на рідній землі.

Не легкі були перші кроки, бо самі членкині хору давно вже не співали, а були й такі, що довелось їм тільки вперше співати в цьому хорі.

Вже в короткому часі по заснуванні хору — намічено відбутися весняний концерт, до якого було лише п'ять тижнів.

Докучлива та вибаглива організаційна референтка зуміла заохотити хористок придбати гарні строї ще перед наміченим концертом. На пробі наложила на одне рами вишивану подушечку, до стану припоясала відрізок і скоро почувлись голоси: насправді це було б дуже гарно, коли б так усі одягнулись, як одна. Вишиваймо!

І вишивали ночами й ранками, хоч деякі з них мали докори за це від своїх чоловіків. Але наші проворні, щирі та завзяті верховинки з усім справились,— дали собі раду і з вишиванням, і з чоловіками, і з ходженням на проби по два-три рази в тижні.

Вони спільно вже зі своїм диригентом на першому концерті доказали, що вони можуть. Уже тоді виявилось, що цей новостворений хор є здисциплінованою одиницею, що є гарною запорукою, щоб іти вперед і розвиватись цьому хором.

Вже в короткому часі виявилось зацікавлення молоденьких сумівок цим хором. Вони часто, ще як малолітні приходили на проби, приміщуючись десь позаду залі і вслухувались пильно в мелодії рідної пісні, де їхні матері співали. По двох роках вони стали в ряд біля своїх матерів, щоб додати краси і сили та надії до дальшого зростання жіночого хору і тим самим доказати, що "Наша пісня не вмире, не загине!".

Цей новий ряд молоденьких дівчат-сумівок у пишних гуцульських сердаках, які також самі вишили, палає кожного виступу у світляних ефектах, наче маки у променях рідного сонця. І хор за час свого існування не лише втішається успіхами у виконанні пісень, але й радіє, що й своєю появою на сцені в стилізованих гуцульських строях милує око глядача та викликає бурхливі оплески публіки вже при відкритті куртини, що дає найщирішу рецензію про хор.

На зміну гуцульського строю, хористки придбали ще чорні спіднички та білі вишивані чорними нитками блюзочки.

Усі ці строї є власністю хористок і вишивані їхніми руками, що вказує на незрівняну працьовитість української жінки, її смак та естетику в народному мистецтві.

Після п'ятих років диригентуру хору перебрав широко відомий в кругах едмонтонської публіки музикознавець, скрипаль і композитор проф. С. Яременко. Завдяки йому хор став незаступимим на найбільш вибагливих концертах Едмонтону, на що вказує запрошення телевізійної станції до участі в ювілейній програмі 75-річчя поселення українців в Канаді.

Вже декілька років підряд з гарним успіхом хор бере участь у міжнародньому фестивалі колядок, де популяризує українську коляду між співжителлями.

Рік-річно він бере участь майже в усіх концертах КУК, виступає на концертах організацій Українського Визвольного Фронту, Ліги Визволення України, Спілки Української Молоді, а також на концертах Народного Дому, де знаходить своє приміщення, та передає рідзвяні радіо-програми.

Великим досягненням за час існування хору, як підсумки наполегливої та безкорисної праці диригентів М. Соханівського та С. Яременка із невтомними хористками були чотири самостійні весняні концерти: два — за М. Соханівського і два — за С. Яременка. Останній "Весняний концерт", присвячений матері, був вершком усіх концертних виступів.

В останньому році великою атракцією були виступи хору з бандуристками СУМ, які разом творять незрівняну мистецьку одиницю в Західній Канаді.

В цьому році жіночий хор співав на вінчанні нашої із перших молоденьких хористок п-и В. Іванишин.

Хор тепер начислює 40 співачок. Пересічно кожного року бере

участь у 10—13 концертах. У своєму репертуарі має коло 70 пісень.

Та все це зроблено завдяки, отим незамітним, тихим одиницям, які знають вартість української пісні і стали любителями українських музичних цінностей, не жаліючи себе, свого часу, а то й здоров'я. Вони є жінками, матерями. Члени хору часто працюють на цілоденних не легких роботах, крім того виконують свої зобов'язання у церковних та світських організаціях та в інших конечних ділянках. Вони знаходять час на проби один раз в тижні, а як треба, то й 2—3 рази в тижні. Але вони не жалюються, не нарікають, хоч і не мало переживань приходиться переносити із кожним виступом. Коли б хтось зумів підслухати, як тремтить в кожній серце в той час?. Та все це, щоб не посоромити української пісні, а передати всю красу, могутність і силу її своїм, хоч скромним голосом, але ширим, як усміх малої дитини. Вони вкладають цю малесеньку часточку із своєї душі у життя рідної пісні поза межами Батьківщини.

Співайте, дорогі хористки, та вслухуйтеся у відгомін закутої пісні на рідній землі, почуйте звуки її, заховані на дні душі українського поневоленого, але нескореного народу!

Т. Ф.

Г.У., 21.XII. 1968

Різдвяний концерт пройшов гарно

Біля чотирьох сот людей з приємністю прослухали концерт колядок, що його влаштували Спілка Української Молоді та Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Едмонтоні.

Концерт відбувся в неділю 19 січня пополудні в аудиторії школи ім. Вікторії. Сильний мороз, що був того дня (22 ступені нижче зера), не відстрашив виконавців та любителів української пісні, що так численно прибули на концерт.

Програму започаткував жіночий хор ОЖ ЛВУ "Верховина" традиційною колядкою "Бог предвічний" в обробці М.Федорова. Ця могутня колядка, в новому музичному виконанні випала на правду гарно, концертно.

Концерт відкрив сумівець Олесь Гнатюк коротким змістовним словом. Далі виступив хор Ю. СУМ, який проспівав три колядки: "На рождество", обр. М.О.Гайворонського, "Марія Діва" муз. О.Кишакевича, "В Вифлеємі новина". Особливо друга колядка "Марія Діва" - нова в Едмонтоні - мило звучала у виконанні дітей.

Відомий співак соліст п. Ярослав Щур при акомпаньяменті сумівки Христї Фіялки співав "Тиха ніч" - муз. Ф.Грубера, а далі при акомпаньяменті п-ї Марії Дитиняк "Не плач, Рахиле" і "Що то за предиво". Ці колядки він виконав надзвичайно гарно.

Першу частину програми закінчено інсценізацією п-ї Тетяни Федорової "З колядою" з участю багатьох юних сумівців і сумівок та старших хлопців і дівчат зі звіздою і вертепом, які колядували й віншували так гарно, що в багатьох викликали гарні спомини давно минулих дитячих років, коли вони самі з колядою ходили по рідних селах і містах.

У другій частині програми знову виступив гарний хор "Верховина", виконуючи три колядки: "На Йордані" - гарм. С.Яременка, "Ой, учора", муз. К.Стеценка, і "Ой там, за горою", муз. К.Стеценка.

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Хор „Верховина” 1962 р.

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Фрагмент з „Різдвяного концерту”

І знову виступив соліст Ярослав Щур, цим разом в супроводі бандуристок СУМ. Він проспівав "Бог народився" та "Нова радість стала".

Останньою точкою програми був виступ спільних хорів: жіночого хору ОЖ ЛВУ "Верховина", юнацького хору СУМ в супроводі чотирнадцятьох бандуристок Ю. СУМ та скрипалів-учнів школи С.Яременка. Ця збірна велика одиниця дуже ефективно й гарно виконала повстанську колядку "Нова радість стала", "Пресвята Марія" муз. М.Гайворонського, і "По всьому світу" муз. К.Стеценка.

Хором "Верховина" і сумівським хором диригував проф. С.Яременко. Кінцеве слово подяки мав п.Григорій Процьків.

Цей гарний концерт залишив дуже миле враження і добрий приклад, як розвивати і популяризувати серед молоді українські колядки й щедрівки.

Ів. Шевчук
У.В., Січень 1969

Весняний концерт жіночого хору "Верховина"

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Едмонтоні, взглядно його хор "Верховина", вже кілька років підряд влаштовує весняні концерти. Цьогорічний такий концерт жіночого хору ОЖ ЛВУ відбувся 14 травня, о год. 8 веч. в залі УНДому. Це було в день матері і сам концерт був присвячений українській матері.

Програма концерту була така, як це в нас звичайно буває: пісні, доповідь, деклямації, сольові точки - інструментальні та вокальні, але сам концерт випав багато краше, як попередніми роками. Був дуже приємливий, цікавий і на високому мистецькому рівні. Це, головно, заслуга проф. С.Яременка - диригента хору і пані Тетяни Федорів - голови хору. Вони вкладають незвичайно багато труду і праці в цей взірцевий хор "Верховина", що ним Об'єднання Жінок ЛВУ може лише гордитися.

Всі хористки, що посвячують багато дорогого часу на проби і різно-рідні виступи, мають добру причину радіти, бо їхні зусилля увінчуються все кращими успіхами.

Хор має прекрасні строї - подвійні: стилеві гуцульські і вечірні (довгі чорні спідниці і вишивані блюзки).

В першій частині концерту хор виступав у вечірніх строях і проспівав дві релігійні пісні "Під Твою милість", і "О Мати Божа". Далі слідувало слово п-і Т.Федорів "Присвята матері", та деклямація О.Галанчук "Мойй Мамі".

Так пісні, як і деклямації, а особливо слово Т.Федорів з конкретними прикладами терпіння, праці та посвяти української матері, її величній ролі в українській родині та в житті української нації були такі зворушливі та переконуючі, що багато приявних втирали сльози. Сльози, які можна було зауважити часто під час того концерту: чи то при читанні спомину п-ю Вірою Іванишин "В День Матері", чи при деклямуванні панною Анною Мазурик настроєвого вірша Т.Федорів "Пригадую в піснях минуле", -були виявом безпосереднього контакту тих, що на залі, з тими, що на сцені.

Хор співав ще "Черемшина" муз. В.Михайлюка, і "У зеленій долині" гуцульська народна. У першій частині виступив теж відомий вже в Едмонтоні молодий піаніст Андріян Чорновол, який виконав, цим разом, сольо на чело, а саме "Ляргетто" Дж. Ганделя і "Аве Верум" В.Моцарта. Акомпаніювала п-а М.Венгринюк.

Панна М.Дворницька деклямувала короткий гарний вірш "Молодій матері", а талановита скрипачка п-а О.Спачинська, при фортепіановім супроводі п.М.Мессей виконала "Першу частину концерту" М.Бруха, "Ліричну пісню", народну і "Фантазію" П.Шольца. Це скрипкове сольо О.Спачинської ще раз унагляднило, що молода скрипачка має і музичний талант і добру школу. За її гарну гру слухачі нагородили її довго тривалими оплесками.

Оплески під час цього концерту були часті і ширі. Люди міцно били браво не лише в нагороду за виконання поодиноких точок, але теж і тоді, коли влячні хористки, - серед яких є багато матерей, бажаючи, в свій святковий день поділитися своєю радістю, (бо кажуть, що поділена радість -це подвійна радість), - зпрезентували проф. С.Яременкові цвіти. Цвіти від хору вручала і щось там професорові шептала гарна п-а А.Мазурик.

В другій частині програми хор виступив в своїх гуцульських одягах і співав "Рости квіте" - К.Стеценка і "Гаївку" С.Людвигевича. Хор співав перед сценою, а на сцені юначки СУМ під керуванням п-і Люби Менлей виводили хороводи. Молоді гарні дівчата в прекрасних народних одягах виводили чудові хороводи укладу п-і Л.Менлей. Це була пописова точка концерту, вартя того, щоби її утривалити на фільмі.

Останньою точкою був знову виступ жіночого хору "Верховина", який в супроводі оркестри відспівав "Не шуми калинонько" муз. І.Шамо, "Чорний крук" муз. І.Данькевича, та "Весняна пісня" муз. С.Яременка до слів Т.Федорів.

Фортепіановий супровід спочивав в досвідчених руках учительки гри на піано, добре відомої в Едмонтоні зі своєї відданої та безкорисної праці для української громади, п-і Марії Дитиняк.

Сцена УН Дому виявилася замалою. Диригент ледве пробрався поміж хором і оркестрою на належне йому місце.

Ця остання точка програми була музично найкращою і давала посяк симфонічного концерту. Це був вислід наполегливої праці проф С.Яременка, великого любителя і співтворця української пісні. (С.Яременко є автором декількох вдалих хорових і музичних композицій на мотив українських народних пісень).

Більшість оркестрантів, це учні школи проф. С.Яременка, без участі якого ледве чи може відбутися в Едмонтоні більша українська імпреза.

Людей було доволі багато на цьому рідкісному, напавду гарному, високомистецькому концерті хору "Верховина", але могло бути більше. І ті, що не були, можуть лише жалкувати.

Я дивився, слухав і думав, що не лише Торонто, але й Едмонтон може мати репрезентативний український хор, - а навіть симфонічну оркестру.

Іван Шевчук.

Українська пісня й танці в Пров. музеї

(лс) Велике оголошення в пресі, що в серії програм "Наша культурна спадщина в танцях та співах", влаштовуваних провінційним урядом Альберти, 16 січня має виступити українська група, додало мені заохоти піти й побачити цей виступ. Чверть години перед початком концерту аудиторія провінційного музею в Едмонтоні була вщерть заповнена. Багато людей вернулося, бо для всіх не стало місця. Між публікою було багато не-українців.

В українській програмі виступали: Жіночий хор ОЖ ЛВУ з бандуристок СУМ під проводом проф. С.Яременка та танцювальний ансамбль "Черемош" із своїм мистецьким керівником п.М.Куцем. Від імені провінційного музею привітав гостей п. Дж. Росс та представив виконавців програми.

Відкривається куртина й мальовничу групу хору та бандуристок публіка вітає голосними оплесками. Членкиня СУМ, Леся Варавка, в полтавському строю, говорить вступне слово англійською мовою та впроваджує публіку в атмосферу української пісні. Говорить коротко про теперішнє політичне положення українців в Україні, які живуть у поневоленні, а з тим й поневолена й українська культура. Українці в Канаді мають спроможність розвивати свobodно свою культуру й передають її з покоління в покоління.

Відтак Леся пояснила полтавські строї бандуристок та гуцульські строї хору, а вкінці пояснила старовинний український інструмент-бандуру. Після того розпочався український концерт.

Три перші пісні хор співав в супроводі бандур, а Леся пояснювала зміст кожної пісні. Співали коляду "На Йордані", народну пісню "Повій вітре" та В.Симоненка "Виростеш ти, сину" - музика С.Яременка. Публіка слухає слів та пояснень цієї останньої пісні "Все на світі можна вибирати сину, лиш не можна вибирати батьківщину" та довідується, що автор пісні - молодий український поет, який писав свої вірші в жорстокій русифікаційній совєтській дійсності. Під час того мені прийшло на думку, як то довго й завзято треба не раз дискутувати з нашими співмешканцями-канадцами різного походження, про батьківщину, національну приналежність та громадянство й як важко їм те все зрозуміти та погодити. А й деяким нашим українцям теж треба не раз ці речі пригадувати, щоб їх належно розуміли.

Після цих пісень виступав танцювальний ансамбль "Черемош". Та, заки танцюристи вийшли на сцену, вчитель курсів п.М.Куць познайомив глядачів з українськими танцями. "Танець" - то невід'ємна частина мистецького життя українського народу" - починає свою розповідь п. М.Куць. Відтак вчисляє різні роди танців та головну роль дівчини в них. В українському танці дівчина завжди веде себе з гідністю, її рухи граціозні, вона поводить себе скромно, часом кокетливо, але здержано.

Негайно, після пояснень п. М.Куця, на сцену входять танцюристи з серпами, які виконують танець жінок із серпами. Відтак танцюють козачка в трійку, відтак козачок - дуєт і гопак. При фортепіані п. М.Куць. Кожний танець, кожний прихід хлопців викликає гучні оплески. Поміж виступами танцюристів хор співає ще дві пісні: "В полонину, в полонину" і "На камені ноги мию", а відтак у супроводі бандур, "Дударик" та "Зірвалася хуртовина". Всі слухачі обзнайомлені зі змістом пісень, бо їх

дуже гарно й докладно переповідає в англійській мові Леся. "Принесу я до твоєї хати сонце волі золоте"... останні слова пісні, останній акорд бандур і одногодинний концерт закінчився.

П. Дж. Росс просить на сцену танцюристів ансамблю "Черемош", проф. С.Яременка, п.М.Куця - мистецьких керівників ансамблю та пп. Дацькова і Процькова, як тих, щокладають багато труду у виховання СУМ-у. П. Росс дякує всім, і виконавцям, і слухачам, а заля нагороджує виконавців бурею оплесків.

Я й сама чомусь зворушена, Не знаю, чи зворушив мене хор, що бачу й слухаю його вже стільки років й буваю майже на кожному його виступі?. Чи полонили мене ніжні звуки бандур, що чую їх також не вперше?

Чи може танці? Здається, що ніщо з того. Мене зворушило те, що сьогодні виступала Україна, а репрезентувала її переважно українська молодь, народжена вже поза її межами.

З таким враженням вийшов із концерту, певно й кожний українець. У кожного певно ще зародилося бажання, щоб ряди хору доповнилися подвійною кількістю молодих співачок і бандуристок, щоб вони й дали могли зберігати й пропагувати українську пісню. З тим в'яжеться ще й друге бажання, а саме, щоб вся українська молодь, без уваги на те, де вона гуртується, була носієм української культури та доброго імені українського народу серед чужинецького світу.

У.В., 1971

Концерт у честь Лесі Українки

(іш) Об'єднання жінок ЛВУ і СУМ Едмонтону гідно вшанували пам'ять Лесі Українки, підготувивши святковий концерт з нагоди сторіччя народження найбільшої поетки українського народу. Концерт відбувся 25 квітня в аудиторії школи Пресвятого Серця.

Програма й виконавці

Друкована, складана програмка, з портретом Лесі Українки на фронтівій сторінці подавала зміст концерту, в якому брали участь: жіночий хор "Верховина", чоловічий хор "Думка", Капеля бандуристок СУМ та музичний ансамбль СУМ - всі під керуванням проф. С.Яременка.

Сцена була гарно прибранна. Прикрашував її натуральної величини оригінальний портрет Л. Українки, який виконала мисткиня-малярка п-і Парася Іванець. По обох боках портрету видніли дати 1871—1971, а під портретом на мармуровій колоюні пишалися білі троянди.

Програму розпочав мальовничий хор ОЖ ЛВУ "Верховина" двома піснями на слова Л.Українки ("Коліскова" і "Вечірня година") - муз. С.Яременка, а закінчено концерт виступом хорів "Думка" і "Верховина", які спільно, при супроводі оркестри, співали "Ой ходить царенко" і "Гра в зайчика" -муз.М.Леонтовича. Очевидно, формальним закінченням був спів "Ще не вмерла Україна".

Вступне слово мала п-і Наталя Таланчук, зазначаючи, що хоча концерт влаштовують Об'єднання Жінок ЛВУ і СУМ, то майже всі точки

концерту виконує молодь. Пані Н.Таланчук уміло підготувала також монтаж з творів Л.Українки. Головну його частину виконувала впорядниця СУМ Ірка Чучман, а поодинокі поезії Лесі Українки читали та декламували: Рома Ільків, Христя Небожук, Оріся Таланчук, Івась Шалева і Уляна Скольна.

Хор ОЖ ЛВУ і бандуристки СУМ виконали народну пісню "Повій вітре" і "Виростеш ти, сину" - сл. В.Симоненка, муз. С.Яременка.

Музичний ансамбль СУМ грав дві народні пісні: "Реве та стогне" і "Протоптала стежечку".

Були теж хороводи, виведені сумівками під проводом п-и Ірки Процькової, які всім дуже подобалися. Молоді дівчата, всі в однакових вишиваних, спеціально для цієї цілі вшитих одягах, з гарними вінками на головах та яблуневими галузками в руках, під звуки пісень граціозно виконували наші унікальні веснянки. На відповідній сцені, при краших світляних ефектах, це була б напевно чудова картина.

Сумівка Надя Іванишин виконала гарний танець "Соловейко", який закінчував першу частину програми.

Першою точкою після перерви була інсценізація "Леся на Тарасовій могилі". Старанно, до деталей, підготована декорація сцени, що представляла могилу Т.Шевченка, робила приємне враження та посилювала ефективність гри і задуманої ідеї.

Авторка інсценізації п-і Т.Федорова вдало представила, який вплив мав геній Тараса Шевченка на поетесу Лесю Українку ще в молодому її віці. Відвідавши могилу пророка України, Леся відійшла утверджена в тім, що її завдання (як зрештою і тих, всіх, що почувають себе українцями) є "Борись і добивайся батьківщини". Вміло вплетені слова з поезії Т.Шевченка і Л.Українки виразно вказують на співзвучність та однорідність ідей цих обох велетнів духа української нації. Ролью Л.Українки грала сумівка Галя Тобейчик, яка захоплювала всіх своєю українською мовою. Ролью діда грав п. В.Луців. У ролях відвідувачів виступали: Дарія, Маруся і Роман Шевчуки. Режисером був п. М.Соханівський.

Ще раз виступав гарний хор "Верховина", виконуючи милозвучну народну пісню "Вийди, вийди Іванку" в аранжуванні С.Яременка.

Гарний концерт

Концерт був гарний. Про це свідчили часті, довготривалі оплески численної публіки. Був старанно підготований. Організатори добре працювали, щоб якнайкраще відзначити соті роковини народження великої поетки України.

Багато праці вклав проф. С.Яременко. Він не лише вів проби хорів, навчав пісень, але спеціально сам скомпонував кілька пісень на слова Лесі Українки, які видав окремою книжечкою.

На цьому концерті співали дві з його ювілейних композицій на слова Л.Українки. Новістю була теж композиція С.Яременко на слова В.Симоненка "Виростеш ти, сину". Ця пісня дуже подобалася всім — як музика, так і слова. "Можеш вибрати друга і по духу брата. Та не можна рідну матір вибирати. Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину". До цих прекрасних слів хтось мусів скомпонувати музику. Зробив це з любов'ю і вмілістю С. Яременко.

Відомою є ще хорова композиція підсоветського композитора А.Пашевича. Яка співзвучність! В Україні і на еміграції, два різні українські композитори музично обробляють той самий вірш українського поета.

До речі, до вірша Симоненка, теж відомий український композитор Платон Майборода написав музику для сольо і фортепіану.

Крім нових пісень було ще більше новостей у цім концерті. Дуже позитивною новістю було те, що ніхто не говорив довгої доповіді. Взагалі доповіді не було. Заступив її монтаж з творів поетки. І це людям подобалося, бо не мучило і не нудило нікого, як це часто буває, коли доповідач хоче сказати, все що знає. Мова виконавців була гарна, дикція добра, форма змістовна.

Новістю був теж виступ чоловічого хору "Думка" та жіночого "Верховина". До речі, хор "Верховина" виглядає дуже молодо: в нім переважають молоді співачки.

У програмі концерту було дуже багато народних пісень і веснянок. Але це приємно вражало, бо Леся Українка любила народню пісню і був ще весняний, великодній час, підхожий до таких пісень.

Поза малими технічними недостачами, як "непорозуміння" з мікрофоном та світляні ефекти, концерт у загальному був вдалий. Трудно вимагати повної досконалости, тим більше, що концерт відбувся в руханковій залі, а не в театральнім приміщенні.

Концерт почався точно. Людей було понад 400. Приємно, що шанують у нас Лесю Українку, яка хоч сама хворіла на туберкульозу костей, мала "твердий хребет", велику любов до України, простолінійність і твердість переконань, себто прикмети, дуже потрібні сьогодні багатьом українцям, особливо провідним.

У.В., 6.У. 1971

Едмонтонський Осередок СУМ та ОЖЛВУ в поклоні великій поетесі

"До тебе, Україно, наша бездольная мати,
Струна моя перша озветься".

Леся Українка, Сім струн.

Вся українська спільнота у вільному світі відзначає цього року сторіччя уродин Лесі Українки, найбільшої української поетеси, глибокого лірика, світової слави драматурга та невгнутого борця за волю та державність українського народу.

В неділю, 25 квітня ц.р., в аудиторії сепаратної школи Пресвятого Серця, в пополудневих годинах, вищезгадані організації, СУМ та ОЖЛВУ вшанували сторіччя з дня народин великої поетеси окремим концертом.

Сцену прикрашував великого формату портрет Л.Українки, роботи п-і П.Іванець, відомої в Канаді мисткині зі своїх виставок образотворчого мистецтва.

Різноманітну й добре уложену програму концерту, розпочав жіночий хор ОЖЛВУ "Верховина" двома піснями на слова Лесі Українки, в музичній обробці диригента хору проф. С.Яременка. Перша "Колискова" із циклю "Сім струн", друга "Вечірня година", в якій Леся описала чудову красу чарівної Волині і присвятила її "коханій мамі". Обі пісні хор виконав прекрасно, з чистою дикцією і глибоким відчуттям.

Коротке палке слово про поетесу та її творчий шлях, сказала чудово п-і Н.Таланчук, а хор "Верховина", спільно з бандуристками СУМ вико-

нали дві пісні: "Повій вітре" нар. пісня, та "Виростеш ти, сину", слова В.Симоненка, в музичній обробці С.Яременка. Прекрасні стилеві строї хору та бандуристок викликали миле враження у глядачів, а чудове виконання пісень в супроводі бандур, покрили грімкі оплески.

В черговій точці програми був добре обдуманий монтаж з творів Л.Українки, укладу п-ї Н.Таланчук. Це була мила розв'язка. Замість доповіді про життєвий шлях поетеси, група юних сумівців рецитувала з пам'яті уривки її творів, ранніх і пізніших, в яких так багато особистих, родинних та громадських переживань поетеси. Виголошені чисто й ясно, з глибоким переконанням, поезії Лесі зробили на присутніх помітне враження. Це був безпосередній контакт слухачів з палким і безсмертним словом нашої духової Жанни Д'арк. Рівночасно, це був неначе протест, проти всяких фальшувань і намагань "московсько-советських "інженерів душ", зробити з Лесі Українки, в її сторіччя уродин, якогось пропагандиста-вдарника стократ проклятої марксівсько-ленінської системи, чи пак звеличника московської тюрми народів, яку наша поетеса всіми струнами своєї чутливої душі палко ненавиділа!. Цей вдалий і гарно виконаний монтаж був одною з кращих точок концертної програми. Участь в ньому брали: Ірка Чучман — заповідачка, Рома Ільків, Уляна Школьна, Христя Небожук, та Іван Шалева — декламатори.

В дальших точках програми глядачі побачили прекрасно виведені хороводи під мелодію наших старовинних гагілок, що їх уложила Ірка Процьків. Вибагливі строї та мистецьке виконання милували зір глядачів.

На закінчення першої частини програми, музичний ансамбль СУМ під проводом диригента С.Яременка виконав дві народні пісні: "Реве та стогне" і "Стежечка". Можна годитися, або й ні із заввагами деяких музичних критиків, щоб бандур не мішати з іншими інструментами, мовляв, тим затрачується виразний характер бандури та її властивість, як народного супровідного інструменту, ніжність звуків і т.п. Одначе в цьому випадку, головно при виконанні пісні "Реве та стогне", задум диригента і композитора С.Яременка був вповні оправданий та успішний.

Слухачі мали приємність почути звуки-переливи, що нагадували рев і шум могутнього Дніпра, і цього ефекту самими бандуристами викликати було не можна. При цьому не відчувалось якогось умалення бандур, навпаки, вони звучали чітко і виразно на тлі звуків, дискретно-притишених інших інструментів. Це було дійсно майстерне виконання безсмертного вірша — славня Дніпрові — Славуті!.

З виразним захопленням прийняли глядачі танок "Соловейко", що його по мистецьки талановито відтанцювала Надя Іванишин.

Друга частина концерту почалася інсценізацією "Леся на Тарасовій могилі", укладу Т.Федорів, режисер М.Соханівський. Гарні декорації та добру гру акторів (В.Луців та Г.Тобейчик), глядачі прийняли широко й тепло.

На закінчення програми хор "*Верховина*" відспівав нар. пісню "Вийди, вийди Іванко" в аранжеровці С.Яременка, чудово з бравурою, відспівав "Ой ходить царенко" та "Гра в зайчика", обі пісні в музичній обробці незабутнього М.Леонтовича.

Як бачимо, львину частину цього вдалого концерту, виконав хор "*Верховина*" під проводом невтомного свого диригента та композитора проф. С.Яременка. Заснований тринадцять років тому (перший диригент та організатор М.Соханівський) хор своєю наполегливою працею добив-

ся поважних успіхів. Це не тільки хор, це неначе школа громадського обов'язку, де ми бачимо матерей та їхніх дочок, що рам'я в рам'я несуть, за словами нашої поетеси "на гору круту, крем'яную", важкий камінь суспільних обов'язків. Душею хору від самого початку була і є даліше, працююча і віддана справі п-і Тетяна Федорів. За її старанням хор поповнився молодими силами, тут в Канаді рожденими, студентами і абсолювентами університету, що окрім свого професійного обов'язку, присвячують чимало часу на практику в хорі. Це відрадне явище серед нашої спільноти в Канаді. Воно переконає нас, що українська молодь тут, у вільному світі, і там, на "рідній, не своїй землі", наснажена вищим духом рідної Кассандри, прямує, хоч і різними шляхами, до одної світлої мети: здобути волю і державу для українського народу. Це було життєвою заповіддю нашої великої поетеси, що відмічається в одному з віршів, присвячених у її сторіччя уродин:

...Своїм словом крицево-могутнім
Проганяла з очей мертвий сон, —
Раб рабів, у бою незабутнім
Рознесе, розмете Вавилон!
Хай шаліють нові фараони!
Вже не буде Єгиптом наш край!
Йде Кассандри порив невгомний —
Її біль, і любов, і відчай!

Іван Б.Болехівський
К.Ф., 24.V.1971

З рідною піснею по Альберті

Кожна організація та вокальні, інструментальні чи інші мистецькі одиниці під кінець ділового року роблять підсумки своєї праці.

Такий перегляд своєї діяльності за минулий діловий рік зробив і хор "Верховина" ОЖ ЛВУ і СУМ в Едмонтоні, про що бодай коротко слід згадати та поділитись хоч деякими спогадами, які нерозривно зв'язані з концертними виступами, що й по сьогодні зберігаються в пам'яті "верховинок" мов на фільмовій стрічці.

У згаданому часі хор мав 15 виступів, враз із окремими концертами організованими ОЖ ЛВУ чи СУМ. А це участь хору в концерті, присвяченім 80-літтю українських піонерів, організований УНО у Ювілейній аудиторії; у Святі героїв, організованому ОУВФ у Народному Домі; у концерті Українського дня, організованому КУК в Елк Айленд Парку; у фестивалі Об'єднаних Націй; у концерті з нагоди 30-річчя Акту 30 червня 1941 р., організованому ОУВФ в Народному Домі; у Святі Державности, організованому КУК у Ювілейній аудиторії; виступ хору в катедрі св. Йосафата під час з'їзду церковних жіночих організацій різних національностей з цілої Канади; концерт у сторіччя народження Лесі Українки, організованому ОЖ ЛВУ і СУМ при співучасті хору Народного Дому "Думка" а Аудиторії школи Пресвятого Серця; концерт зі СУМ присвячений Л. Українці у Калгарах; концерти у Вегревіл, у Провінційному музеї і архіві, у Редвотер, у Мирнам і останній у діловому році концерт у Гренд Мек Іван Комюніти Каледж, де набрано хор на телевізійну плівку для користування дітвори по інших школах.

У першу чергу успіх концертів треба завдячувати і сумівському Ансамблеві бандуристок за його гарну співпрацю з хором, бо майже в усіх згаданих концертах він брав з хором активну участь і тим творив гарну, мов нерозривну цілість. Слід згадати, хоч і рідкісну, участь сумівської оркестри під проводом проф. С.Яременка, яка завжди оживляла концертну програму. В останніх концертах гарну участь виявили ще дві сумівські групи: молоденький вокальний квінтет під керуванням С.Яременка і танцювальна група під керуванням Ірини Процьків.

Велике признання належить проф. С.Яременкові — музичному керівникові і диригентові цих вокальних і інструментальних одиниць, у які він вкладає всі свої сили, свою душу, щоб збагатити своїми власними музичними творами ці концертні програми.

Зупиняючись коротко хоч над деякими концертами, головню, поза нашим українським едмонтонським середовищем, хочеться поділитися з переживаннями досягнень та недомогань, що зв'язані з нашою хоровою працею.

Два рази хор "Верховина" був запрошений репрезентувати українців Едмонтону між чужинцями: до Провінційного музею і архіву та на фестиваль Об'єднаних Націй.

Участь хору у фестивалі коштувала нас чимало переживань, одначе вислід був дуже успішний, бо хор завчасу був добре підготований. За порозумінням голів ОЖ ЛВУ і СУМ управа хору заявила членам хору тиждень перед концертом, що може прийдеться повернутись з фестивалю, не співавши, якщо там буде комуністичний прапор і не заберуть його на бажання хору. Хор вийде на сцену і одна з хористок перепросить публіку за те, що хор не буде співати, і чому. Особливо молоді хористки прийняли це рішення з незвичайним вдоволенням та бурхливими оплесками.

На початку, як тільки прийшли хористки на фестиваль, ми не помітили прапора УССР зі серпом і молотом у ряді інших державних прапорів перед сценою. Напруження дещо зменшилось та серце почало трохи легше товктися, але не на довго. По хвилині, знайшли ми небажаний прапор у другому ряді на сцені. Час був доволі короткий і рішальний. Лишилось сім хвилин до концерту. Трьох членів управи хору недвозначно заявили своє рішення президентові Асоціації Об'єднаних Націй та представникові міністра культури і освіти. Після чотирьоххвилинної дискусії цей президент із представником міністра забрали комуністичний прапор таки на очах хористок, на весь час концерту.

Наступного дня обі телевізійні станції присвятили дуже багато часу й уваги лиш нашому хорові, за винятком одного образу виступу ще одної групи. Важливим є виховний вплив нашого виступу на наших молодих співачок. Вони яскраво завважили вартість рідної культури між чужими. Появу нашого хору на сцені приймали бурхливими оплесками, які довго не вгавали після кожної пісні, і коли хор зійшов уже зі сцени. Зокрема, дуже важливе те, що хор домігся того, що рішив — усунуно комуністичний прапор. Опісля одержано листа від Асоціації Об'єднаних Націй частину якого наводимо англійською мовою оригіналу:

"... May we express our appreciation to you and the lovely members of the Ensemble for your generous participation in the International Festival.

Judging from the many favourable comments the Ensemble was one of the favorites. The performance was expertly done and displayed a remarkable talent and high degree of professionalism.

Your contribution did much for the success of the evening . . .

Mr. Sab Roncucci, president of the Association in Edmonton and the Chairman of the Festival, Mr. Peter Noel, wish to extend to you their personal thank you and appreciation.

My personal best wishes to you, Prof. Eremenko for an evening of music that I will long remember.

Ever sincerely,
United Nations Association in Canada, Edmonton Branch
Public Relations
Jane C. Weaver

Вдалим був теж наш концерт і в Провінційному музею і архіві, де хор із бандуристками гідно вив'язався зі своїх завдань. Дуже влучно подала Леся Варава коротенькі пояснення про українську культуру, теперішній стан її в Україні, про українську пісню, строї і бандуру.

У своїй постійній наполегливій праці виконавці концертів і не зчулись, коли зима прийшла. Але зимові заметілі не припинили праці хору; тріскучі морози, що наче крешуть іскри під ногами, скрипили сили „верховинок”, а холодні вітри понесли їх до сусідніх містечок. Тут завитали вони до наших уже стареньких піонерів — дідусів і бабусь, яких ще маленькими доля закинула аж тут; - до їхніх дітей, внуків і правнуків, що вже тут народились, де може вже погас відгомін рідної землі, а може й не озвався у їхнім серці. Їдемо до них, щоб принести їм рідну колядку, рідну пісню і слово шире, гаряче, щоб розрадити, потішити знеможених, перетомлених колись жорстокими буднями їхнього життя, відірвати їх хоч на хвилину від чужого світу і понести їх думками далеко — на рідну Україну.

І ось у затишних залах на маленьких сценах наче виростає ”Верховина”. Старенькі батьки і матері та молодь і діти пильно вслухуються у мелодію рідної пісні, і слово рідне, яке у Вегревіл зворушило до глибини душі тих, які були на цьому концерті, бо після нашого виступу організують у себе молодь. Ось уривки з рецензії пароха Вегревіл — о.Методія Нички: ”...Вегревіл мав можливість налюбуватись мистецьким виступом жіночого хору ”Верховина”, Капелі бандуристок, танцювальної групи та дівочого квінтету з Едмонтону. Програма була різнорідна і багата змістом: коляди, віншування, спеціальний образ Різдва Христового та хорівід янголів (у першій частині концерту), а в другій народні пісні, дівочий квінтет та танцювальні соля й гуртові танці. Закінчено словом-деклямацією п-і Т.Федорів. Ця віршована форма заторкнула пекучі й болючі проблеми наших днів і обставин. Хоч і відчувалося гіркоту сатири спостережливої авторки, але зміст і тон голосу був сповнений любов'ю до молоді та бажанням берегти її доброю, християнською і українською! Вступне слово - віншування з сердечністю та любов'ю зложила пані Нат. Таланчук. Всі музично-хорові виступи під диригентурою заслуженого, скромного та працюючого С. Яременка, танці під управою Ірини Процьків, фортепіановий супровід Ірки Вавринчук характеризували високу ідейність, різнорідність та дбайливість у виконанні. Присутні пережили небуденні хвилини духового підбадьорення.

Подібний концерт був і в Редвотері. Ось уривки з листа до управ хору, СУМ і ОЖ ЛВУ за підписом отців парохів обох українських церков у Редвотері:

”...Всі приявні ,від найменших до найстарших, зі запертим віддыхом та набожністю прослухали та подивляли всі точки вашого вда-

лого концерту - подивлялися з гордістю завзятість та ідейно вироблену сумівську молодь...”

Після цього концерту приготуємося у дальшу дорогу, ще до Мирнам. Їдемо автобусом. По дорозі, як звичайно, не вгавають співи ні на хвилину. Приїхали. Заля велика, сцена малесенька. Уже й підвищення для хору стоять на сцені. Платівки хору ”Верховина” вже в продажу при дверях. Їх одержав о. парох ще раніше. Завважається добру співпрацю між парохом і парафіянами, вірними своєму пастиреві.

Почався концерт при вщерть виповненій публікою залі. Кожна група виступає в інших строях, щоб показати багатство українських одягів. Часто переодягаються одні і ті самі виконавці до різних точок, справляються швидко й не дають нетерпеливись публіці.

Вже від першої пісні битком набита заля незнаними нам людьми духово злучилася з нами. Відразу можна було помітити духовий зв’язок, наче близьких і рідних. У них блищали сльози радості в очах, а в молодих видно допитливий погляд і захоплення. Під кінець о. Стародуб, дякуючи виконавцям концерту, нав’язав свій прекрасний спомин, на тлі однієї фрази із програми концерту про молодь в Україні, - згадкою про замучених 80 дівчат, які лежали у спільній могилі на роздоріжжі біля хреста. Його покликано вночі, щоб дав маслосвяття, бо деякі ще доходили в судорогах смерті. Він сказав, що не міг заспівати ”Вічну пам’ять” над ними, а припав до землі і ридав разом з землею. У глибокому зворушенні люди в залі і ми на сцені крізь сльози дивились на себе і щось давило у грудях, а разом і зогрівало в свідомості, що і тут, так далеко від українського життя, наші люди, хоч відірвані від рідного кореня, не згубили своєї української душі. Вона озивається і в молодих. Старенькі батьки підходили до хористок зі сльозами в очах. Вони щось тихо, невиразно жебоніли, неспроможні висказати своїх почувань зі зворушення.

Хоч скільки важкої праці криється за цим мереживом хороших виступів ще й з попередніх років, то у висліді залишається вдоволення, що хор широ і віддано служив своїм організаціям, своїй громаді й не розминувся зі завданням, які ставили перед собою ще основоположники цього хору 13 років тому: будувати любов до рідної пісні у наших дітей, щоб і вони стали у наші співочі ряди.

Під сучасну пору великим числом уже переважають молоді співачки у ”Верховині”, особливо дочки членкинь хору, які стали поруч чи на місце своїх матерів. За гарну працю молоденьких співачок-сумівок - співвласником хору є теж і Спілка Української Молоді. Також із поза ОУВФ належать членкині до цього хору, відчуваючи любов до рідної пісні та доцінюючи її значення.

”Верховина” поповнилась рясно молоденькими ”верховинками”, наче новими паростками. З-поза них вже ледве видніють ті, які ставили свої перші кроки в цьому хорі, ще за першого диригента - п.М.Соханівського, який доложив усіх зусиль, щоб хор якнайкраще розвивався. Молоді члени хору належно доцінюють старших, бо свідомі того, що вони піднесли ”Верховину” до теперішнього стану й завдяки їм проводиться ця хорова праця під диригентурою невтомного музиколога й диригента проф. С.Яременка. Хор здобув собі належне місце у своїй громаді. Це й молодих притягнуло до хору й разом держить їх у гарній співпраці, тримаючи цей хор на відповідному рівні. Їх звела і з’єднала рідна пісня. Хай же відгомін цієї пісні озветься глибоко в душі тих, що ще не співають, а мають здібність співати, щоб всеціло хорова праця

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Хор „Верховина” 1967 р.

”Верховини” перейшла в руки молодих і щоб молодь гідно працювала для розквіту української пісні поза межами батьківщини.

Т.Ф.
Г.У., 13.V. 1972

У.В., 6.V. 1971

Хор ОЖ ЛВУ і СУМ „Верховина”

Хорове мистецтво, як галузь української культури, завжди було догорицінним скарбом українського народу на рідних землях і в країнах поселення, — хоч обставини нового життя не завжди сприяють плеканню нашої культури. Зокрема відчувається в цій ділянці брак заінтересування рідною піснею. Об’єднання Жінок Ліги Визволення України доцінюючи вартість української пісні поза межами України перед 15 роками створило жіночий хор для плекання української пісні, щоб її розвивати й розповсюджувати та заохочувати молодих ставати в ряди хору для продовження хорового мистецтва.

Хор „Верховина” увесь час служив рідною піснею українській громаді та репрезентував українську пісню між нашими співгромадянами, як прим. на фестивалі колядок в Едмонтонському „Ротари Клуб”, на фестивалі Асоціації Об’єднаних Націй, в Провінційному музею, МекЮвен Комюніті Каледж, де спів хору був набраний на телевізійну плівку, та в публічній школі Норвуд.

Не забував хор і про наших дідусів і бабусь, їхніх синів і дочок, внуків і правнуків, що живуть оподалік від едмонтонського культурного середовища.

Хор їздив із рідною піснею по Алберті. Присутні на концертах мешканці різних місцевостей захоплювалися виступами „Верховини”. Верховинкам залишилися милі, незабутні спомини із тих концертів, після сердечної української гостинности, як прим. у Мирнам, Вегревил, Редвотер, Ту Гиллс та Калгари. Хор їздив із концертом теж до Саскатуну. Сердечна вам подяка, дорогі отці парокси, та шановні панове-організатори концертних вечорів для нас приїжджих та гостин після них.

Про наш концерт у Вегревил писав о. М. Ничка ЧСВВ м.і. таке: „...Вегревил мав можливість налюбуватись мистецьким виступом жіночого хору „Верховина”, Капелі бандуристок, танцювальної групи та дівочого квінтету з Едмонтону. Програма була різномодна і багата змістом: коляди, віншування, спеціальний образ Різдва Христового та хоровід янголів (у першій частині концерту), а в другій народні пісні, дівочий квінтет, та танцювальні соля й групові танці. Вступним словом розпочато концерт і закінчено словом — деклямацією. Все це характеризувало велику ідейність, різномодність та дбайливість у виконанні. Присутні переживали небуденні хвилини духового підбадьорення...”

Асоціація Об’єднаних Націй написала в листі таке:

„Нам приємно подякувати вам та милим членам Ансамблю за вашу великодушну участь у міжнародньому фестивалі.

Як можна завважити з багатьох прихильних коментарів, виступ Ансамблю втішався великим успіхом. Виконання поодиноких точок було на високому мистецькому рівні й виявило незвичайний талант виконавців та високий ступінь професійного вишколу. Ваша участь причинилася багато до успіху вчора...

Президент Едмонтонської Асоціації п. С. Ронкуці та керівник фестивалю п. П. Ноел висловлюють вам свою особисту подяку та признання.

А я від себе складаю вам, пане професоре Яременко, мої найкращі побажання за цей концертний виступ, який мені залишиться на довго в моїй пам'яті.

Завжди щиро відданий
За Едмонтонський відділ
канадської Асоціації ОН

Дж. С. Вівер, представник

Число концертних виступів та самостійних концертів кожного року було від 8—15. За час свого існування хор „Верховина” мав прибл. 150 виступів. Тепер хор пригтовляється до відкриття Дому Української Молоді.

Хор розвивається завдяки великій жертвенності обох диригентів: М. Соханівського, який був диригентом від початку існування хору через п'ять років, а після нього досі невтомно працює як диригент проф. С. Яременко, збагачуючи концертні програми своїми власними музичними творами. До успіху концертів причинилась теж і капеля бандуристок СУМ.

Належно доцінив цю працю хору албертський міністер для справ культури, молоді та розваги Горст Шмідт, який дав грошеву допомогу („Грент”) на дальший розвиток хорової діяльності, як признання хорові за його вклад у канадську культурну скарбницю. Признання та допомога міністра були для хористок дальшим поштовхом до посиленої праці.

Жіночий хор ОЖ ЛВУ і СУМ „Верховина” враз із своєю управою складає найсердечнішу подяку за грошеву допомогу Високодостойному міністрові для справ культури молоді та розваг Г. Шмідтові, за його доцінення праці хору, зрозуміння великих потреб хору, а враз із тим, за моральну піддержку нашої молоді та заохоту її до дальшої праці.

Хор „Верховина” щиро дякує теж посолці до Албертської легіслятури п-і Катрусі Чічак — відомій громадській діячці, яка завжди совісно служить своєю поміччю нашій громаді, й яка причинилася до одержання грошевої допомоги для хору „Верховина”.

Т. Федорів
У.В. — 26.VII.1973

До: Хвальних Управ хору "Верховина",
Організацій: Спілка Української Молоді
і Об'єднання Жінок Ліги Визволення України
в Едмонтоні, Альберта.

Дорогі в Христі!

Приявні на концерті в Редвотер, Альберта, що відбувся в неділю 6-го лютого 1972 року, в Дерек-залі, складають ширю подяку і признання хорів "Верховина" під управою капельмайстра проф. С.Яременка, організаціям — Спілки Української Молоді і Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, Бандуристкам СУМ та опікунові п. Гр. Процкові, Квінтетові та танцювальному ансамблеві СУМ під управою п-и Ірини Процків.

Дякують передовсім усім зарядам і виконавцям концерту, що піднялися так великого труду серед зимових морозів, заметіль та взагалі невідгид і прибули до нашого містечка, щоб жителів українського роду підняти в національному дусі серед звичайних буднів, а особливо молодшим показати відтинок наче у фільмі, живої рідної культури, котра проявляється передовсім у ноші, в отриманні з чудовими українськими вишивками у строях Гуцульщини, Полтавщини чи інших провінцій України, а навіть із княжих часів, як глядачі запримітили в картині ангелів із Вифліємської ночі.

А також пісні й танці, виконані учасниками концерту бездоганно, на високому рівні.

А вже найважливішим чинником культури, фундаментально-підставовим, це — мова. В цьому концерті пані прелегентки в своїм вислові та вмілоу дикцією, так, як п-і Н.Таланчук у загальнім вступнім привіті й голова хору п-і Т.Федорів у привіті до молоді, по-мистецьки, з дозоу гумору дуже на часі, належно вив'язалися зі свого завдання.

В кожному хорі й при кожному виступі відповідальною особою є диригент, і тут, у згаданому концерті п. проф. С.Яременко, як справжній капельмайстер, навіть без піяна й камертону, зарадив собі звичайним порухом диригентської руки, а вже всі хористи своїми голосами, неначе в живій гармонії, ішли по його бажанню.

Дійсно всі приявні, від найменших до старших, зі запертим віддыхом та набожністю прослухали та подивлялися всі точки Вашого вдалого концерту, подивлялися з гордістю завзятість та ідейно вироблену СУМ-івську молодь.

Ми тут, у Редвотер, серед тріскучих морозів і сніговій не спромоглися на живі квіти для Вас усіх, Ваших проводів і виконавців Концерту, але наші вислови широй подяки нехай будуть Вам признанням за Ваш труд і працю та заохотоу до дальшої праці в ділянках мистецькій, культурній і народній, до ще більших успіхів у Ваших завданнях.

З правдивою пошаноу до проводів організацій:
СУМ, ОЖ ЛВУ та Управи Хору "Верховина"

За парафії в Редвотер:
о. І.Куліш
о. П.Петришин

Різдвяний концерт СУМ ОЖ ЛВУ

Нинішня людина, змучена щоденною працею на насущний хліб, потребує час до часу відпруження. Таким відпруженням і скріпленням сил бувають культурні імпрези, яких на щастя маємо в Едмонтоні досить багато.

Одною з таких імпрез був Різдвяний концерт, що його в Домі Української Молоді, в неділю, 3-го лютого ц.р. влаштував СУМ разом із ОЖ ЛВУ.

Присутніх, між якими був наш Преосвященний Владика Ніл, привітала п-а Леся Фіялка. Для неї самої і для багатьох молодих українок і українців цей концерт був полетом в Україну, в таку Україну, якою вона була, як їхні батьки були ще молодими. Тепер вони — діти отих батьків попробували відтворити минуле з надією, що воно буде ще дійсним у майбутньому.

Після привіту був живий образ: "Святочна зірка". Коло бідненьких ясел, подібних до тих, що в них лежав наш Спаситель, коли народився, як людина, сиділи чи клячали Уляна Скольна - Марія, Юрко Гринда - Йосиф та Ірка Тхорик і Ксеня Дацків - янголи.

Довкруги "ясел" уставився хор СУМ ОЖ ЛВУ, що під проводом музичного керівника концерту та диригента п. С.Яременка відспівав "Бог предвічний" обр. М.Федорова, "Ой видить Бог" - К.Стеценка та "Щедрик" М.Леонтовича.

До дальших точок, а зокрема до точки "Гуцульська мадонна" поділа пояснення п-на Галя Тобейчик. Слідував живий образ "Діти під ялинкою", якого виконавцями були Ігор і Андрій Подільські, Славцьо і Тарас Ногаси та Ярको Шийка.

Слова дітей, що їх в більшості проказав Ігор Подільський перенесли дітей в рідний край, що переживає горе релігійне й національне. На мою думку найсильнішим з усього концерту була "Гуцульська Мадонна" -присвята Гуцульщині, що його написав М.Шафовал, а прекрасно відчитала п-а Віра Кіндзерська. Багатьом присутнім стояли сльози в очах, як ми слухали про тверду, як скала віру нашого гуцула (це правда подія). Такої віри не вирве зі серця ніхто.

Потім була інсценізація "З колядою". Господарем, що приймав колядників, був статочний газда В.Луців, а господинею щебетлива п-і Ірена Куций.

Хто з нас, присутніх ходив колись колядувати на "Рідну Школу" на "Просвіту" чи на церкву, пригадав собі свої незабутні роки молодости і радости, яку переживали ті, що ходили з колядою, зі звільною, з вертепом та крім власної різдвяної радости помагали добрій справі.

Крім згаданих в інсценізації брали участь: Тарас Подільський, Ярको Шийка, Віра Дацків, Ганя Биско, Оля Патан, Христя Фіялка, Оля Британ, Ірена Шарабун, Галя Тобейчик, Люба Кіндзерська, Оксана Лучканич, Ганя Боярчук, Ірена Процків, Уля й Ама Скольній, Роман Британ, Богдан Фіялка, Орест Бойків, Андрій Багнюк, Марко Вавринчук і Богдан Ільків.

Мило було слухати відважного колядника Тарасика Подільського, що разом з друзями відвідав своїх "хресних" - господарів; його постава, шапочка на голові й відважні рухи були дуже милими.

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

„Різдвяний концерт”

З черги хор "Верховина" разом з ансамблем бандуристок СУМ, під проводом п.С.Яременка, відспівав "Нова радість стала" - народня коляда, "Ой там за горою" та "Щедрівка" - обі К.Стеценка. Разом з бандуристками грали: на срипках Т.Вавринчук та Л.Кіндзерська, а на гітарі Р.Вархола.

Живі образи та інсценізація були укладу п-і Т.Федорів. а сцену декорували А.Татчин та А.Подільський.

Щира подяка належиться молоді, паням, п. С.Яременкові, декораторам сцени, а зокрема п-і Т.Федорів, яка, мабуть найбільше потрудилася для влаштування концерту. Це був один з листочків "Євшану зілля", що на хвилинку переніс нас в нашу любов Україну.

о. М.Д.
У.В. 21.ІІ.1974

Святковий концерт

У неділю 11. 11. 1973 р. почався другий день святкувань з нагоди відкриття Дому Української Молоді ім. ген. Романа Шухевича-Чупринки в Едмонтоні.

Рано, о 10 год. в домівці відбувся святковий апель молоді, дружинників та сеньйорів, на якому був присутній голова Крайової Управи СУМ мгр. Т.Буйняк. Він сказав коротке слово до всіх присутніх. По апелі всі поїхали до катедральної церкви св. Йосафата на Службу Божу, що її відправив о. митрат М.Сопуляк.

В годині 3 пополудні відбувся святковий концерт, що його відкрив голова місцевого осередку СУМ - Петро Дацків. На концерт прибули масово наші громадяни, що виповнили цілу залю. Програма концерту була цікава та різноманітна, у якій брало участь багато молодих сил.

В першій точці концерту виступав жіночий хор ОЖ ЛВУ "Верховина", який в супроводі бандур відспівав пісні: "О, Мати Божа" - народня, "Виростеш ти, сину" - сл. Симоненка, та "Рідна пісне" - Козака. Хором і капелею бандуристок керував проф. С.Яременко. Чоловічий хор під керівництвом п. М.Іваніка відспівав пісні: "Засвітали козаченьки" - Колесси, "Ой на горі там жінці жнуть" - Кошиця, та "Марш молоді" - Третьяк і Туркевич. При фортепіані була п-а Д.Байрак-Гулька. Варто згадати, що силу цих двох хорів зміцнили молоді сумівці.

Інші точки в першій частині: поема "Храм туги", яку присвятив та паписав на відкриття Дому едмонтонський автор Дан Мур. Після цього юні сумівці під керівництвом О.Кушки й Ш.Савчин відтанцювали танок "Гопак".

Першу частину нашого концерту закінчив привітом голова Крайової Управи СУМ з Торонта мгр. Т.Буйняк.

Другу частину концерту почато "Обжинками" укладу п-і Т.Федорів-монтаж в трьох частинах. Пояснення давала п-а М.Рахмиструк. В першій частині виступили Г.Тобейчик та У.Скольна, які рецитували поему Л.Полтави. В другій частині відбулася сценічна картина у виконанні хору "Верховина", дійову участь брали Є.Романюк, Р.Шарабун, В.Іванішин, І.Куца, І.Шарабун. Також в тій частині виступили з танцем до муз. "Ой не ходи Грицю" Н.Іванішин та Ю.Гринда. Режисер цієї сценічної частини -І.Чорновол, музичне оформлення С.Яременка. В третій частині "Подяку юнацтва СУМ" для батьків прочитала Х.Фіялка.

Дівоча капеля бандуристок СУМ виконала дві пісні: "Етюд" та "Тополенька" - Шуменка. Відтак юнацтво з Калгар під проводом З.Макар та Л.Колток виконало народній танок.

Дівочий ансамбль (секстет) СУМ „Троянди”, в супроводі струнного ансамблю, під керівництвом проф. С. Яременка та фортепіянового супроводу Г.Вавринчук відспівав пісні "Ніч яка Господи" - народня та "Ясени" - Кривенького.

Із Калгар два юнаки відіграли на мандолінах "Стрілецьку пісню".

Кінцевою точкою нашого концерту був виступ мішаного хору в супроводі оркестри та бандур, під керівництвом С.Яременка, при фортепіяновому супроводі О.Олійник. Хор відспівав: "Ясне сонце в небі сяє" -М.Лисенка, "Владика неба і землі" - муз. Гулака-Артемівського, "Молитва" з опери "Запорожець за Дунаєм", солісти - Є.Лісова-Андерсон і М.Іваник, "Верховино, мати моя" -сл. і муз. М.Машкіна.

Концерт закінчено національним гімном, з повним задоволенням громади та виконавців концерту.

При кінці програми голова Будівельного комітету Петро Бойків подякував диригентам та іншим керівникам за жертвовну працю в підготовці програми та усім виконавцям за їхню співпрацю.

Ці два дні святкувань - відкриття Дому Молоді залишаться нам молодим, як і напевно всім учасникам, незабутньою пам'яткою.

Пам'ятаймо, що сказав у своїй промові мгр. Буйняк про цьогорічне гасло СУМ - "Україно, ради тебе мислю і творю": "Дім цей нехай стане кузнею, в якій куватимуться тверді, незламні характери української молоді, що мають стати на зміну тим, що здвинули цей величавий дім, цю святиню культури".

Леся Фіялка
Г.У. 27.ІУ. 1974

Праця хору "Верховина"

Великим здобутком ОЖ ЛВУ в Едмонтоні являється жіночий хор ОЖ ЛВУ і СУМ „Верховина”. Він є нерозривною частиною культурно-виховного та політичного напрямів праці ОЖ ЛВУ, складовою частиною концертів у нашій громаді, організованих КУК і водночас репрезентантом української пісні зовні між чужинцями. Вершком досягнень хору були запрошення на репрезентативні виступи в концерті Симфонічної оркестри в Едмонтоні, на світовій виставі ЕКСПО в Спокен та участь в документальному фільмі мистецьких етнічних груп Канади, організованому станцією СБС у Монтреалі, за що хор одержав 500 дол. гонорару.

Управа хору старалась проявляти українську пісню у всіх її напрямках: приєднувати молодь у свої ряди, плекати нових любителів рідної пісні, щоб колись стали на наші місця для продовження хорового мистецтва, розбуджувати українську душу слухача. Хор оспівував Україну, співав пісень, що розкривають силу духа українського народу, про його буття на рідній землі, під сучасну пору і в минулому, оспівував красу українського побуту й традицій, пристосовуючи картини з українських звичаїв чи ритуалів, щоб надати українській пісні більшої сили. Свідощвом плекання наших звичаїв і традицій можуть служити різдвяні концерти, весняні, які були на відкритті Дому Української Молоді. Хор старався

теж, де можливо, використовувати концерти для пропагування наших ідеалів, як ось у 30-річчя УПА. Хор, даючи концерти в Альберті, присвячував частину концерту цій великій річниці, щоб усвідомлювати публіку, яка не чула ще про УПА, а якщо чула, то в негативному понятті. Тобто, де можливо, крім пісні і словом розворушувати тих, які віддалені від українського життя. Усвідомлювати і чужинців, розкриваючи перед ними сьогоднішній стан нашої культури на рідній землі. Хор зняв комуністичний прапор зі сцени на фестивалі Асоціації Об'єднаних Націй, де довгими роками мистецькі групи Едмонтону, хорові чи танцювальні, виступали під цим прапором і довгочасні протести КУК у цій справі були безспішними. Хор своєю поставою послідовно стояв на своєму становищі, щоб покінчити виступи українських груп під комуністичним прапором, а поставити там наш український прапор, що стало дійсністю.

Осіною, 1971 року на очах хористок перед виступом на сцену на фестивалі Асоціації небажаний прапор було забрано зі сцени. Ці досягнення мали великий виховний вплив на наших молодих хористок.

Хор річно мав від 8-15 виступів із концертами чи то ОЖ ЛВУ чи зі СУМ, що дає в загальному 60 виступів із концертами за 5 років. Отже хор давав концерти чи брав участь у таких місцях: у Саскатуні окремих концерт в 40-річчя ОУН, участь в Українському дні в Елк Айлен Парку, у 20-річчя СФУЖО, 20-річчя з дня смерти ген. Романа Шухевича, під патронатом КУК, концерт Лесі Українки в Едмонтоні і Калгарах, святі героїв, у концерті у 50-річчя смерті Леонтовича, під патронатом КУК, концерті у Вегревіл, в Провінційному музею, у відзначенні 80-ліття Верх. Архiepіскопа Сліпого, в концертах юного сумівця, 30-ліття УПА і 25-ліття рейду УПА на Захід, виступі в 20-ліття музичної праці С. Яременка, у святі М. Лисенка, у концертах коляд заходами Музичного Товариства, у концерті відкриття Дому Молоді, Різдвяному концерті, на фестивалях колядок в едмонтонському Ротари Клуб, на фестивалі Асоціації Об'єднаних Націй, в Мекювен Комюніті Каледж, у 80-літтю українським піонерам, у ювілейній аудиторії, у 30-річчя 30 червня, в катедрі св. Йосафата на запрошення ЛУКЖ, під час з'їзду церковних організацій різних національностей з всієї Канади, концерти у Ред Вотер, Мирнам, Тугілс.

Слід з приємністю згадати, що бажання основоположниць хору здійснюються. Три четверти хору творять вже молоденькі хористки. Деяким матерям уже пощастило співати разом зі своїми донями. Слід відмітити зокрема цих матерів, що пишуться разом зі своїми донями у рядах хору. А це Лукія Скольна, Соня Фіялка, Надя Процків, Марійка Шарабун. А деякі матері, хоч і відійшли від хору, залишили своїх дочок, а дехто вже й співає з невісточкою. У 10-річчя видано довгограйну платівку.

Минулого року хор одержав „грент” за старанням попередньої голови ОЖ п-і Скольної 1,000 доларів. За ці гроші пошито 40 сукенок для хору і 42 різні строї для бандуристок. 10 народних строїв і 10 сукенок. Завдяки п-ву Свистунам, що дали нам по гуртовій ціні матеріал без жодного зарібку, і теж пані Свистун, що пошила їх по дуже дешевій ціні, суконки коштують хористок дуже дешево.

За стараннями голови хору торішнього року одержано 4,000 доларів на куртини і фортепіан для Дому Молоді. Диригентом хору майже безкорисно працює вже 10 років проф. С.Яременко. Раніше 5 років диригував М.Соханівський.

Хор числює 40 хористок. Має свою управу у такому складі: Н.Таланчук, М.Мартюк, С.Фіялка, голова - Т.Федорів. Управі радо допомагали молоді в писанні англійських листів чи перекладах на англійську мову, а це М.Рахмиструк, Я.Гніт, І.Куций і Лев Федорів. Хор відбуває проби щопонеділка, а перед концертами 2-3 рази в тиждень, а то й більше.

Не вчисляючи часу на концерти чи виїзди поза Едмонтон, кожна хористка в час року витрачає приблизно 124 години.

Хор держиться завдяки хористкам - основоположницям та деяким молоденьким хористкам, які стараються додержувати кроку старшим. Є вже гарна частина молодих хористок, що розуміють і доцінюють вартість існування хору, розуміють свій обов'язок щодо нього. Лиш треба пам'ятати, що вартість хору залежить від дисципліни і послуху.

Слід завдячувати дуже гарну співпрацю бандуристок та його опікуна п-а Григорія Процькова із хором "Верховина", що спільно творять дуже гарну цілість і збагачують концерти, теж гарною віткою являються "Троянди" СУМ, які урізноманітнюють наші концерти. Відрадним явищем є те, що молоді мужатки, які вже є матерями і працюють, повернулись до хору і хоч деколи дуже далеко віддалені від нашого центру міста.

В загальному треба ствердити, що молоді почуваються до обов'язку причинитись своєю працею, пробують своїх сил та не завжди ще всюди можуть дати стільки зі себе, що від них вимагається.

Але думаю, що постараємось і на майбутнє покращимо наші слабші місця.

Скріпім себе духово і у великій любові до всього, що рідне, створім собі разом із всією нашою родиною Визв. Фронту маленьку часточку рідної України й працюймо для її визволення.

Т.Ф.
Г.У., 13.УІІ. 1974

Весняний концерт ОЖ ЛВУ

Уже сама назва „Весняний концерт” вказує на щось радісне, веселе, на час, в якому оживає вся природа, а з нею всі люди. Та в ці дні весни, наче перелітні птаці несуть до нас на своїх крилах замість весняних співів голосних — голосіння наших сестер, матерей старих, жінок знедолених, посивілих з туги за своїми друзями життя по довгій розлуці.

Та ще й день 27 травня, коли відбувався концерт, теж це була квітна неділя за нашим Юліянським календарем, великопосний час, який з холодною погодою навівав смуток, пригадуючи Велику П'ятницю, а з нею долю нашого народу.

Тому і наше серце не могло битися по весняному, якийсь чорний біль огортає його ще дужче в цьому особливішому році жінки, бо думки наші в цьому міжнародньому році вільної жінки зрештуються з долею тієї, що там терпить невимовні душевні і фізичні тортури.

І так управа хору підготувала програму по своїй змозі, щоб вона хоч у маленькій часточці віддзеркалювала долю нашої жінки там, і тутешнє весняне життя молодих тут.

Очам не хотілось вірити, що вже в другу неділю підряд, заля Дому Української Молоді виповнилась численною публікою.

Молитовною піснею "Почуй о, Господи" - муз. І. Лаврівського розпочав концерт хор ОЖ ЛВУ і СУМ "Верховина". У вступному слові голова Об'єднання Жінок ЛВУ пов'язала час, в якому відбувається концерт із подіями, що тісно пов'язані з роком української жінки, зазначаючи, що програма концерту частинно присвячена жінкам - мученицям на рідній землі: перша частина і після перерви - сценічна картина "В ніч під Великдень". Опісля слідувало дві пісні: "Україно, любов моя" - муз. І. Шамо, і "Слухайте, слухайте" - сл. Л. Храпливої, муз. І. Соневицького. Ансамбль бандуристок СУМ розпочав середню частину концерту в'язаною народних мелодій. Здавалось, що зі звуками бандур веселих народних мелодій і наші думки понеслися на широкі простори плодючої землі, завітчаній сумними квітами.

Відтак молоденькі "Троянди" СУМ - вокальний секстет у нових строях - у довгих цвітистих спідницях синього кольору і кремкових блюзочках, милозвучно відспівали: "Полюбила чорнобривця" - муз. В. Лобка і "Снилося з ночі дівчині" - стрілецьку пісню під акомпаньямент Ірки Вавринчук. Після них слідувало сатиричне слово "До молоді - замість привіту" - Т. Федорів. У ньому відчулось два контрасти: насмішка над модою молодих, яка наче повернулася тисячі років назад, "коли босі ходили, голів не стригли й борід не голили" і наводить великий жаль, "...що котиться молодь до руїни". І знову хор "Верховина" відспівав "Сину, качки летять" - муз. О. Білаша, від якої не в одній матері забилося серце, і дві народні пісні: "Жито мамцю" і "Ой ти мамо" та "Вийди, вийди Іванку" - обробка С. Яременка.

Опісля слідувала третя остання частина концерту: сценічна картина в двох відслонах "В ніч під Великдень" - Т. Федорів. Славцьо Ногас і Ігор Подільський в ролях братчиків: Тарасика (меншого) і Михайлика (старшого), надзвичайно захопили публіку виконанням своїх ролей, що було небуденним виявом здібностей у малолітніх дітей. П-і Апонюк, у ролі матері цих двох хлопчиків, дуже природньо зі справжнім переживанням виконала свою ролю. Ця частина довела до сліз і старших і молодих.

У другій частині сценічної картини брали участь: хор "Верховина", "Троянди" і рій СУМ впорядника Любка Стебельського — Чорноморці. Ця частина - "Сон малого хлопчини: біля церкви на Великдень" з хоровами, з заспівами Ірки Тхорик, вежами під керівництвом Маріяна Духнія, зі старшими жінками, з кошиками зі свяченим мала свій окремий радісний вплив на публіку. Слід завдячувати цей великий успіх теж знаменитому виконанню рецитаторок: п-і Наталі Таланчук, добре відомої рецитаторки від довгих літ, і молоденькій рецитаторці Галі Тобейчик, яка мабуть із молодих не має конкурента для себе по цьому ділі у нашому Едмонтоні.

Окремо належить велике признання і подяка диригентові і музичному керівникові С. Яременкові - довголітньому трудівникові у великій цінній його праці.

До недоліків слід зачислити брак декорацій, які особливо відчувались у другій частині сценічної картини - біля церкви. Однак сам ефект цієї сценки і виконання ролей дали велике вдоволення для публіки, яка за цілість концертної програми, наче в заплату виконавцям висловила своє велике вдоволення і незчисленні признання за цю різноманітність весняно-

го концерту і його багатство, — ”Бо на ньому я насміявся до сліз і пережив його до сліз” — сказав один присутній на концерті.

Т. Ф.
У.В., 5.УІ. 1975

Тетяна Федорів

ВЕСНЯНА ПІСНЯ

Із тихим подихом весняним
Хвилини давні ожили.
Згадалось, як світанком раннім
Сади пахучі зацвіли.

У сяйві верби срібнокосі
Тулилися понад ставком,
Всміхались перли, ранні роси,
Навколо сад яснів вінком.

В вечірню пору із весною
Селом співаночки неслись
І ген далеко за горою
В шовкових травах розляглись.

Згадалися гаї розквітлі,
Любов моя, моє буття.
Пташиний спів у сонця світлі
Мені дзвенить усе життя.

О, люба весно мого краю,
Красо небачена ніде,
У світі другої немає,
Ніхто в чужині не знайде!

Тужливий спомин залишився,
Пройшли хвилини, наче сни.
О, незабутні, поверніться,
Чарівні віти давнини!

З'явся, весно, я благаю,
Такою, як була колись.
І до мого ясного краю
Промінням волі повернись.

Саскачеванка та інші пісні.
Сергій Яременко. Едмонтон,
Славута, 1977

”В пошуках за розв’язкою”

(На маргінесі святкової академії в Едмонтоні, 12 жовтня, у 25-річчя смерти командира УПА — генерала Романа Шухевича)

Про потребу й значення консолідації можна писати й говорити в різний спосіб. Можна й саму проблему трактувати з різних точок зору.

Ми порушуємо це питання на сторінках ”Нового Шляху” тому, що віримо в здібність української людини (а тим самим і спільноти) доходити до абсолютної правди - відсівати чисте зерно від половини. Ми віримо, що хоч стан ”взаємного недовір’я і ”надмірних амбіцій” вкорінився серед української спільноти, він мине, коли українська людина побачить і відчує правду.

Раз поряд темряви здавалось би, безпросвітної дійсності, проникають ясні, сонячні промені, - а сонце не може бути фальшиве. Дуже влучно в народі говоримо про ”сонце правди”, яке ”возсіяє”.

Таким промінчиком, що освічує темряву й дає змогу побачити хоч частинку майбутнього - була участь української молоді Едмонтону у вшануванні пам’яті поляглого в бою тому чвертьстоліття, ген. Романа Шухевича, Головнокомандувача збройними силами УПА — Тараса Чупринки.

Бандуристки СУМ, хор ”Верховина”, СУМівський хор Едмонтону, молодий декляматор Роман Британ, надали цій академії характеру широти, атмосфери поваги, а разом молодечого ентузіазму.

Доповнення хором „Дніпро”, а особливо прелегентом, літньою вже людиною — проф. Іваном Вовчуком, створювали настрій спокійного вдовolenня. Бо тут ми побачили в міньятюрі ”ціле суспільство” - від зовсім молодих студенток і студентів, аж до сивоголового професора. Але що було найбільш характерним, що залишило сильне враження - це гармонійність молодечих радісних і усміхнених облич і мелодії дуже вміло підбраного вокального репертуару та зміст виголошеної доповіді.

Не було надмірного патосу, не було накопичення тем і елементів, не було нещирости.

Програму, настрій і зміст доповіді можна було б окреслити, як своєрідну філософію. Ми шануємо пам’ять людини за її вчинки, але не віддаємось непотрібній скорботі.

Висновок доповіді є візією майбутнього. Свої думки сплітає доповідач з переконаннями Валентина Мороза і поетичними висловами Василя Симоненка, щоб підкреслити оптимізм і соборність. А власне оптимізм — віра в силу Нації й соборність української нації характеризують останнє звернення Чупринки до української еміграції.

У професора Вовчука видно ширість. Він, віддаючи пошану пам’яті Романа Шухевича, не згадує ніяких інших імен. (Імена він згадує лише, як авторів, цитуючи їхні твори).

Він перед очима слухачів змальовує в коротких ясних словах життєвий шлях командира УПА і його участь у творенні нової доби.

Зі слів доповіді стає зрозумілим, що незалежно від місця народження -український патріот бореться за Україну ”з над Славути Дніпра і горлого Лева”.

В підкресленні моменту, що Тимчасове Правління, яке постало у Львові -підпорядкується урядові України, якщо волею українського народу повстане в Києві, видно державницький підхід. Прелегент його ви-

конус так само в підкресленні основної думки Звернення Чупринки, як Голови Генерального Секретаріату УГВР, до української еміграції „перестати взаємні міжусобиці”.

З уст чільного діяча Визвольного Фронту ми почули те, що чекає вся українська спільнота. Не було поділу на ліпших і гірших, не було ексклюзивного, ”тільки ми”. Тоді, коли ми всі — і ті з городу Льва і ті з над Славуті Дніпра з’єднаємо свої сили, зможемо досягнути те, про що пише Валентин Мороз і за що загинув генерал Роман Шухевич.

А.Кабайда
Н.Ш., 25.Х. 1975

МАК ЧЕРВОНИЙ

Я піснями туди залітаю,
Де ліси безнастанно шумлять
І Карпати німіють в задумі,
І на кручі глибокі глядять.

Чи до вас ще повернуся знову
З посівілим волоссям колись?
Принесу подорожнього втому
В ліс, з яким так давно розійшлись?

Чи знайду серед лісу могили?
Ворог вирівняв їх... Але путь —
Я таки віднайду! Та ж весною
На них маки червоні цвітуть.

Т. Федорів

Нова зміна

Мабуть у 15-ому році існування і праці хор дійшов до найкращого розквіту. Сповнялись мрії основоположниць. Серце раділо й око миловалось, коли чимраз то рясніше ряди хору поповнювались молоденькими ”верховинками”, з поміж яких вже ледве можна було завважити старших членкинь хору. Одначе, старші хористки були наче підложжям хору, бо вони постійно відвідували проби, що є дуже головне для його успіху. Молодші хористки, переважно студентки, не всі могли ходити постійно на проби. Одначе в хорі подеколи нуртували думки, щоб хор перейшов у молоді руки.

Наглядно можна було бачити, що молодь ще не готова нести цей тягар праці й відповідальності за нього. Та після двох років цих намагань і визрівання молодих членів хору, які теж позитивно ставилися і до думки, щоб створити мішаний хор, в 1976 р. скликано голов організацій Визвольного Фронту на засідання в цій справі, де все як слід узгоджено. Вкоротці, вже на пробі мішаного хору, під диригентурою уже Тереси Вавринчук відбуто перші Загальні Збори у новому складі членства. І тут нижче слідує слово і звідомлення із цих Загальних Зборів тодішньої голови хору.

„Відкриваючи перші Загальні Збори мішаного хору „Верховина”, сердечно вітаю усіх присутніх, яким лежить на серці майбутнє української пісні у цьому домі! На вступі цих Зборів не можу не згадати жіночого хору, якого продовженням його праці мав би стати мішаний хор. Отже, як вам відомо, що пройшло вже сімнадцять років, як заснувався жіночий хор „Верховина” при Об’єднанню Жінок ЛВУ із 26 членів, під диригентурою Михайла Соханівського. Після п’яти років його праці, хором диригував проф. Сергій Яременко аж до останніх днів. На протязі існування хору, управляла ним управа. Перший склад її: Т. Федорів — голова, Н. Таланчук, М. Мартюк, С. Фіялка, О. Свистун, К. Апонюк, О. Луців, М. Іванишин, К. Лагола, Н. Пилип. Та в останніх роках в управі лиш Т. Федорів — голова, Н. Таланчук, М. Мартюк і С. Фіялка.

Вже після двох років праці хору, перший ряд відсвіжився молоденькими хористками дівчат-сумівок і теж з поза СУМ-у. Відтоді доходили щораз то молоді хористки. Одначе часто мов приходили одні другим на зміну, бо інші відходили. Це було й зі старшими. Та все ж таки хор начисляв коло 50 членок. За весь час існування було в ньому 120 членок. Сьогодні хор має велике вдоволення, що змістом його довголітньої праці було постійне служіння нашій українській спільноті, як теж і нашим Організаціям УВФ, що хор міг виконати усі свої завдання, які поставив перед собою. Ті самі завдання, які зараз є начеркнені в листах, що Ви їх одержали. Та 17 років невсипущої праці хору треба завдячувати в першу чергу хористкам-основоположницям, які співають у цьому хорі від першого дня його існування по сьогодні. Завдяки їм цей хор розвивався і видержав гідно на своїй службі з відданістю українській пісні. Зовсім зрозуміло, що тих кілька піонерок хору, які були тою сильною остоею його, не заступили б тих усіх, що мали зрозуміння й пошану до цього хору й дійшли до нього й піддержали його голосово, як старші, так і молодші. І тому я з цього місця дозволю собі, хоч в найскромнішій формі висловити від себе зокрема щиро-сердечну подяку усім членкиням хору, які є тут і яких немає, за їхню велику жертвенність і зрозуміння обов’язку до української пісні та її значення в культурному житті наших організацій, нашої громади. Щиро дякую усім, що співпрацювали з хором, а зокрема Управі хору. Сердечно дякую нашим дорогим бандуристкам СУМ, під опікою п-а Григорія Процкова, які вже від 1968 р. почали свою співпрацю з хором. Теж вокальному секстетові СУМ, що своїм співом збагачував концертні програми — щире спасибі”.

Слід згадати, що останні роки виказали з однієї сторони деякий занепад числом хористок, а з другої успіх у виконанні пісень. З цього пішла тенденція, щоб створити мішаний хор. Із цих причин Управа хору „Верховина” скликала засідання голов Управ ОУВФ в справі мішаного

хору, про що даліше будуть рішення в ході Загальних Зборів. Отже рішено на цих Зборах, щоб старші членкині хору ще не відходили від нього, теж, щоб добирати ще членів різного віку до мішаного хору, щоб його відповідно скріпити, а тоді час покаже, коли старші зможуть залишити хор.

Проф. С. Яременко відмовився від диригування мішаним хором. Тому обрано нову диригентку Тересу Вавринчук. І на цих З. Зборах обрано нового голову хору Данила Мигалья. На превеликий жаль він не проявив себе зовсім на своїй позиції. Хор тоді потребував великої уваги й праці, щоб вдержався, бо треба було починати знову з перших кроків. Новий склад хористів ще не зіспіваних, хоч дуже численний, в репертуарі не мав ні одної готової пісні до виступу. Програми концертного характеру у наших організаціях чи в громаді, як і попередньо, вимагали участі нашого хору, на що хор не був готовий і з прикрістю мусів відмовлялись від участі, що й згодом почало негативно відбиватись на хорові, на його розвитку. Попередня Управа хору із її попередньою головою без офіційного перевибрання почала даліше управляти хором.

Через перевантаження працею, диригентка до року відмовилась від диригування хором. У заступстві диригування Т.Вавринчук, гарно виявила себе теж молоденька Ірена Тхорик. Одначе вона не хотіла впевнити Управу хору, що перебере на постійно хор під свою диригентуру, поки не пізнає свої обов'язки й працю в хорі, як диригентка - на курсі диригентів в Торонті, під рукою маєстра Володимира Колесника. Цей курс диригентів, що відбувся вкоротці в Торонті, на шастя збагатив нас трьома диригентками, які були на цьому курсі, а саме: Ірена Тхорик, Ксеня Дацків і Вероніка Чучман. Після курсу Ірена Тхорик прийняла диригентуру хору, Ксеня Дацків - заступниця диригентки й акомпаніаторка, Вероніка Чучман - диригентка "Трояндів" СУМ. Мішаний хор "Верховина" на провесні свого молодого життя, наче після хвилих атмосферних забурень почав гарно розвиватись та розцвітати своїми успіхами, на що вказують даліше часто прихильні дописи та репліки в дописах про концерти в пресі, в сторону хору "Верховина" та його надійної диригентки Ірени Тхорик.

Т. Федорів

Закінчення Місяця Юного СУМ-івця

А вже весна воскресла!...

Весна. Скільки чару криється в ній. Як радіють люди, коли вона "воскресне" і скатертю розкішної зелені вкриє землю, пахощами ранніх квітів наситить повітря. Таку то весну, українську весну, прекрасну, як „дівчина у вінку" забажали вичарувати едмонтонські сумівці на сцені Дому Української Молоді, в останню неділю травня, на закінчення Місяця Юного Сумівця. З тією метою вони приготували концерт, програму якого виконали старше і молодше юнацтво і сумівські ансамблі: танковий „Дунай", вокальний „Троянди" і мішаний хор „Верховина".

Цю програму почали монтажем творів Мосендза і Олеся, що його прочитали старші юнаки. Потім промовила Вероніка Чучман. У недовгому, але багатому у зміст слові вона пригадала великі події з

української історії за останніх 60 літ, починаючи з відновлення Української Держави у 1917 році. Згадала про великих людей, які ці події підготували і про великих невдах, які нашу волю "підкопали". Віддала пошану тим, що за ту волю найбільшу ціну заплатили, бо своє життя віддали. Сказала, що травень, то місяць Цариці України Божої Матері, і місяць, у якому з вдячністю згадуємо наших провідних Героїв, які в цьому місяці відійшли від нас у вічність. В місяці травні 1925 року постала Спілка Української Молоді. Травень, як місяць відродження природи і живучої її сили, закликає нас, зокрема молодь до посиленої праці для добра нашої спільноти у світі і нескореної Батьківщини України

По слові були виступи юних танцюристів. Танки "зайчик-побігачик", "метелики" і "соловейко" внесли у весняний настрій багато сонця. Наче бистроногі зайчики увихалися хлопчики на сцені. Метеликами літали - здавалось - дівчатка. Як спів соловейка милує вухо, так милував око граціозний танок юначок. "Мандрівники" бравурно завершили виступи "Дунаю". А потім, яка ж відмінна картина: на вулицях окутаного сном українського села появляються гості з "чорного лісу": Це українські повстанці, які прийшли стрінутися з подругами і приготувитися до дальших дій. І пригадалися недавні, а такі страшні роки, у яких два вороги українського народу криваво розправлялись зі собою на нашій землі - що невимовні страждання принесло Господареві тієї землі. І коли нізвідки не було помічі, наш нарід став самий боронитись. Його сини і дочки заповнили лави Української Повстанської Армії і, готові на кожну жертву, стали на захист Батьківщини.

На закінчення першої частини концерту, ще одна сценка, яка знову повернула слухачів в країну весни. Хоч зима дарує дитячій душі чудові переживання, зокрема у Різдвяний час, проте дитина з тугою чекає на прихід весни, і стрічає її з великими радіощами. Про це заговорила вимовно сценка „Весна в Україні”, в якій виступили наймолодші члени СУМ-у. Вони разом із своїми крилатими і безкрилими друзями, між якими пишався невиданий в Канаді старий, добрий лелека, дали живі вияви глибокої втіхи, що довго вижидана весна вже злинула на землю.

Коли літне сонце золотом променів красить колосисті ниви, а повітря сповнюється запахом скошених трав, українська молодь врочисто відзначає день Івана—Купала. У купальну ніч - каже легенда - в глибокому лісі, раз у рік зацвітає квіт папороті... Хто його найде, щастя найде... і збираються в той вечір дівчата і хлопці, щоб співати купальних пісень, виводити купальні гри...Ті звичаї піддали п-і Тетяні Федорів думку "змонтувати" інсценізацію "Ніч під Івана Купала".

І от заповнилася сцена розрадуваною молоддю. Рух, метушня, сміх... Та враз усе затихає, бо починають співати "Троянди". Срібними дзвіночками несуться їх чисті голоси, і зливаються в одну гармонійну прекрасну цілість. "Благослови Боже, Івана Купала починати!"... закликає провідниця дівчат. І стають дівчата "в коло" і починають гру й пісню: "Через наше село та й летіло помело, стовпом дим... Григоркова голова зайнялася була, та й горить... А Тетяна з радіощами носить воду пригорщами, тай гасить...Вогню наш!"...Запалюють вогнище...Починається нова гра: скакання через купальний вогонь. Тай і весела гра! Бо ось прибіг вже любимець всіх, Грицько.

Він шепелявий, ніби придуркуватий, та розум свій має, і молоду громаду щиро звеселяє. Он він вже починає гру. Кумедно готується до ско-

ку і ще смішніше скаже так, що нібито перескочив, а нібито ні. І це повторяється багато разів, супроводжене грімким сміхом всіх. Коли доволі наскакались, беруть ідола і купають в річці. І починається чудовий обряд купальний — пускання віночків на воду. З барвінковими віночками і застромленими на них свічечками ідуть хороводом дівчата і співають: "Гей, на Івана, гей на Купала, гей! Красна дівчина долю шукала, гей! Із барвіночку віночок сплела, гей! На бистру воду плисти спустила, гей!.." Пускають віночки на воду і слідкують за ними, бо "чий вінок не потоне, а поплине, тая дівчина щастя з миленьким в подружжі найде". Хоч ні одна дівчина не вірить, що воно справді так, проте яка та гра люба та чарівна.

"Та пора вже і потанцювати - кличе хтось нараз з гурту - та так, щоб земля задудніла!" І несеться танок за танком, український танок, такий багатий у своїх формах, повний життя і руху, такий привабливий. Танок, що велику радість і насолоду дає і танцюристам, і тим, що лиш дивляться на них.

А по танках знову пісні. Співає хор "Верховина". Він ще молодий, але вже "виріс" і буде ще "рости". З великою приємністю слухаємо зворушливі пісні "Зашуміла ліщинонька".. З яким чуттям співає її "Верховина"! О, та українська пісня! Яка вона чудова, незрівняна! Часто елегія-сумовита, якже глибоко западає в душі слухачів, а тих, що співають її "від серця" якже вміє робити кращими людьми! Недаром один відомий музика-критик (неукраїнець) пише про українські народні пісні: "це квітки, що з'явилися на світ неначе самі собою, що вирости в пишному блискучому вбранні, без найменшої гадки про авторство... Мов лілея, в своєму пишному, непорочному вбранні затемнює вилик парчі та коштовних самоцвітів, так народня музика своєю дитячою простодушністю в тисячу разів багатша і сильніша за всі хитроші шкільної премудрости.."

Скінчилися купальні вечорниці і зараз по них кінчався концерт. На сцені появилася ще раз хор "Верховина" і почав пісню, що гідна навіть статись гимном: "Живи, Україно!.." На другій стрічці хор зійшов до "піяно" і на його тлі Роман Британ знаменито продеклямував вірш з захальявної поезії "Присвята Вкраїні Матері". Так незламно - надійно звучали слова: "І Ти, Вкраїно Мамо, живеш і дієш! Борешся і світаєш... Ти живеш по обох боках решітки! І поза нею!"

Всім, хто причинився до приготування цього концерту і виконавцям належить велике признання. Та окремо треба згадати тих, що дали найбільше духового вкладу у програму. Це: пані Тетяна Федорів, невтомна громадська діячка, ентузіястка хорового і драматичного мистецтва, яка опрацювала інсценізацію "Ніч під Івана Купала" і вирежисерувала її. Тому, що в п-і Тетяни "кучеряве перо", і навіть деякі її вірші композитор Сергій Яременко взяв, як текст до своїх композицій, надіємося, що вона приготує ще багато річей, які цікавими і промовистими зроблять концерти і інші імпрези СУМ — п-на Ірина Тхорик підготувала і вивела хорові і гуртові співи і виконала провідну роль в інсценізації. П-а Ірина — вчителька музики, за недовгий час праці з хором "Верховина" виказала себе дуже надійною диригенткою. Талановита, музикальна, як керівник бере до уваги всі головні елементи доброго співу, а отже: ритм, виразне виголошування слів пісні, інтонацію і динаміку. При цьому

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Фрагменти з інсценізації „В ніч під Івана Купала”

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Вокальний ансамбль „Троянди”

пам'ятає про можливості хору. Бо від молодого хору, який складається з молодих співаків, не можна вимагати вже досконалих досягнень. Тому, хоч п-а Ірина звертає увагу на виконання пісні, на "тінювання" її, проте ми ще не чули, що спів "Верховини" під її проводом при "форте" переходив в крик. Усміх, що його вона дарує слухачам і ще більше напевно своїм співакам — це теж добра прикмета диригентки. Він бо будить тепло в серцях і бажання все зробити, щоби вдоволити людину, яка цей усміх дарує.

П-на Вероніка Чучман виголосила на концерті дуже цікаве слово. Обдарована бесідниця, вмiла організаторка, вона одночасно дуже любить спів, і підготована вести провід у ньому.

Вона диригентка вокального ансамблю "Троянди", симпатичного з'єднання, яке прикрасило цю програму, і від довшого часу з успіхом виступає на імпрезах і здобуває признання публіки. І врешті п-н Роман Британ — піяніст і прекрасний рецитатор, який, як було сказано, виголосив зворушливий вірш і виконав окрему ролу в інсценізації. Вміти зі зрозумінням і чуттям передати думки писаного мистецького слова і впливати ним на слухачів — то велике дарування, і воно припало в участі п.Романові. Щиро бажаємо, щоби він цей дар розвивав (бо все людське може удосконалюватися) і своїми виступами причинявся до високого рівня імпрез.

До згаданих треба ще додати п-у Ірину Вавринчук, акомпаніаторку "Трояндів" і п-у Ксеню Дацків, акомпаніаторку "верховини" — обі вони талановиті піяністки, як завжди дуже добре справилися зі своїм завданням.

Публіка, яка заповнила велику залю Дому Української Молоді, не була втомлена ні раз програмою. Слідкувала за нею з цікавістю і щедро та широко оплескувала виконавців.

Ждемо на наступні цікаві, культурні імпрези СУМ-у, бо наша громада потребує такої розваги і як найбільше усього, що її підтримувало б на дусі і тримало разом.

о. Юрій Ковальський
У.В., 15.УІ. 1978

Обжинки — День подяки

У неділю, 12 листопада по полудні в УДМ в Едмонтоні відбулася друга надзвичайно гарна імпреза "Українські обжинки" укладу Тетяни Федорів, получені з "Днем подяки" Всевишньому за придбані дари.

Вступне слово виголосила студ. Михайлина Рахмістрок. Вона подякувала о. митратові Ю. Ковальському за набуття музичного репертуару на "обжинки", які будуть виведені хлопцями й дівчатами на сцені. Наші обжинкові звичаї-обичаї забуваються в Україні, ворог їх нехтує або й ставиться вороже до нашого культурного надбання на протязі тисячорічної історії. Нашим "жнивом" зараз в Україні є писання й творчість в'язнів тюрем, заслань і невілничих таборів. Студ. Р.Британ, по мистецьки віддеклямував "З тюремних віршів" невідомого автора, підтверджуючи те, про що говорила Михайлина в своєму слові. Опісля слідували "Українські обжинки" в пісні, слові й дії, виконані членами хору "Верховина", яких напричуд дбайливо вивчила студ. Ірина Тхорик.

Світлів: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Фрагменти з „Обжинок”

Здається мені, що понад півсотні хлопців і дівчат вивела письменниця на сцену з серпами, граблями й косами. Справжні жінці вийшли на поле збіжжя жати, в копи класти, співаючи при тому обжинкові пісні: "Ой ти, лане, ланочку", "Далисьмо полю волю", "Наш віночок не рутяний", "Місяцю нароженьку", "Та господиня не пишна", на музику Філарета Колесси; "Ні спали, ні лежали", "Зашуміла ліщинонька", "А ми жито ізжали" музика С.Яременка; "Пішли жінці в поле жати", "Перепілонько біла", музична обрїбка І.Тхорик.

Дівчата жали, хлопці колоски згрібали, а косарі підкошували там, де треба було. Не обійшлося без в'язання "бороди", плетення вінка, "подяки" для господарів, що принесли його жінці з повагою в другій відслоні, переходячи зі співом почерез залю на сцену, до світлиці господарів. Всі раді, веселі, що жнив докінчили й господарям вінка увили. Господарі приймали їх радо, чим хата багата, пиріжками, пундиками та напитками. Коли ж прийшли музики, то молодь пішла в хороводи й танці. Всі пописувались своїми вміlostями навипередки. Всі танцювали так бадьоро, що й господарам захотїлось тієї самої.

Виконавцями чудової імпрези були: Р. Британ, А. Тхорик, І. Тхорик, О. Федоркевич, У. Луців, М. Шмігельська, Л. Шарабун, Т. Ногас, І. Подільський, Т. Дворницький, Т. Федорів та всі члени хору „Верховина”, що були тільки статистами. Всі названі мали призначені їм ролі. Танцювальний ансамбль спочивав в руках І. Ішенка й Мерилін Мухи, Р. Чучман і В. Юник підготували декорації до 1-ої частини вистави. Світла та інші декорації приготували Р. Чучман, П. Бойків, Б. Фіялка, В. Луців, І. Саліцький і Я. Бабій. Ірина Тхорик і М. Шмігельська намалювали афіші, а програмки приготувала Наталка Таланчук. Акомпанювала студ. К.Дацків. Треба бодай скромно згадати, що п-ї Тетяна Федорів написала цю гарну сценку, яку варто виставляти кожного року на наших сценах; вона її режисувала. Варто б дівчатам і хлопцям присвятити трїшки більше уваги драматичному мистецтву, а головню драматичним творам, де приходять великі гурти, бо вони своїми юними поставами й енергією побудять їх самих до діла й заваблять інших до гурту, до праці. Це принесе користь їм самим, а старшим потїху й розвагу. Тут саме молоді дали приклад, чим студентська молодь чи не студентська повинна зайнятися, щоб не попасти в тенети злого світу.

Ще треба згадати, що на суботній імпрезі-бенкеті було около 250 приввних, на недільній "народ" виповнив залю, як слід.

М.Завадський
Г.У., 29.XI.1978

Ювілейний концерт хору "Верховина"

Хор „Верховина”, що існує при Домі Української Молоді, з нагоди свого 20-тиріччя існування влаштував в недїлю, 2-го грудня в годині 3.00 після полудня концерт на пошану, передовсім, попередніх диригентів і п-ї Тетяни Федорів, що була головою хору через сімнадцять років.

Цікавий і приємний вигляд концерткової програмки. На другій сторінці знімки: перша — це хор під управою першого диригента п. Михайла Соханівського (роки 1959-1965); друга знімка — це хор і бандуристи під управою маестра С.Яременка (роки 1965-1977); третя з черги — це не знімка (не могли дістати) це час диригування п-ї Тереси Вавринчук-Па-

20-річчя хору „Верховина” 1959-1979

рада (роки 1976-1977) і врешті долішня знімка — це теперішній хор під управою п-и Ірини Тхорик (роки 1977—).

Увійшовши до залі Дому Молоді ми чули легенькі співи з платівок, що їх давніше наспівав хор "Верховина". Так і відчувалося, що теперішня управа хору хоче пригадати слухачам, що вона не починає історії від себе, а йде двадцять років назад, щоб держатися традиції. Це дуже приємна несподіванка — чути легеньку музику чи спів, ще заки пічнеться властива програма.

Згадаю ще одну інтересну деталь: В часі концерту від часу до часу появлялися на екрані, що був обрамований українською вишивкою, з прожектора знімки хору з минулих років і знімки теперішнього хору.

Концерт почався молитвою "Отче наш", муз. М.Леонтовича. Молитва, на початку концерту показує, як наша молодь ставиться до св. віри: Вони починають з Богом, бо знають, що „без Бога не дійдемо й до порога". Хор зіспіваний і мило вражає велика кількість молодих людей (пізнаю багато з курсів Українознавства).

На сцену виходить молодий, опанований, відважний п. Роман Британ, голова хору "Верховина". Він вітає приявних, цитуючи при тому уривки з дописів про хор з минулих років. Говорить гарно, виразно, до речі (добрий матеріал на майбутнього провідника в нашому зорганізованому житті!).

Слідує мішаний хор, як сказано під управою п-и Ірини Тхорик. Хор співає "Рідна пісня" муз. Є.Козака та "У перетику ходила" муз. Л.Ревуцького. Передовсім перша пісня це немов поклін і данина рідній пісні, яка немов "Євшан зілля" йде за українською людиною і пильнує, щоб вона не забула, хто вона!

Слідувала дуже мила і сердечна сценка: п.Р.Британ, що був весь час концерту господарем, веде приявних думкою в недалеке минуле і в часі слова просить приявного на залі п. М.Соханівського, а потім п. С.Яременка і врешті п-ню Т. Парада, щоб встали, бо хор хоче їм подякувати за минулу працю і дати їм, як вияв вдячності, малі дарунки на пам'ятку. Приявні вітають попередніх диригентів грімкими оплесками, а нагороджені скромно приймають подяку. Вони ж завжди були і є скромними людьми!

Опісля мішаний хор співав пісні, які давніше були вивчені: "Старенька ненька" - повстанська, "Колискова" муз. С.Яременка та народну пісню "Ой там поза яром".

Мішаний хор відспівав "Чуєш брате мій" і "Ой під калиною" обр. А.Авдієвського. Слідувала в'язанка сенок, укладу п-і Тетяни Федорів, цебто "Ніч під Івана Купала" та "Золотий вінок" з обжинків. Тому, що обі сценки були дуже скорочені, приявні втратили чар, які викликають ті сценки, коли поставлені в цілості. Самі "заморожені" сценки були однак гарними.

У зв'язку зі сценками прийшла черга на п-ю Т.Федорів, щоб її подякувати і пошанувати. З відповідним введенням п. Р. Британ попросив п-ю Тетяну встати, щоб і її обдарувати маленьким дарунком і дати признання за сімнадцятирічну працю, як голови хору. Приявні оплескували і тишилися, що п-і Тетяна щасливо перейшла дуже тяжку операцію, але з Божою поміччю, починає приходити до здоров'я.

Покликана на сцену п-і Тетяна старалася нікого не забути (чи це можливе?) і подякувати всім, що впродовж двадцяти років несли тягар і радість хору.

Прегарно деклямувала "Оду до пісні" Галя Цар. Це не перший раз її чуємо і вона кожний раз краще вив'язується зі своєї ролі рецитаторки.

Ще двома піснями: "Та немає гірш нікому" гарм. М.Лисенка і "Стеліся барвінку" також М.Лисенка диригувала (дуже гарно, граціозно) п-а Ксеня Дацків, а піснями: "Сонце ся схвало" обр. С.Людкевича, "Ой дуб-дуба" обр. П.Козицького і "Мрія" мел. О.Сандлера та національним гимном закінчено цей концерт.

Фортепіяновий супровід спочивав в руках Ксені Дацків і Романа Британа. Технічним керівником був п. Денис Цар, а строї плянувала п-на Анна Тхорик. Цікавий і приємний концерт тим замітний, що його організували і переводили молоді люди — наше майбутнє.

Як один з приявних вітаю хор "Верховина" з нагоди 20-річчя існування і прошу Бога, щоб давав вам усім і многим, що включаються в ваш хор ласку витривалости, ласки любови до рідної пісні (бо хто не любить, той не буде гарно співати!) та багато успіху на майбутнє. Дорогі! Хай рідна пісня викличе у вас любов до України, якої ви не бачили і хай дасть поштовх працювати для визволення ваших братів і сестер з неволі. Боже вас благослови.

о. М. Дядько
У.В., 13. XI. 1979

УРИВКИ З ДОПИСІВ

Крім окремих концертів хору „Верховина” хор теж брав участь у різних святкових концертах у нашій громаді, про що були спеціальні дописи в пресі й тому теж передаємо із них деякі уривки, де згадується про хор.

Другого дня, в неділю, о год. 8 вечером в залі УНДому відбувся ювілейний концерт жіночого хору ОЖ ЛВУ "Верховина". В програмі концерту було 14 пісень, 3 танки, рецитація панни Г.Шевчук і слово п-і Н.Таланчук.

Хор "Верховина", який зорганізувало Об'єднання Жінок ЛВУ в Едмонтоні за почином п-і Т.Федорів, нараховує нині 42 співачки, в тім 12 старших юначок СУМ.

Хор має в своїм репертуарі понад 60 різнорідних пісень. Музику до кількох пісень на слова п-і Т.Федорів написав проф. С.Яременко та п. М.Соханівський — працюючий диригент хору. Хор мав вже біля 50 виступів в Едмонтоні і околицях. Має хор гарні строї, властиво кілька строїв, а саме: білі вишивані блюзочки і чорні, довгі, стилеві спіднички, далі має барвисті гуцульські строї з багатою вишивкою, а юні сумівки мають червоні гуцульські сардаки, які вони власноручно собі вишили. Всі строї вишили собі членкині хору самі, при видатній допомозі п-і С.Свис-тун, яка ці строї кроїла і шила. Вони є прикрасою хору.

Д-р В.Гирак, голова ЛВУ, зложив подяку і признання всім членкиням ОЖ за їх труд і посвяту, особливо членкиням хору. Щиро дякував довголітньому диригентові хору п. М.Соханівському, а голова ОЖ ЛВУ п-і Олена Шевчук вручила диригентові гарні цвіти. Дякували теж управі Нар. Дому за безкоштовне приміщення.

І. Ш.
У.В., 24.ІХ. 1964 р.

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України і відділ юнацтва Спілки Української Молоді (СУМ) в Едмонтоні влаштували в неділю, 16 січня, в залі УНДому різдвяний концерт. На програму складалися виступи хорів, деклямація та вертеп.

Концерт започаткував жіночий хор ОЖ ЛВУ "Верховина" колядою в обробці К.Стеценка "Нова радість стала". Коротке слово відкриття виголосила старша юначка СУМ п-а Віра Іванишин.

Молодше юнацтво СУМ — хлопці і дівчата, одягнені точнісінько так, як в Україні одягались малі діти, коли ішли колядувати зі зізвдою — проспівали "Бог Предвічний", закінчуючи цю прадавню колядку ширими різдвяними побажаннями.

Ця найбільш зворушлива точка програми викликала сльози туги у багатьох приявних.

І знову хор ОЖ ЛВУ, у прекрасних одягах виконав колядки "На Йорданській річці" і "Ой видить Бог" — К.Стеценка. Рясні оплески були нагородою і признанням для хористок і особливо для проф. С.Яременка, який від кількох місяців диригує цим хором.

Закінчено концерт вертепом "Бог у яслах" Р.Завадовича у виконанні юнаків і юначок СУМ під режисурою п. Петра Дацкова.

Концерт був короткий, програма була дуже добре дібрана і цілість залишила в приявних, яких було бл. 300 осіб, дуже миле враження. Вони розходилися домів вдволені, висловлюючи свої признання і бажання бачити частіше такі концерти.

Хор ОЖ ЛВУ "Верховина" під диригентурою проф. С.Яременка, як теж хор юначок СУМ під диригентурою ст. юначки А.Мазурик з успіхом виступали на місцевій телевізійній програмі у різдвяний час.

І. Ш.
У.В.,27.І. 1966 р.

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України та відділ юнацтва Спілки Української Молоді в Едмонтоні влаштували в неділю, 29-го січня, в залі УНДому концерт колядок.

Останньою точкою програми був виступ жіночого хору ОЖ ЛВУ „Верховина”. Цей численний добре зіспіваний хор у своїх барвистих одягах робить гарне враження. Під керуванням С.Яременка хор "Верховина" співав чотири колядки "Нова радість стала", "На Йорданській річці", "Ой видить Бог" і "Бог предвічний".

На початку і поміж колядками п-і Н.Таланчук уміло читала вірш Я.Дороцької-Кулик "З колядою".

Традиційну нашу колядку "Бог предвічний" хор "Верховина" проспівав у новому опрацюванні і вишов справжній музичний твір, виконання якого численні слухачі дуже довго оплескували.

І ще одну "традицію" зломили організатори цього вдалого різдвяного концерту — почали точно о 8-й годині, а о 9:15 закінчили. Добрий приклад до наслідування.

І. Ш.
У.В., 2.ІІ. 1967 р.

Програму концерту розпочав жіночий хор ОЖ ЛВУ "Верховина" під батудою проф. С.Яременка та проспівав 4 пісні. "О. Мати Божа" муз. С.Яременка, прозвучала ніжно і благально вводючи присутніх в настрій молитовний за долю рідного народу. З черги слідувала пісня „Зоре моя вечірняя” муз. К. Стеценка, „Черемшина” муз. В. Михайлюка та „Я до вас ще повернусь” слова Т. Федорів, муз. С. Яременка, в якій виливається тугу за рідним краєм.

М. с-с.
У.В., 8.УІ. 1967 р.

У концерті на пошану українських піонерів три пісні співав жіночий хор ОЖ ЛВУ „Верховина” в супроводі бандуристок СУМ під керуванням диригента С.Яременка. Хористки і бандуристки (матері і доні) ловлять за очі своїми чудовими гуцульськими одягами.

(М. Х.)
У. В., 10. УІ. 1971

Виконавцями творів Леонтовича були збірний хор у супроводі оркестри молоді (диригент п. С.Яременко): "Ой ходить царенко", "Гра в зайчика"; жіночий хор "Верховина" в супроводі бандуристок: "Ой сивая та і зазуленька", "Дударик". Диригент обох хорів: п. С.Яременко. Гарне виконання, гарні одяги — разом гарна цілість.

А.Байрак
У.В., 9.ХІІ. 1971 р.

З черги відомий уже хор "Верховина" під мистецьким проводом проф. С.Яременка і в супроводі інструментального ансамблю, переніс слухачів на хвилях пісні у далеку Україну, де "Дніпро ревуций", непроглядний степ, що по ньому перекочується воєнна хуртовина; де "мати, мати ждала козака ти...", а його не діждалась; інша знову "виряжала на кроваву війну". Вдале було теж поєднання рецитації з хором. На тлі мелодії пісні "Зірвалася хуртовина", п-а Галя Тобейчик, з великим чуттям і виразною дикцією проречитувала вірш "22січня" п-і Т.Федорової.

М. Д.
У. В., 3.ІІ.1972

Осередок СУМ має свою славу капелю бандуристок та, разом із ОЖ ЛВУ, жіночий хор "Верховина", який виступає в своїх чудових стилевих строях, під орудою проф. С.Яременка й чи не є найкращою мистецькою групою на Заході Канади.

М. С.
У.В., 17.ІІ. 1972

Ми в цьому дописі зупинимось над цікавим і, може, своєрідним небуденним явищем. В Едмонтоні, Альберта від довшого часу живе і працює наш визначний практик -музика — композитор і диригент — проф. Сергій Яременко. Ми часто читаємо в пресі про виступи його хорів, бо він має їх завжди не один. Диригує церковним хором, світськими. Тепер знаний хор у нього жіночий з бандуристками — "Верховина". Цей хор минулого року видав свою платівку "Шумить далека Верховина". Платівка викликає увагу навіть своєю обгорткою — це чудовий гурт молодих українок в гарній ноші і з бандурами. Програма має 14 пісень різних авторів у прегарному виконанні. Приємно слухати співи тих вродливих дівчат і пань! Бож переносять нашу уяву в рідний край:

**"Шумить далека Верховина
Чудова, рідна сторона.
Чом хвиля смутку звідти лине,
Чому наїздника стопа
Стоптала цвіти в полонині?"**

Це відступ від теми, а хто бажає послухати тих співачок, може придбати платівку.

Павло Маценко
Н.Ш., 8. УІІ. 1972

На закінчення відбувся монтаж „Нескореним”. На тлі хору „Верховина” (ОЖ ЛВУ, СУМ) під управою п. С. Яременка була деклямація сумівки Галі Тобейчик, дружинника О. Гнатюка та п-і Лукії Скольній.

Монтаж закінчено гимном „Ще не вмерла”.

В понеділок, 16-го жовтня була радіопроеграма, в рамках Централі Українців Католиків, присвячена 30-річчю УПА і 25-річчю героїчного рейду. Промовляла в час програми п-і Н. Таланчук. Програма була дуже гарна і підбадьорувала слухачів на дусі.

М.С.
У.В., 9.ХІ. 1972

Друга частина концерту стосувалася Свята героїв. В мистецькій програмі виступив жіночий хор "Верховина" і виконав "На могилах борців" муз. А.Гнатишина, "Розпрощався стрілець" З.Марковича та "Ластівки" Г.Черинь, муз. С.Яременка. Хор "Верховина" з музичним його керівником і невтомним диригентом проф. С.Яременком є гордістю ОУВФ в Едмонтоні. Коли пишуться ці скромні рядки, хор вже започаткував проби мішаного хору. Відрадным явищем є, що в хорі, поруч

Фрагменти з інсценізації

Світлів: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

матерів, співають їхні доні, а поруч батьків співають їхні сини в мішаному хорі. На першу пробу вийшло понад тузін старших юнаків. Словом — росте і настає надійна зміна.

М.С.
Г.У., 7.УІІ. 1973

З черги ансамбль „Бандуристок СУМ-у” під диригентурою С. Яременка вправно і гарно заграли в’язанку коляд, а тоді непомітно до них долучився жіночий хор ОЖ ЛВУ, СУМ. Вони виконали з душею і любов’ю до пісні три коляди: „Бог Предвічний” — „Ой там за горою”, і „На Йордан”. Друга з черги колядка „Ой там за горою” заслуговує на особливу увагу своєю гарною композицією і мелодійністю, та добрим виконанням. Хористки й бандуристки виглядали дуже елегантно в сукнях, прибраних тканинами, в українському стилію.

Анна Байрак
У.В., 24.І.1974

Сценічний монтаж „Колядники з України” Т.Федорів — це вдала картина драматичного поля.

Вшерть заповнена заля прихильно прийняла цю гарну сценку.

М. К.
У.В. Лютий, 1976

По вечері відбулась мистецька програма. В ній брали участь хор „Верховина”. Бандуристки й „Троянди” під мистецьким проводом проф. С. Яременка, який багато праці присвячує тим одиницям. Гарні враження на слухачів зробили ці мистецькі одиниці, які вже мають в Едмонтоні свою історію та вдячність нашої спільноти. На закінчення цього вечора молодь і старші відіграли сценічну картину Т.Федорів на три відслони, що з’ясовує дійсність підсоветського режиму, де мама карається в концентраційному таборі, а діти поневіряються, мріючи про свою милу й добру маму. О. крил. В.Тарнавський зачав і закінчив бенкет молитвою.

М. Завадський
У.В. 22.ІV. 1976

Жіночим хором диригував проф. Сергій Яременко, який цим разом, помимо короткого часу на проби, чудово вив’язався, а спеціально в пісні „Під Твою милість”, в якій хор звучав набожно, з відчуттям змісту.

Жіночий хор „Верховина” започаткував свято піснею „Під Твою милість”, під звуки якої студ. Г. Тобейчик молитовно віддеклямувала вірш Дана Мура „Молитва до св. Покрови”. По останніх словах декляматорки виринув в повноті знову хор. Пані Н. Таланчук, як звичайно, майстерно відрецитувала „Пісню кулеметника” Оксани Химчак.

МиКут
Г.У., 13. ХІ.1976

Концерт складався з 2-х частин: вокальної й сценічно-драматичної. Вокальну частину виповнили два ансамблі — мішаний хор „Верховина” під кер. студентки Ірини Тхорик і „Троянди” — секстет з фортепіаном. Молоденька студентка І. Тхорик виявилася надзвичайно здібною, талановитою диригенткою, що до нюансів зглибила суть української музики і зуміла всеціло заволодіти молодими й старшими співаками й витягнути від них те, що їй розум і душа бажали.

Хор „Верховина” виконав дві пісні самостійно, а дві в сценічно-драматичних картинах Тетяни Федорів. „Пречистая мати” — О. Кошиця та „Гей, степами” — повстанська пісня були виконані по-мистецьки. „Чуєш, брате мій” — обр. А. Авдієвського й „Живи, Україно” — Г. Кистастого хор виконав бездоганно. Підсилення тенорів було б побажане, що зрівноважило б голосову силу.

„У змагу до волі” Т. Федорів, нашої едмонтонської поетеси, це монтаж з творів українських поетів, що творить новий твір, який надається на різні річниці політичного характеру. Тут маємо дві картини з минулого й теперішнього життя. Перша картина — геройські бої УПА та криваве „возз’єднання” Червоною армією наших земель. Плач, зойк і розпука матерів ворушать до глибини душі глядача. В другій картині — образ емігрантської дійсності. Тут старі, молодь і дітвора приготувляються до нового світлого чину, до бою за волю й славу України. Дієвими особами цього сценічно-драматичного монтажу були: Ігор, Тарас і Август Подільські, Тарас і Славко Ногаси, Роман Британ, Уляна й Володимир Луціви, Маруся Шмігельська, Наталія Таланчук, Степан Марків та Тетяна Федорів. Рецитаторка Галя Тобейчик по-мистецьки вив’язалася із свого завдання. Молоденька піяністка Ксеня Дацьків акомпаньювала мішаному хорові „Верховина”. Українським гимном закінчено цю високо-мистецьку імпрезу. Її виконавцям належить признання, а в першу чергу Тетяні Федорів, що зуміла її добре організувати й вивести на сцені те, що зібрала й описала.

МиКут
У.Г., 12.XI.1977

Хор „Верховина” — диригентка Ірина Тхорик, фортепіано Ксеня Дацьків — відспівав „У Києві - граді” — обр. Г. Кунцевича, „Тиха ніч” — Д. Грубера, після чого була сценічна картина п. Т. Федорів „Лист матері”. Виконували: мати — Катерина Апонюк, віншувальник — Тарас Ногас, коляда — хор „Верховина”.

На столі стояв колач, свічка, паляниця і кутя. Мати при святочному столі пише лист до сина, розмовляючи з ним, що „жде на нього, як ждала”. — Входять колядники й співають „Бог предвічний”, а віншувальник — Тарасик сердечно-зворушливо повинчував старенькій матері і всім приявним на залі, усім українцям, розкиненим по цілому світі на волі й неволі. Тарас Ногас виконав свою роллю дуже гарно, як теж добре виконала свою роллю Катерина Апонюк. Також гарно акомпаньювала до хорів Ксеня Дацьків. Хори співали з чуттям і душею.

Анна Байрак
У.В., 9.II.1978

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Хор „Верховина” із бандуристками СУМ

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Рецитатори: Н. Таланчук, Г. Цар, Р. Британ

Відрадною подією Едмонтону було відзначення спільним концертом українських жінок-героїнь, що його влаштували всі жіночі організації міста Едмонтону разом, а це: ОЖ ЛВУ, СУК, ЛУКЖ і ОУК, які обрали спільний комітет під головуванням Тетяни Федорів і влаштували імпрезу, милу серцю і душі, а приємну для вуха й ока 3-го березня в аудиторії св. Івана.

Жіночий хор „Верховина” під орудою студ. Ірки Тхорик пісню „Під Твою милість” київського укладу розпочав мистецьку програму. Мішаний хор „Верховина” відспівав „Ми готові всі до чину” — сл. Т. Курп'іти, муз. М. Федорова. Акомпанював Р. Британ. Молодій диригентці належить признання за те, що в короткому часі зуміла охопити складне хорове мистецтво.

Інсценізацію-монтаж з творів Л. Українки, О. Олеся, М. Боеслава, М. Оверковича укладу Т. Федорів виконали Л. Гук, О. Таланчук і К. Апонок та міш. хор „Верховина” з диригентом І. Тхорик. Ця картина зробила глибоке враження на глядачів. Зі стриманим віддыхом всі слідкували за словами янгола помсти. Відітхнули шойно на кінці монтажу. Спасибі Вам, Тетяно, за майстерний уклад.

МиКут
Г.У., 5.IV.1978

Хор „Верховина”, тепер під керівництвом молоденької невтомно-відданої диригентки Ірини Тхорик, ансамбль „Троянди”, ансамбль „Бандуристки” та танцювальні групи (народних танків), при Д.У.М. ім. ген. Р. Шухевича. „Трояндами” керує виховниця Вероніка Чучман, а супровід на фортепіяні дає подруга Ірина Вавринчук. Для хору „Верховина” музичний супровід грають: Роман Британ і Ксеня Дацьків.

Е. О. Татчин
У.В., 4.V.1978

Заходами Відділу в Едмонтоні Комітету Українців Канади відбувся Шевченківський концерт у неділю, 4 березня 1984 р. о годині 15:00 в Північно-альбертській ювілейній аудиторії.....

Друга частина програми почалася цікавим монтажем деклямації й хорового співу. Галя Цар рецитувала уривки з монументальної поеми Івана Драча „Смерть Шевченка”, а хор „Верховина” під орудою Ірини Тхорик та з фортепіянным акомпаніяментом Ксені Дацькової співав музичний супровід. Точка почалася й кінчилася хоровою увертюрою з опери „Тарас Шевченко” Георгія Майбороди, а під час рецитації хор виконував музичне тло на шевченківські мотиви. Г. Цар, як звичайно, дуже ефективно відчитала текст Драчевої поеми. Хор, коли треба було більшого драматизму, надто здержано виконав другу фразу вступу. Під час деклямації, коли хор має бути дискретним тлом, його спів був дещо за сильним і він відривав увагу від головного, від слів поеми. Можливо, це було спричинене не зовсім задовільним наставленням мікрофонів.

А. Д. Горняткевич
У.В., 7.III. 1984

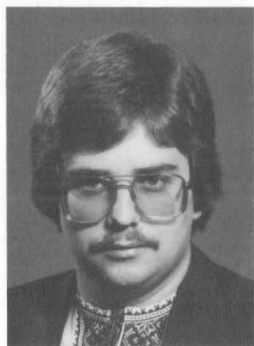
ГОЛОВИ ХОРУ

ТЕТЯНА ФЕДОРІВ

1959-1979

Т.Федорів відома культурна й суспільно-громадська діячка, провідна членкиня Об'єднання Жінок ЛВУ в Едмонтоні, заступниця голови Головної Управи ОЖ ЛВУ, засновниця і довголітня голова хору "Верховина". 1983 р. за свою працю одержала Шевченківську медалью.

РОМАН БРИТАН

1979-1982, 1984

Роман є аспірантом на Університеті Альберти, де він приготував тезу на магістерку з української літератури й драми. Він учитель літератури на Курсах Українознавства ім. Івана Франка і приватно вчить гру на фортепіані. Роман є керівником і диктором денної української радіопередачі по хвилях радіовисильні СіКейІаР в Едмонтоні, від понеділка до п'ятниці, по півтори години кожна. Зараз Роман сповняє обов'язки культурно-освітнього референта Спілки Української Молоді. Він часто прошений сповняти роль господаря на громадських святах Едмонтонщини, таких, як Український День КУК на Селі Спадщини Української Культури та Фестиваль Писанки в містечку Верревил. Під головуванням Романа переорганізовано структуру управ хору "Верховина" та гуртка "Дунай", і створено один сильний ансамбль СУМ в Едмонтоні, "Ансамбль Верховина".

ІРИНА ГІРНЯК

1983

Ірина здобула диплом із відділу Освіти на Альбертському Університеті. Тепер вона вчительює в українській двомовній системі Шервуд Парк. Є дуже активною членкою хору, особливо в цьому ювілейному році вложила багато праці для нього.

ПІДСУМКИ ПРАЦІ ХОРУ ТА ЙОГО УПРАВ

За час від 1959 — 79 р. хор мав у своєму репертуарі 136 пісень різного жанру. Чин вінчання (за проф. С.Яременка), Службу Божу (за Ірени Тхорик), інсценізації історичних та обрядових характерів, платівку "Шумить далека Верховина" з нагоди 10-ліття хору. За 20 років хор мав приблизно около 200 виступів разом із концертами.

За вище згаданий час хор придбав 3 строї: гуцульський й 2 вечірні строї — білі блюзочки, вишивані чорними нитками й довгі чорні спідниці та довгі кремові суkenки, прибрані тканинами. Теж 2 строї для Ансамблю Бандуристок СУМ, народні строї й довгі кремові суkenки.

Тут виявилась велика жертвенність і посвята наших добрих членкинь хору. П-і О.Свистун, як добрий знавець кравецького діла, пошила усі ці строї майже безкорисно, бо лиш за дуже малою винагородою. І описля кроїла сорочки зовсім даром. Теж п-і Н.Галанчук від початку до останнього часу кроїла всі гуцульські сердаки зовсім безплатно. Правда, що лиш дехто із членів хору шив строї сам для себе. Теж ця сама управа придбала чоловічі сорочки, пристосовані до жіночих суkenок, які шила зовсім даром п-і О. Свистун і за малою винагородою п. В. Луців.

Два перші строї придбані коштом хористок і тому є їхньою власністю. На третій стрій — кремові суkenки для хору і два для бандуристок одержано 1,000 дол. від провінційного уряду, за старанням тодішньої голови ОЖ ЛВУ п-і Л.Скольної, і є власністю хору. Теж за стараннями цієї управи хору одержано дотацію від провінційного уряду в сумі 4,000 дол., за що закуплено фортепіано і внутрішні куртини на сцену, які пошили п-ве: В.Луців і С.Мартюк, при допомозі других членів, зовсім даром.

Теперішня Управа хору, з нагоди срібного ювілею видала касету — звукозапис із Служби Божої, платівку та приготувала нові строї, в які дуже багато праці вкладають деякі члени управи й хору, та в ціле підготування цих ювілейних святкувань, які почали Службою Божою в церкві св. Юрія, тоді виїзд з концертом до Летбридж, відтак концерт в Едмонтоні, описля святковий бенкет, а тоді виїзд в турне з концертом в східну Канаду й до Америки.

Управи хору

Перша Управа Хору від початку заснування його до 1971 р. була в такому складі: Голова— Т.Федорів, члени: Н.Галанчук, О.Свистун, М.Мартюк, С.Фіялка, К.Апонюк, М.Іванишин, Г.Луців, Н.Пилип, А.Руть.

Слідуюча управа від 1971 р. до 1979 р. була в меншому складі, але з тих самих осіб: Т.Федорів — голова, члени: Н.Галанчук, М.Мартюк, С.Фіялка.

1979-1980 р.: голова — Роман Британ, заступник — Тетяна Федорів, секретар — Галя Тобейчик, технічний керівник — Денис Цар, від гардероби — Анна Тхорик і Тарас Шрам, скарбник — Ігор Подільський.

1980-1981 р: голова — Роман Британ, заступник — Петро Бойків, секретар — Галя Цар, скарбник — Ігор Подільський, технічний керівник — Денис Цар, від гардероби — Анна Тхорик і Роман Кравчук, від реклями — Уляна Луців.

1981—82 р.: Голова — Роман Британ, заступник Петро Бойків, секретар — Галя Цар, скарбник — Данило Біленький, помічник скарбника — Надія Зубач, технічний керівник — Денис Цар, від гардероби — Анна Тхорик і Мирон Фецуляк, від реклями — Уляна Луців.

1983-1984 р.: голова — Роман Британ, заступник — Ірена Гірняк, секретар — Леся Козак, скарбник — Данило Біленький, заступник скарбника — Денис Цар, технічний керівник Тарас Шрам, від гардероби — Оля Лібич і Тарас Шмігельський, організаційна — Анна Тхорик, від реклями — Уляна Луців, дорадники — Наталія Таланчук, Петро Дацків.

Спостереження

Годі уявити скільки праці і труду вложив цей згаданий актив за 25 років існування хору. І тільки завдяки йому, хор розвинувся і здобув собі велике признание і пошану у нашій громаді і між чужинцями, завдяки послідовній праці основоположниць, які довгими роками вже й проти своїх сил, були цим тривким фундаментом цього хору.

А деякі вже 25 років співають до сьогодні, з малими перервами. Але при допомозі теж перших 12-х молоденьких "верховинок", які після двох років існування хору прийшли до нього і співали довгими роками, а дехто з них пішов слідами попередниць і співає до сьогодні. Скільки співало доривочно, скільки змінювалось членів хору, одначе хор вдержався і зростає завдяки тим, що найбільш постійно ходили на проби. Було б несправедливо не завдячувати й тим, що співали й доривочно, чи будь-чим піддержували хор, бо всі вони творили ту довгу мережу великої праці через весь час існування хору. Згадати б для прикладу, скільки тут праці вложила п.Наталія Таланчук, допомагаючи чим могла у приготуванні концертних програм, чи в інших ділянках, а скільки допомагала п-і М.Мартюк?

Уже шостий рік, як хор цілковито перебрала в свої руки молодь. І святковий концерт 20-річчя хору, був першим іспитом здібностей і працьовитості молодих адептів. Зовсім зрозуміле, що молоді люди хочуть себе проявити якнайкраще, хочуть творити щось нового, хочуть заблестіти в своїй культурній праці. І головне, що вони не профанують української пісні, а хочуть її передати на найвищому мистецькому рівні. Не як не раз буває, особливо в малих вокально-інструментальних ансамблях, що патріотичні чи історичного характеру пісні, модернізуючи, зовсім їх перевертають, спотворюють. Вони хочуть творити нове на підлозжі нашої прадавньої пісенної культури: звичаїв і традицій з любов'ю до них, до української пісні. І зараз, який навал праці тяжить на диригентів, голові хору із управою та й на цілому хорі, щоб подолати всі ці обов'язки й труднощі в зв'язку з святкуваннями срібного ювілею хору "Верховина".

Також зроджуються і різні погляди й в деяких хористів на цю програму святкування, помимо й їхньої доброї інтенції, щоб усе було якнайкраще. Одначе, це нормальне, природне явище, що завжди так буває у збірних одиницях, бо це є збір різних людей різного віку й теж збір різних думок, та це їх не роз'єднує. Очевидно, що ніхто не є непомильний, але тільки на помилках вчимося, тим більше на початках своєї праці в дуже важких і складних завданнях. Тому вони не зражуються, не зневірюються малими речами, бо вони сильні духом.

Слід завдячувати жертвеним, повним-посвяти членам і нечленам ансамблю, молодим і старшим, що взяли на себе велику, відповідальну працю, під час приготування до ювілейних святкування у різних аспектах.

Зокрема, в першу чергу, диригентка І.Тхорик, яка поставила собі за завдання вивчити дуже складний, не легкий репертуар.

Голова ансамблю, який із диригенткою накреслив цілий проєкт концертної програми й разом, при співпраці керівників "Дунаю" Ю.Хруника і Д.Вацко, зуміли влучно сплести пісню з танком в одну гармонійну цілість.

А під ними цілий ряд комітетів, для різних, наложених ділянок праці. Тут, крім нелегкої концертної програми, як було вже згадано, видання платівки, що вимагало багато часу й уваги.

Строї хору, що звичайно вимагали великого труду жіночої руки. Одначе й тут знайшлося декілька молодих і старших ентузіясток-вишивкинь, що зуміли справитися з нелегким ділом на час. А шиття строїв для хору і два для танцювальної групи. Годі собі уявити, скільки праці вложили деякі з теперішніх, а то й з давніх хористок, та й при допомозі ще декого із поза хору причинились до шиття цих строїв. Подиву гідне діло й варте великого признання і вдячності стороннім людям, що нічим не зв'язані з ансамблем, як ось п-і Ханасик, яка пошила закарпатські і буковинські строї для танцюристів зовсім безкорисно. Це вже хіба виразно говорить про її велику любов і доцінення якслід рідної, нічим незаступимої культури. Було й декілька гарних виявів жертвенності і великої посвяти й інших людей в сторону "Ансамблю Верховина", що лише може бути заохотою до дальшої, наполегливої культурної праці.

В загальному завважається дисципліну, порядок, велику жертвенність, почавши від самих хористів, які останніми тижнями ходили тричі, а то й чотири рази на проби. При цьому й не можна поминути танцюристів, які не менше працювали в поті чола над належним виконанням своїх точок.

І ті самі члени працювали у згаданих комітетах. А вже годі собі уявити скільки енергії і праці вложили самі керівники цього ансамблю, де в кожній ділянці не обійшлося таки без них, хоч би самої їхньої поради.

Над цілістю виконавчого "апарату" з різних комітетів був п. Роман Британ, що ніс найбільшу відповідальність і працю у кожному напрямку, що були зв'язані з програмою цілого святкування, в чому він знаменито справлявся разом із диригенткою п-ою Іреною Тхорик. Вони удвох виявили у цьому свої неабиякі здібності, чим уже від кількох років звернули на себе увагу не лише Організації Визвольного Фронту, але й передових людей Едмонтону, та й де б вони не були поза ним.

Т. Федорів

ХОРОВИЙ СТАН ЧЛЕНСТВА „ВЕРХОВИНИ”

Число членства хору не було постійне. Перший склад жіночого хору начисляв 26 членок. У 1968 р. хор зріс до 40 членок, а в найкращому розквіті дійшов до 50 членок. Після цього число членства зменшувалось, коливаючись між 31-40 членок.

Перший склад мішаного хору 1977 р. мав приблизно 48 членів, 1979 р. на святковому концерті 20-річчя хору - 60 членів, теперішній стан - 51 член.

За весь час існування хору із першим, останнім складом та всіма іншими в міжчасі становить 224 члени.

ПЕРШІ ЧЛЕНИ ХОРУ

Апонюк, Катерина
Басараб, Марія
Бригідир, Марія
Брода, Стефанія
Горбань, Галина
Дворницька, Анна
Зинич, Марія
Іванишин, Марія
Кіндзерська, Параскевія
Лагола, Катерина
Луців, Олена
Мандрик, Магдаліна
Мартюк, Михайлина

Пилип, Анастасія
Процків, Надія
Рокіцька, Анна
Рудик, Ірена
Руть, Анна
Свистун, Оксана
Скольна, Лукія
Стебельська, Галина
Таланчук, Наталія
Федорів, Тетяна
Фіялка, Соня
Хохла, Анна
Шарабун, Марія

ЧЛЕНИ, ЩО БУЛИ КОЛИСЬ В ХОРІ

Андерсон, Єлисавета
Андрієвська, Ірина
Атаманчук, Альпіна
Багнюк, Андрій
Багнюк, Богдан
Багнюк, Тереса
Базюк, Люба
Балабан, Ірена
Басараб, Іванна
Басараб, Катерина
Биско, Анна
Біленький, Данило
Білеуш, Стефанія
Більська, Оля
Бойкевич, Анна
Бойко, Віра
Бойко, Зиновія
Боярчук, Люба
Британ, Оля
Вархола, Дарія
Вархола, Ілля
Вархола, Оля

Винничук, Леся
Виць, Л.
Воркун, Роман
Гнатюк, Оріся
Гонтарик, Марія
Гринда-Амотте, А.
Гриців, Дейл
Гуджис, Марія
Гукало-Козяк, Іванна
Грін, Ярослава
Грос, Галина
Дацків, Віра
Дацків, Роман
Дашкевич, Петруся
Дворницький, Тарас
Джура, Ярослава
Запісоцька, А.
Зуб, Марія
Іванишин, Михайло
Іванусь, Ярослав
Ільків, Богдан
Катола, Оля

Карпа, Анна
Качмар-Гілс, Люба
Кіндзерська, Віра
Кіт, Степан
Клейтон, Ірена
Клячук, Айріс
Король, Маруся
Костюк, Оленка
Куца, Ірена
Куць-Богда, Люба
Лагола, Іван
Лакома, Анна
Лакомий, Іван
Левита, Михайло
Личак, Іван
Личак, Петруся
Логвиненко, Оля
Лозова, Оксана
Лошук, Анна
Лошук, Віра
Лошук, Оля
Луців, Дарія
Луців, Роман
Лучканич, Оксана
Ляфренієр, Андрея
Майкович, Марія
Мандрик, Ірка
Мандрик, Стефа
Марків, Ігор
Марків, Маруся
Марків, Олег
Мартюк, Рома
Менлей, Люба
Моргарт, Ірена
Нагірна, Галина
Недошитко, Ігор
Нікольс, Христина
Новицька, Катруся
Новицький, Никола
Осетко, Леся
Павлюк, Віктор
Патан, Катерина
Патан-Гюз, Маруся
Патан, Оля
Пецуг, Анна
Піліп, Михайло
Подільська, Анастазія
Подільський, Ігор
Полічук, Ярослава
Прокопчук, Ліда
Прокопчук, Марія
Процків-Миськів, Ірена

Радзован, Марія
Радьо, Борис
Радьо, Дмитро
Радьо, Соня
Рахміструк, Михайлина
Рачинська, Параскевія
Романків, Евдокія
Романюк, Віра
Саганська, Андрея
Садівник, Анна
Садівник, Катруся
Самійла, Катерина
Сас, Анна
Скольна, Амалія
Скольна, Уляна
Снігурович, Ірена
Стебельська, Люба
Стебельський, Володимир
Стебельський, Юрій
Стельмашук, Оксана
Сус, Віра
Татчин, Інга
Татчин, Марія
Татчин, Ярослава
Тиркало, Анна
Тобейчик, Богдан
Торнтон, Леся
Федорів, Роман
Федорів, Тереса
Федоркевич, Оля
Фесчук, Марія
Фіялка-Іщенко, Христина
Хаба, Л.
Хмелик, Віра
Хмелик, Ярослава
Хом'як, Ліда
Хохла, Ліда
Цар, Розанна
Цинцар, Надія
Червак, Ева
Чучман, Вероніка
Шалева, Іван
Шалева, Ірина
Шарабун, Ірена
Шарабун, Роман
Шевчук-Фуллер, Галина
Шибіцька, Емілія
Шмігельська, Маруся
Шрам, Віра
Шрам, Надія
Шрам, Стефанія

ТЕПЕРІШНІ ЧЛЕНИ ХОРУ

Бойків, Петро
Британ, Анна
Британ, Соня
Вархола, Орест
Гірняк, Євген
Гірняк, Ірина
Гук, Іван
Дацків, Мотря
Дацків, Петро
Духній, Маріян
Зубач, Надія
Караджа, Єлисавета
Качмар, Маруся
Козак, Леся
Кокіль, Осип
Кравчук, Роман
Лашук, Юрій
Лібич, Оля
Лісовий, Василь
Лошук, Ірена
Луців, Уляна
Марків, Степан
Мекдоналд, Анна
Ногас, Оля
Ногас, Тарас
Перрі, Марія

Пилипів, Адам
Подільський, Августин
Подільський, Андрій
Романюк, Євгенія
Сотинська, Євгенія
Стебельська, Галина
Сумка, Степан
Тхорик, Анна
Фецуляк, Мирон
Фецуляк, Роман
Фіялка, Соня
Фрунчак, Лорін
Хомин, Марія
Цар, Галина
Цар, Денис
Цех, Роман
Чучман, Аврелія
Шарабун, Леся
Шарабун, Марія
Шмігельський, Тарас
Шопяк, Євген
Шрам, Никола
Шрам, Тарас
Юник, Василь
Юрина, Ярослав

НА МАРГІНЕСІ ХОРУ

Управа хору не обмежувалась лиш до праці над хоровою піснею. Членкині Об'єднання Жінок ЛВУ й тут, вийшовши за поріг свого дому, свого рідного життя, не могли відмежувати материнських і громадських обов'язків у суспільному житті. То була перша, найважливіша програма нашого жіноцтва. Обов'язок до нашого безталанного народу заставляв нас до цього завдання, щоб в першій мірі зберегти себе, відтак своїх дітей, щоб не розгубились у вирі несприятливого, хоч і привітного, у великому добробуті, світу, щоб усі розкинені в діяспорі жили для свого народу в неволі, щоб жили, як окрема група, як нація між другими тут державними народами й тим самим на добро країни, в якій знаходимося. Тому ця маленька горстка жінок шукала усіх доріг у кожній ділянці праці до душі нашої молоді, щоб зацепити в ній любов до всього, що рідне українське, щоб зберегти її для власного існування, свого буття.

Під подихом рідних звичаїв, традицій, яких не мало в цілому році, тих найцінніших елементів, що об'єднують окремих людей в одну націю, в один народ, що сягають ще до Християнських часів, що згодом поєднались з християнською культурою, пригадували давні, незабутні хвилини

нашого дитинства. І ми практично представляли нашої молоді давнє, минуле в інсценізаціях, монтажах, картинах, хоч і в найскромнійшій формі. І ось, хоч би засніжену хатинку в смерічках у нашому селі та й колядників, що прийшли з колядою згадати, як великодний кошик з усім добром несли разом з матусею до свячення, а барвисті писанки, гагілки милозвучні на майдані біля церкви, що розлягались по цілому селі, й інші обрядові звичаї у нашому побуті. Які ж вони чудові, незрівняні перлини нашого народу. Щоб кинути зерно любови до свого в душу молоденьких хористок й усієї української, тут народженої, молоді, була необхідна праця й рівночасно творчість, щоб поєднати в таких інсценізаціях все відповідне, що творило б намічену одну цілість. І те живе, рухоме й таке близьке, рідне, вже від перших виступів знаходило позитивний відгомін у молоді. Тоді тимбільше хотілось відгребти все, ген з надрів своєї душі, що присипане пилом сірої буденщини й перелити в молоденькі розбуджені серця. З тим почались оновлені, більш різноманітні концертні програми. Теж слід згадати, що молодь, крім зацікавлення, виявила й свою здібність у цьому напрямку, напр. теперішній голова Ансамблю Роман Британ і диригентка Ірена Тхорик не лише були здібними влучно виконувати свої поодинокі ролі в інсценізаціях, але останніми роками й гарно допомагали у виведенні таких картин. В рецітаціях по-мистецьки вив'язувались колись Наталія Таланчук, відтак Галя Тобейчик-Цар і Роман Британ. Та й других було чимало, яких годі всіх тут згадати, одначе в дописах неодноразово можна знайти їхні імена, що в інсценізаціях виконували поодинокі ролі, чи в інших точках.

В концертах національного, історичного характерів відчувалось також потребу відсвіжити програми. Відтворити в інсценізаціях головніші історичні моменти з подій зв'язаних зі святкуваннями, щоб молодь виразніше й легше сприймала душею минуле нашого народу, чи то гірку, трагічну дійсність, чи тріумфальні дні в його історії. Велику співпрацю у цьому напрямку виявили диригенти хору. Зі зрозумінням підходили до підготування таких інсценізацій, що не було легким завданням ввести хор рівночасно в акцію.

Небуденною атракцією було поєднання хору з Ансамблем Бандуристок СУМ, під музичним керуванням проф. С. Яременка. Ансамбль Бандуристок зорганізував др. В. Гирак, а піклувався ним Григорій Процьків. Згодом проф. С. Яременко організував із своїх учнів та інших, доривочні оркестри, які у великій мірі підносили рівень концертів. Це були поєднання оркестри нераз із бандуристками й хором і окремі виступи. Своєю участю часто збагачував концерти вокальний квартет чи секстет „Троянди” СУМ, теж під диригуванням проф. С. Яременка. Всі згадані мистецькі одиниці разом творили різноманітну цілість концертів. Ще по сьогодні зустрічаємось з інструментальними точками в концертах, але не в такому числі і не так часто.

Корисне з присмним

Здавалось би, що діязон праці хору і його управи вже у вищезгаданім, закінчений. Та так воно не було. Тут ще знову наче напрошується згадати те, що побіч праці над концертними програмами були й інші обов'язки, які в'язали усіх разом „верховинок” в одну сім'ю, що так тепло навівало душу кожної якоюсь особливою дружністю. Хоч би корот-

ко згадати вишивання гуцульських сердаків для дівчат, як сходились вечорами молоденькі хористки в хаті п. Наталії Таланчук, і тут, як мати своїх дочок, вона навчала вишивати. З великою радістю проходили такі вечори, мов на вечорницях, де не бракувало пісень, жартів й сміхів. Хіба вдасться все це в кількох рядках описати? А про дівчачі вечори, на які було стільки приготувань, хіба можна про них забути? І тут хотілось закинути хоч малесеньку іскорку любови до наших звичаїв, традицій у молоденькі серця, щоб в родинному житті загорілись великим полум'ям. Бо ж наша „верховинка” діждалась здійснення її мрії, зав'язується нова родина. Ми, старші, витрясали усе ген з усіх закутин нашої пам'яті, щоб гідно зустріти такий непересічний передвесільний час для молодої, як плетення вінка долі з барвінку й вінців на голови молодят під час вінчання, чи деревце щастя, приготувляли й інші речі, що були можливі до переведення. Головно, заспівати таких пісень, щоб молоду аж за серце „потермосило”. Та й творили щось нового, щоб на підложжі рідних звичаїв, молоду, мов тим барвінком, міцно прив'язати до всього, що рідне українське. А яких то слів підшукувалось, щоб написати весільні побажання від хору, щоб приговорити до їхньої душі, чим мали б вони жити і для кого, для чого?

З яким відчуттям хор співав під час вінчання молодій парі! А вечером на весіллі спеціально приготовані пісні, що співало лиш декілька хористок на прощання дівування своїй подрузі.

*Полетіла б я до тебе,
Ріднесенький краю,
Поклонитися родині,
Та крилець не маю.*

*Повій, вітре буйнесенький,
З рідного Поділля,
Принеси хоча в гостину
Запах його зілля.*

Коли приходив вакаційний час, теж готувались рік-річно, щоб перед ним зробити передвакаційне прощання на закінчення хорової праці. Гідно приготувати програму, що відбувалась переважно під відкритим небом, в парку В. Гавреляка. Там була вечеря, на яку багато ласощів приносили хористки, або й там ще дещо приготувляли. Звідомлення про працю хору трішки на весело, дотепи, жарти переплітались з піснями. І незчулись, як темна ніч накрила парк. Гомін пісні зник у темряві. Годі відтворити як слід такі моменти, що давно-давно відбувались. Одначе вони заплелись у вінок кращик спогадів наших „верховинок”.

Хай і на майбутнє залишиться ця родинна атмосфера між молоддю і старшими для продовження успішної праці в наших організаціях для великої мети.

Беручи під увагу теперішній склад Управи „Ансамблю Верховина” під головуванням п. Романа Британа, який уже виявив дуже многогранні зацікавлення і здібності, напевно зуміє і в майбутньому гідно сповняти свої завдання. Доказом цього, може бути те, що завдяки його наполегливому старанню, хор „Верховина” з'єднався з танцювальною групою „Дунай” в одну мистецьку одиницю.

Г. Федорів

НА ХВИЛЯХ "ДУНАЮ"

Танцювальне мистецтво українського народу — одне із галузей української культури, являється його дорогоцінним скарбом. Бо танцювальне мистецтво є невід'ємною частиною його культурного життя, що створювалось протягом століть.

Український народний танець завжди приковував увагу всіх від найменшого до найстаршого, під звуки танцювальної музики наче підривав кожного зі свого місця. А коли був по мистецьки виконаний, не меншу увагу звертав на себе професіональних мистців.

І в минулому, у п'єсах, українські драматурги дуже широко використовували співи і танці, й цим театральні мистці надавали великої краси і багатства масовим сценам. Для цієї мети вони теж використовували оркестри. В цей спосіб українські народні танці ввійшли в життя професіонального театрального мистецтва в Україні. А відтак пов'язано клясичне хореографічне мистецтво з українським танцювальним фольклором. Все це творилось у школах українського балету на підложжі хореографічної творчості. Тепер там воно втрачає український, народний стиль.

І поза межами рідної землі, на нових поселеннях, дуже широко розвинулось українське танцювальне мистецтво, яким захоплюються наші співгромадяни — чужинці, що є великою заплатою виконавцям танцювальних груп за їхню працю.

Красу й вартість українського танку та його виховне значіння належно доцінив Осередок Спілки Української Молоді в Едмонтоні. І тому 10 років (1974р.) при Осередку СУМ зорганізовано танцювальну групу, яка згодом прийняла назву "Дунай". В короткому часі відкрито школу українських танців, де б вирощувались нові кадри танцювального мистецтва, як засіб для його розвитку та майбутнього продовження. До сьогодні школа українських танців при СУМ-і дала 45 членів — танцюристів гарного мистецького рівня, що засвоїли собі добру техніку хореографії. Тим здобули собі велике признание між чужинцями, які часто запрошують "Дунай" на різні їхні святкові okazji.

Теж велике признание одержали й у своїй громаді, чого доказом можуть служити відзначення "Дунаю" на конкурсі танцювальних груп на фестивалі "Писанка", в місті Вегревил — Альберта.

Нижче слідує коротке звітлення про початки заснування танцювальної групи "Дунай", теперішнього голови "Ансамблю Верховина" — п. Романа Британа.

„На зацікавлення й мистецький потенціал 14-ти молоденьких сумівців, 1974 р. заснувався гурток танцюристів, що згодом прийняв назву „Дунай” під мистецьким керуванням Романа Монастирського і його дружини Евеліни Пюш.

Після двох років інтенсивних проб і тяжкої праці, в вересні 1976 р. „Дунай” почав значно рости й розвиватись під інструкторством Романа Монастирського і його працюючої дружини. Завдяки посвяти цих двох осіб, „Дунай” присвоїв рідний мистецький характер і танцювально-технічні засоби, якими користується навіть і сьогодні.

Після виїзду Романа Монастирського й Евеліни Пюш до Вінніпегу, в 1978 р. з "Дунаєм" продовжували працювати Іван Іщенко і Іван Пиклик. Та недовго прийшлося "Дунаєві" працювати без жіночої керівничої руки. На місце Івана Пиклика прийшла Мерелін Муха. Після неї, 1979 р. Кате-

Ансамбль „Верховина” 1984 р.

Світлив: ІВАН ГУК

рина Душак співпрацювала з Іваном Іщенком над розвитком і танцювальними здібностями цього молоденького танцювального згуртування.

Досвід членів "Дунаю" найкраще показався на конкурсі танцювальних груп при фестивалі "Писанка" в містечку Вегревил — Альберта, де "Дунай" здобув кілька найвищих нагород у різних танцювальних категоріях.

Найновіша сторінка в історії цих двох едмонтонських ансамблів Організації Українського Визвольного Фронту, це їхнє з'єднання в один Ансамбль "Верховина" — співаків і танцюристів, яких усіх приблизно є 90 осіб.

Згідно з ухвалою цієї мистецької одиниці головою являється п. Роман Британ".

Т. Федорів

DUNAI DANCE GROUP Instructors and Board

Instructors consisted of as follows:

Cheryl & Orest Kuchka	1974-76
Roman Manastrycky & Evelyn Piusch	1976-78
John Eshenko, John Picklyk and Marilyn Mucha (who replaced John Picklyk)	1978-79
John Eshenko & Kathy Duschak	1979-82
George Chrunik & Dolores Wacko	1983-84

The Dunai Dancers since 1974 and presently are under the auspices of the Ukrainian Youth Association.

In 1983 Taras Nohas was head of the dance group with Sharon Miskiw and Eugene Hirniak as his assistants.

Sonia Radio is presently head of the dance group with Carrie Stasiuk and Eugene Hirniak as her assistants.

DUNAI DANCERS

Carol Boychuk	Susie Lewyta
Judy Boychuk	Leah Lazowy
Vira Dackiw	Ulana Luciw
Roman Dackiw	Sharon Miskiw
Kim Danikak	Krista Mukanik
Taras Dwornycki	Dale Osga
Kevin Eshenko	Andre Podilsky
Marianne Evancusky	Sonia Radio
Michelle Fedorchuk	Brent Saik
Orest Fialka	Darvin Saskiw
Brenda Gresiuik	Kevin Saskiw
Sonia Gretzan	Kelly Sawchuk
Hollie Haffie	Lori Schlacht
Eugene Hirniak	Carrie Stasiuk
Elizabeth Karaja	Wally Tarnawsky
Eileen Kereliuk	Maria Tratch
Karen Kisilevich	Sharyn Wasylasko
Janice Krill	Zenon Wojnowskyj
George Chrunik - Instructor	Renatta Yuzda
Delores Wacko - Instructor	

DUNAI

The art of Ukrainian dance has developed over many years and is but one highly treasured aspect of the diverse Ukrainian culture.

Because of its vibrant mood Ukrainian dance has always united both young and old, and when artistically performed, could not avert the attention of professional artisans.

Song and dance were widely utilized by Ukrainian playwrights because of their beauty and stage-appeal. Before long dance became accepted into the realms of professional theatre in Ukraine. Ultimately, the art of choreography was introduced. Nevertheless, even with the finest of Ukrainian schools of ballet, Ukrainian folk dance did not lose its native flavour.

The extensive development of Ukrainian dance has been greatly admired outside the borders of Ukraine by all people, providing a tremendous reward and incentive for dance groups to continue their fine work.

The Ukrainian Youth Association in Edmonton has always placed great value in Ukrainian dance, and thus 10 years ago (1974) the Dunai dance group was formed under the auspices of SUM. Shortly thereafter a school of Ukrainian dance was established. Forty five member-dancers have to this day mastered the techniques of choreography at the school of Ukrainian dance under the patronage of the Ukrainian Youth Association. Dunai has gained extensive recognition beyond the Ukrainian community and is often invited to perform at various functions. The group is also highly regarded within its own community, which became evident when the group attained distinction among dance groups at the Vegreville Pysanka Festival competitions.

Following is a summary of the origin of the dance group Dunai, as compiled by the president of the "Verkhovyna Ensemble", Mr. Roman Brytan.

"In response to the interest and enthusiasm of 14 young members of the Ukrainian Youth Association the Dunai dance group was formed in 1974 under the instruction of Roman Manastyrsky and his wife Evelyn Piusch. After two years of intense practice and hard work, in September of 1976, Dunai began to grow and develop under the direction of Roman Manastyrsky and his dedicated wife Evelyn. Thanks to their dedication Dunai developed artistic characteristics all their own, mastering dance techniques which they have retained to this day.

With the departure of R. Manastyrsky and E. Push to Winnipeg in 1978, Dunai came under the direction of John Eshenko and John Pichlyk. The need for a female instructor soon brought Marilyn Mucha (Townsend) to replace Mr. Pichlyk. In 1979 Catherine Duszczak joined Mr. Eshenko in the continued creative efforts of this young ensemble.

The most recent page in the history of Dunai is its merging with the Verkhovyna choir into the "Verkhovyna Ensemble", a body of singers and dancers whose numbers total approximately 85. The "Verkhovyna Ensemble" exists under the patronage of the Ukrainian Youth Association and boasts its own executive, with Mr. Roman Brytan as its current president."

T. Fedoriw

Translated by Mary Markiw

ГОЛОСИ ПРЕСИ

Тут знову користуємось дописами з преси, програмками та світлинами з "Дунаю", які дають певний образ праці цієї мистецької групи. А преса зокрема, цей найкращий інформатор і показник усіх дій і праці нашої громади, теж віддзеркалить успіхи, чи недомагання "Дунаю" у деяких дописах чи уривках із дописів.

Концертом закінчено Місяць Юного Сумівця в Едмонтоні

Гарним концертом завершено Місяць Юного Сумівця 31 травня 1980 р., в Домі Української Молоді, ім. Романа Шухевича-Чупринки. Відрадним явищем було те, що мимо інших імпрез чи okazji в цей час, концерт СУМ-івської Молоді відбувся при гарній фреквенції публіки. Відповідні програмки доповнювали вартість цього концерту.

З великою набожністю і відчуттям хор "Верховина" розпочав програму молитвою "Отче Наш" муз. М.Леонтовича, під диригентурою талановитої Ірини Тхорик. Відтак цей же хор милозвучно відспівав: "Україно, зоре моя" на сл. Т.Шевченка, муз. В.Філіпенка й нар. пісню "Ой дуб-дуба", муз. П.Козицького.

Привіт зложили два юнаки із роя виховника Юрка Стебельського. В середній частині програми переплітались пісні з танцями. Весняний монтаж укладу Ірини Андрієвської і Вероніки Чучман закінчував цей серцо милий концерт.

Кожна точка відтворювала образ якогось змісту, що зливались в одне всеціле, що ставило перед очі глядача чарівну, вічно живу нашу Україну, включно з її змагом за правду, за волю. Мов хвилями перекочувались картина за картиною з піснями, танцями із хороводами, гагілками та ще й із вежами під пташиний спів на зустріч Великодня, весни-краси цвітучої України, аж до розпучливого прощання милого у бій за волю свого народу.

І ось молодше юнацтво розпочало танком, повним життя і радості цю частину програми. Малеча у барвистих строях із-за кулісів розсипалась по цільй сцені, мов метелики по леваді, вимахуючи своїми маленькими рученятами, мов крильцями. Їхню безмежну радість, дитячу ширю усмішку на їхніх ніжних личках годі описати. Та й де ж їх стільки взялося?.. Відтак юнацький хор СУМ під проводом Вероніки Чучман відспівав повстанську пісню: "Подай, дівчино" й народню — "Тихо над річкою". Варто, щоб цей хор залишився на постійно, бо справді дуже гарно виконав пісні. Опісля в програмі переважали укр. народні танці. Сама їхня поява у чудових мальовничих строях, це справді "Цвіт України і краса". Усі ці танкові групи прекрасно вив'язались зі свого завдання. Вони наче говорили своєю акцією, вплетеною в ці танки й доходили до глибини душі слухача, що й сльози тиснулись до очей із зворушення. На окрему увагу заслуговує сумівська танцювальна група "Дунай", що майстерно й з бравурою виконала танець "Козацька сюїта".

Сумівські танцювальні гуртки були під проводом слідуючих інструкторів: Марусі Шмігельської, Ігора Подільського і Галі Гафі, Сузани Левити і Тараса Шмігельського. Сумівська танцювальна група "Дунай" під рукою інструкторів: Івана Ішенка і Катерини Душак. Пісні до монтажу підготувала Вера Чучман. Акомпаніювала хором "Верховина" і юнацтву — Ксеня Дацків.

Під кінець цього допису слід згадати, що цим разом, всупереч найбільших негод: збайдужіння, оспалости, великого морального розкладу, великого тиску зла і чужого світу — відчувається душею духове відродження молоді і завважається, що СУМ росте і розвивається. Уже від кількох літ сумівська молодь перебрала провід у свої руки. І своїми силами веде працю у молодіжній організації. Вона проявляє і розвиває свої здібності на кожному відтинку у сумівській сім'ї та в організаціях УВФ служить своєю поміччю.

У кожній праці без похибок не обходиться. Тож і тут, у цьому концерті подекуди відчувались малі недомогання, які певно в майбутньому не повторяться. Бо праця, це велика школа, яка вчить на минулому будувати краще завтра. Та без огляду на все, із спостережень цього концерту є враження поступу і розвитку цієї молодіжної організації.

І до її сучасного стану можна примінити слова із Маршу молоді "Ми ростем, ми надія народу", які, здавалось в цей час озивалися милозвучними акордами в душі кожного виконавця цієї концертної програми.

Т. Федорів

Святкування 40-річчя УПА в Летбрідж

Під патронатом відділу КУК-у, Ліга Визволення України, Ліга Українських Католицьких Жінок, Українська Католицька Громада і члени Української Греко-Православної громади в Летбрідж 23-ого жовтня 1982 року гідно вшанували 40-річчя Української Повстанської Армії. Для більшого ефекту і популяризації УПА та визвольної боротьби українського народу, святкування відбулося в найкращій залі міста Летбрідж — Єйтс Меморіал Центр. Рівнож для цих святкувань спроваджено з Едмонтону сумівський мішаний хор "Верховина" та танцювальний гурток "Дунай".

Вся українська громада підготовлялась довший час до цих святкувань і до зустрічі гостей з Едмонтоном, бо це був великий день в історії української спільноти міста Летбрідж. Місцева англомовна преса і радіо голосили, що в Єйтс Меморіал Центр відбудеться великий концерт для вшанування 40-вої річниці УПА з участю вісімдесят-членної групи співаків і танцюристів СУМ-у з Едмонтоном.

Свято-концерт відкрито в 7:30 вечора. Господарем свята був п. С.Романюк, який в імені КУК-у і всіх складових організацій привітав гостей з Едмонтоном та численну публіку. Майже п'ятсот своїх і чужих людей виповнили театральну залю, які в час відчинення куртини привітали гучними оплесками співаків і танцюристів.

Відспіванням "О, Канадо" розпочато програму свята. Далі, хор відспівав "Богородице Діво" муз. А.Гнатишина, це була молитва до Божої Матері, покровительки УПА і всього воїнства України.

Змістовне вступне слово виголосила панна Ірка Гірняк, голова хору "Верховина" з Едмонтону.

Ціла програма була виповнена спеціально підібраними піснями, як "Пісня-балада про юного вояка", "Слава не поляже", "Поклін тобі, Генерале", та іншими піснями, які своїм змістом і мелодією звеличували героїчну боротьбу, Армію і славних командирів УПА.

Танцювальний гурток СУМ-у виконав декілька мистецьких танків, що переплітались з хоровими точками і прикрашували програму свята, за що публіка нагороджувала їх рясними та бурхливими оплесками.

Крім пісень і танців, в другій половині програми виконано сценку "Ніч під Івана Купала". Ця різноманітна програма протягом двох годин бавила, радувала та підносила на душі п'ятсот-людну публіку, яка в заміну обдаровувала виконавців програми частими і гучними оплесками. Чудовий спів хору і солістів, мистецькі танки та оригінальний стрій витворювали прекрасний образ української культури та ноші поза межами України.

Головною точкою програми була святочна доповідь, яку виголосив п. Роман Британ з Едмонтону, який зумів по мистецьки описати дії і боротьбу УПА. Цитував з творів Лесі Українки, а також прочитав частину з послання Блаженнішого Патріярха Йосифа з нагоди 40-річчя УПА. Промовець змістом, дикцією та особливим даром мови приковував увагу та немов би очаровував усіх присутніх. Під час промови ціла заля немов завмерла, слухала промовця і ловила кожне сказане слово. Великою атракцією було й те, що п. Роман Британ вільно говорив то українською, то англійською мовами. Публіка нагородила промовця оваційними оплесками за добре опрацьований реферат.

Велике признание і бурхливих оплесків одержали: панна Ірка Тхорик — диригентка хору "Верховина", акомпаньєторка панна Ксеня Дацків, голова хору — Ірка Гірняк та п. Тарас Ногас — голова танцювальної групи "Дунай".

Концерт і свято закінчено відспіванням "Ще не вмерла Україна".

На слідуючий день, в неділю 24 жовтня 1982 р., в церкві св. Володимира в Летбридж відправлено торжественну Службу Божу в наміренні Українського Народу, а після Богослуження відбувся бенкет і товариська зустріч.

Службу Божу відслужив Всч. о. Павло Лисак, добрий приятель сумівської молоді ще з літніх таборів над Голубиним озером коло Едмонтону. До служби Божої співав хор "Верховина" під диригентурою панни Ірки Тхорик. Церква була виповнена по береги своїми парафіянами та гістьми з сусідньої Парафії Греко-Православної церкви та церкви св. Петра і Павла. Чудовий спів хору "Верховина" та змістовна проповідь Всч. о. Павла Лисака доповнили програму святкувань 40-річчя УПА в Летбридж.

По Богослужбі всі парафіяни і гості згуртувались в залі Укр. Кат. Церкви, де відбувся святочний бенкет і товариська зустріч. Пані з ЛУКЖ прикрасили залю та приготували багатий і смачний обід. В час бенкету п. С. Романюк в імені ЛВУ, ЛУКЖ та інших членів відділу КУК ще раз привітав і подякував управі хору "Верховина" та управі танцювальної групи "Дунай" за їх труд і безкорисну допомогу вшанувати 40-річчя УПА в Летбридж. В короткому слові друг Петро Дацків, Ірка Гірняк і Тарас Ногас, в імені управ, висловили своє вдовolenня з відвідин і з запрошення прийхати до Летбридж з повною програмою, для вшанування

такої великої річниці.

Всч. о. Павло Лисак в своєму слові сердечно вітав дорогих гостей сумівців, з якими провів декілька років, як адміністратор сумівської оселі над Голубиним Озером, що залишило милий спомин на ціле життя.

На закінчення хор "Верховина" відспівав многоліття для пань з ЛУКЖ і господарям за щире прийняття. Бенкет закінчено молитвою, яку провів Всч. о. П.Лисак.

Ще довго говорили між собою поодинокі гості з господарями про величаве свято і милу зустріч. Та прийшов час, щоб розлучатися, бо два великі автобуси вже чекали під церквою, щоб забрати дорогих гостей в зворотну дорогу до Едмонтону. Була тяжка хвилина розлуки, дружне стискання рук, обійми, а то й сльози в очах, відпроваджували дорогих гостей в 300-милеву дорогу до Едмонтону.

Величаве свято УПА пройшло, а виконавцям і учасникам залишився милий спомин на довгі роки.

Присутній С.Р.

Концерт ансамблів СУМ Едмонтону в Саскатуні

В суботу 22-го травня ц.р., в Домі Молоді в Саскатуні відбувся концерт мішаного хору „Верховина” і танцювального гуртка „Дунай” з Едмонтону. З огляду на засідання управ ЛВУ Саскачевану, заплановане на другий день, на концерті були приявні члени ЛВУ Ріджайни і Йорк-тона, около 30 осіб.

Чепурно оформлені інформативні брошури-програмки подали персональний склад Ансамблів, їх керівників та організаційну структуру, коротке пояснення двох монтажів й світлини хору і танцюристів під час концерту. Як залучник і доповнення першої, була подрібна програма концерту в Саскатуні — разом 17-ть точок. Поява хору, чисельного та у стилевих одягах відразу створила милу атмосферу. Це тим більше, що поза кількома ветеранами ОУВФ в чоловічій частині хору, та кількома панями, котрих автор цих рядків пам'ятає з часів хору ОЖ ЛВУ під керуванням Михайла Соханівського і проф. Сергія Яременка — решта, тобто велика більшість це молоді і симпатичні лица красунь і джентельменів, включно з диригенткою і акомпаніаторками.

Перша частина, конкретно її 4 точки, це патріотичного характеру пісні і доповідь в пошану Героїв України. Це тому, що дата концерту збігалась близько з трагічними подіями у визвольній боротьбі нашого народу у цьому сторіччі. Хор виконав „Україно, зоре моя”, „Україно-Мати, кат сконав” і „Єднаймося” зі сольом Єлисавети Андерсон. Добру змістом доповідь голови осередку СУМ Едмонтону, Вероніки Чучман, обнизили голосники, що зле функціонували.

В дальшому „Привіт” виконав танцювальний гурток „Дунай”. Сцена Дому Молоді виявилась замалою для цієї чисельної і симпатичної групи, що очевидно не дозволило їм вповні продемонструвати своє вміння. Це напевно пережили їхні керівники-інструктори Дольорес Вацко і Юрій Хруник. Голова ансамблів Роман Британ, градуований у славістиці і драмі, а також відомий з перекладів у тижневику „Українські вісті”, виголосив привітальне слово, а згодом проречитував Р. Купчинського „Ода до Пісні”, яка все зворушує і промовляє до людського серця. Танцюристи виконали „Ластівку” і „Посмішку”, першу дівчата, а другу

хлопці, а хор відспівав „Єдинородний” Д. Бортнянського, „Рідна пісню”, „У Перетику ходила”, „Зацвіли волошки сині”, „Ой, там поза яром” (жіночий хор) і „Ой, дуб-дуба”.

В другій частині програми привні побачили „Ніч під Івана Купала” укладу Тетяни Федорів. Сивої давнини звичаї купальської ночі й її романтики, плетення вінків, скакання через вогонь, вороження, хороводи і співи пісень перенесли привних там, де наш Дім і наш Рід, у Рідну Україну. У цьому монтажі виступали хористи, танцюристи, солістка Єлисавета Андерсон і флейтистка Леся Шарабун. Танцювальна група „Дунай” виконала „Гуцульський танець”, а тоді монтаж слова і пісні „Мрія воскресення”. Галя Цар і Роман Британ рецитували „Панські жарти”, „Скорбна мати” і „Мрія весняна”, а хор „ВЕРХОВИНА” відспівав „Пісня-балада про юного вояка”, „Мрія”, „Плавай, плавай лебедонько” і „Верховино”. Фінальною точкою був вже традиційний „Гопак” у виконанні танцювального гуртка „ДУНАЙ”.

Голова СУМ Саскатуноу, Леся Горбай подякувала гостям за концерт і вручила диригентці Ірині Тхорик китицю цвітів. В атмосфері патріотичного піднесення відспівано „Ще не вмерла Україна”.

Вечеря і товариська зустріч з гостями і членством ОУВФ Саскачевану відбулась у клубі Дніпро.

У зв'язку з цим приємним вечором слід підкреслити, що гості з Едмонтону на службі українській культурі мають помітні успіхи і виразно маніфестують активізацію молодшого покоління. Це забезпечує успіх на довгу мету. Мистецтво живого слова — це складна і не легка ділянка. Галя Цар і Роман Британ безперечно мають таланти, які треба розвивати і поглиблювати, прямуючи до вершин. Нехай цим молодим, обдарованим і освіченим особам просвічує шлях росту великого майстра живого слова Юліяна Геніка-Березовського, Миколи Понеділка та інших, що створили у цій ділянці епоху.

Вродлива диригентка Ірина Тхорик має музичну освіту, добру персональність і талант і разом з такими ж обдарованими акомпаніаторками Ксенею Дацків — п'яно, і Лесею Шарабун — флейт, проводить хором певно і вправно. Так як автор цих рядків успів довідатись від голови СУМ Едмонтону Вероніки Чучман, то крім вже згаданих вокальну школу має солістка Єлисавета Андерсон. А в обох Едмонтонських ансамблях напевно є більше цінних і кваліфікованих одиниць, що у майбутньому поставлять хор і танцювальний гурток на ще вищий мистецький рівень і цього вся українська спільнота їм щиро бажає.

Закінчу словами, що пролунали у виконанні хору: „Без мрії не можна жити, не можна нікого любити...” Едмонтонські приятелі мають цю, свою мрію-мрій: Вільну Українську Державу! І вони мають також любов, велику любов до свого народу, яку засвідчують своєю працею і чином. Нехай же ця мрія і ця любов окрилюють їх міцно і назавжди на шляху дальшої праці, росту і успіхів.

С. Лисогірський

У.В., 22.IX.1982

Сумівські гості з Едмонтону

Приємно ствердити, що культурно-освітня праця української молоді в Канаді дає гарні результати. Публічні виступи, фестивалі є наглядним доказом, що молодь пильно пригтовляється, виучує слово і музику, український народний танець та хореографію. Вгорі сказане вповні відноситься до ансамблю осередку СУМ в Едмонтоні "Верховина" і "Дунай".

Хор "Верховина" і танцювальна група "Дунай" виступили у Вінніпегу в неділю, 23-го травня ц.р. в залі Інституту Просвіти. Хор під диригентурою Ірини Тхорик розпоряджає багатим голосовим матеріалом, на якому відчувається печатка школи молоді диригентки. Жіночі голоси, зокрема сопрани, багато видержані у "формі", вміло диктованій молодію і надійною диригенткою. Мужеські голоси, басы і тенори, треба би дещо підсилити. Впровадження флейти (Леся Шарабун) у созвучі мелодії пісні, звучить дуже мило. Акомпаніємент піяністки Ксені Дауків в "пальцях" є певний, вимірений і помагає диригентці вимірювати границі голосів.

Вдало вийшов монтаж слова і пісні "Мрія воскресіння", а ще краще хореографічна постановка "Ніч під Івана Купала".

Танцювальний гурток "Дунай", під проводом Дольорес Вацко і Юрія Хруника, — це молодий склад, але йому властиве відчуття національного танку, чого юним не бракує, а це є запорукою, при дальшій праці над собою, що це буде гарний, вишколений ансамбль.

Програму концерту збагатив відомий соліст-баритон Ярослав Щур, окремим виступом, якому акомпаніювала Петруся Щур.

Концерт залишив миле, естетичне враження і запевнення, що на цьому відтинку української культури, ані забуття, ані знецінення не буде, але розвій і вдале продовження.

Вініпежці широко вдячні Осередкові СУМ в Едмонтоні, управам ансамблів, з Романом Британом на чолі, за вдалий концерт і приємний дружній вечір, де "Ви і ми щасливі були".

(ПБ)

"ПОСТУП", 27.УІ.1982

Присвята хорів „Верховина”

"День Матері", що його святкувало Об'єднання Жінок Ліги Визволення України 13. 5. 84 р., в Домі Української Молоді ім. ген. Романа Шухевича-Чупринки, був наче "Днем Матері й Дитини". Змістом його була присвята українській Матері-страдниці й матері у вільному світі. Теж у цей святковий "День Матері" Об'єднання Жінок ЛВУ, наче матір-на організація хору "Верховина", із 30-річчям свого існування і праці присвятила окрему святкову програму на привітання "верховинців", із срібним ювілеєм хору "Верховина", який ще недавно цілковито передала Спільці Української Молоді.

Для кращого образу цих святкувань, нижче слідує привітання голови ОЖ ЛВУ — п. Віри Кіндзерської і допис невтомного репортера п-а інж. М.Когута, який прославив працю хору дуже широко й гарно, за що належить йому шире спасибі та побажати ще Много Літ прожити, чого, шановний Репортере, широко бажають Вам давні й теперішні "верховинці"!

Дорогі шановні "верховинці", диригентко Ірено й голово хору Романе!

Ми радіємо, що хоч в цьому обмеженому часі сьогодні могли присвятити й Вам частинку цієї програми, щоб бодай у цей скромний спосіб виявити Вам свою вдячність і пошану за Вашу велику жертвенну працю для наших організацій і нашої громади. Хоч хор "Верховина" не є власністю ОЖЛВУ, бо ми передали його нашій дорогій Спілці Української Молоді, однак він є даліше таким дорогим для нас, як і раніше, бо й Спілка Української Молоді нам не чужа, бо що ж може бути дорожчим від власних дітей?

Тож із срібним ювілеєм хору "Верховина" прийміть найсердечніші привітання й бажання якнайкращих успіхів у Вашій далішій праці на культурній ниві та на прославу української пісні! Хай ця скромна сьогоднішня програма, присвячена хором "Верховина", буде замість першої китиці квітів у цій ювілейній році для хору "Верховина" від Об'єднання Жінок Ліги Визволення України! Щастя Вам, Боже!

Поклін Матері

Організації Українського Визвольного Фронту, а радше ОЖЛВУ влаштувала аж почвірну імпрезу в Домі Укр. Молоді, а саме: День Матері, вшанування старенької матері-страдниці, що карається в таборах, Оксани Мешко, також дещо із 30-річчя діяльності ОЖЛВУ та 25-річчя хору „Верховина”.

Ця багата змістом імпреза, получена з чайком ніяк не томила ані дітей, ані старших, тому що все щось нове, оригінальне являлося.

Голова ОЖЛВУ Віра Кіндзерська відкрила цю імпрезу коротким словом, подавши її програму, а Михайлина Рахміструк відречитувала "Молитву" за матерей тут і в Україні, що тужать за своїми рідними, що караються в неволі. Зараз після неї ввійшло на сцену троє сумівців, і вклонившись Матері-страдниці, Оксані Мешко, портретові, роботи Зорка Таланчука, продеклямували гарненько віршик в честь страдниці й зложили китицю квітів перед портретом. Цей зворушливий жест стиснув, зворушив приявних, кожний схилив голову вперед в сторону портрету страдниці. Коли-ж ці вийшли, група „суменят" під управою І. Паленяк та Д. Луців ввійшла на сцену. Ці малята говорили, як уміли своїми дитячими голосами про маму, солодку й любу маму, якій заспівали на все горло „многії літа". Вони одержали оплески й сміх в залі, бо це їм належиться.

Опісля Леся Гук виголосила змістовну доповідь про „маму", про роллю у вихованні дітей молодого покоління в любові до свого роду й народу. Добру мову й переконливий зміст доповіді прийняли присутні оплесками подяки. Опісля вже почалася програма 30-річчя ОЖЛВУ та 25-річчя "Верховина", в якій взяли участь Тетяна Федорів, Наталка Таланчук та Роман Британ.

Зараз потім вийшла на сцену Тетяна Федорів, що, хоч бореться зі своєю недугою, заговорила так здорово й з такою "вервою", що малось

враження, що вона вже поборолла свою недугу, що дай то Милій Боже!

Вона оповідала віршованою формою історію Хору "Верховина" та так з гумором та весело комічними сценами, що присутні слухали, сміялись і додавали свої завваження до її. Це оповідання було виголошене легкою коломиїковою строфою, що й легко сприймалось слухачами.

Вона поділила свій твір на три частини, то є початки творення хору за часів диригування М.Соханівським, який розучував пісні боєві, революційні, стрілецькі; одним словом патріотичним змістом і бадьорі, хоч куди.

Тому його період вона назвала революційним. Йому на зміну прийшов проф. С.Яременко, який розучував пісні романтично-ліричні, побутово-настроєві, які послужили, що з членів хору вийшло кілька молодих подруж, які дали нашій організації кілька „суменят”. Професор знав, що робить!

Третя частина ще не повна, бо молоденька диригентка І.Тхорик ще не "розігналась" добре, але завважити можна в неї широкий "діапазон" — в пепертуарі. Між перервами виступів Тетяни гралися пісні хору "Верховина" накручені за диригування проф. С.Яременком, а останні за диригування Ірки Тхорик.

Це був направду гарний монтаж під звуки пісень. Наше признання Вам, наша дорога п-і Тетяно!

Фотостудія Я.Федорова відгребала знімки з діяльності ОЖЛВУ за тридцять років і Р.Британ кидав їх на екран, а п-і Наталка Таланчук давала до них пояснення. Там всі ще були молоденькі або з маленьким "дробом" — діточок, що зараз вже радіють своїми діточками, які називають перших хористок "бабунями". Та це природне й зрозуміле. Хоч нема що й казати, ми всі ще "молоді" та й "чепуримось", як звичайно.

Наприкінці подали виконавцям і організаторам "корсажі", а голова Кіндзерська подякувала за приявність гостям, що виповнили велику залю Дому Укр. Молоді. На закінчення Тетяна зі своєї сторони подякувала за перше чвертьстоліття й побажала успіхів на наступний період.

Тут згадала вона також М.Завадського, який розголошує вже довгі роки про нашу працю в пресі, пишучи про все, що добре й зле, що миле й що незугарне. Пише, щоб ми й світ знав дещо про нас. Дай Боже, багато міцного здоров'я, наш репортере, й ще багато літ писати. Заля гучно привітала таке привітання й побажання довголітньої голови ОЖЛВУ.

М. Завадський
У.В., 30.У. 1984

Ювілейний концерт

Два ансамблі Організації Українського Визвольного Фронту, а радше Спілки Української Молоді (СУМ) в Едмонтоні відзначають цього року свій Ювілей. Це саме Хор "Верховина", який повстав у 1953 році й танцюристи "Дунай" - в 1974 р.

Дещо про мистецькі групи

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Едмонтоні відчуло потребу співацької одиниці в своїй організації й, запросивши на диригента М.Соханівського, zorganizували хор, назвавши його "Верховина".

Цей жіночий хор вивчав пісні історичного характеру й потривав до 1965 року. Від 1966 року диригентом був проф. С.Яременко аж до 1976 р., а опісля хор перебравли диригенти-жінки. Один рік вела Т.Вавринчук, а від 1977 р. мистецький провід спочиває в руках Ірини Тхорик, яка є учителькою музики, співачкою та закінчила диригентські курси. Господь обдарив її музичними здібностями диригента й відчуттям українського мистецтва, української пісні, що є душею нашого народу. Диригентка Ірина полюбила українську пісню всією душею й розумом, тому щастя Вам, Боже, Ірино, вести цей мішаний хор "Верховина" до вершин мистецтва.

Піаністкою є також учителька музики Ксеня Дацків, яка є правою рукою диригентки.

Двадцять п'ять років існування хорової одиниці змушувало зміняти не лише диригентів, але й хористів, тому зараз "Верховина" має в своїм складі в більшості молодь. Хор має чудові сопрано, а варту придбати, бодай одного чи двох ліричних тенорів, "контристів" - басів та кілька альтів у майбутньому.

Танцювальний ансамбль "Дунай" відзначає своє десятиріччя.

Хореографами тієї групи є зараз Юрій Хруник, що має за собою велике теоретичне й практичне знання та Долорес Вацко, яку характеризують ті ж самі прикмети. Це, на правду, фахівці своєї праці та знатоки свого діла. З танцюристів вони видобули все: темп й життя, граціозність і легкість, міміку й рухи, вигуки й сміх — все це характеризує душу нашого народу. Хай тому, Господь помагає творити все нові й нові твори хореографного мистецтва. Боже Вам помагай!

Програма концерту

Щоб зробити приємність батька в їхній "день", ювілейний комітет ансамблів, головою якого є Роман Британ, відомий диктор української програми на радіостанції СіКейЕеР, призначив свій ювілейний концерт на "День батька", 17-го червня 1984 р., на 7:30 вечера в Театрі "Цитаделя", в центрі Едмонтону.

Програма складалася з хорових точок, які переплітались танцями, закарпатськими, буковинськими, гуцульськими, запорізькими та іншими. Всі вони були на найвищому мистецькому рівні. Строї жіночі й чоловічі яскраві й гарні, витримані в стилі районів України. Чудово виходила "карузеля" та "ткалі" з стяжками. Приємно було бачити привітальний танок для гостей із хлібом на рушниках, що започаткував їхній виступ.

Для відпочинку хору й танцюристів в програму вставлено дві сміховинки. С.Руданського "Циганські співомовки" та "Спокуси несвя-

Фрагменти з „Ювілейного концерту” 1984 р.

Світлив: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

того Антонія”, І.Костецького, ролі яких відіграли дуже вдало О.Фіялка та Є.Гірняк. Рецитував дуже вдало й режисерував Р.Британ та Ю. Хруник. Це гарно й для відпущення. Також рецитація ”Брат та сестра” у 150-річчя народження Федьковича, - рецитували Галя Цар та Р.Британ. Вона випала прегарно й оригінально, за що гості нагородили їх гучними оплесками.

Хорову програму диригентка підбрала дуже вдало, бо вмістила в ній пісні чи твори поважного, жартівливого та патріотичного характеру. По черзі Р.Британ, як голова Ювілейного Комітету, відкрив цю імпрезу, сказав про генезу й ціль хору ”Верховина” та потребу його нашої організації, в якому виявляються духові вартости нашого народу.

Пісня „Тобі, Володарко”, сл. Т.Федорів, муз. С.Яременка виконана бездоганно, а також „Козака несуть”, М.Леонтовича вийшла добре. Динаміка твору була витримана й голосово вирівняна. Пісні ”Пісня про Україну”, сл. Т.Масенка, муз. М.Дремлюги, ”Кулик чайку любив”, О.Кошиця та ”Ранок в полонині”, сл. В.Колодія, муз. А.Кушніренка були виконані гармонійно й динамічно добре, однак ці твори вимагають деякого голосового підкріплення, хоч і в такому складі вирівнювання досягнуто. В другій частині програми хор виконав твори П.Козицького ”Ой, дуб—дуба”, ”А мій батько орендар”, сл. Т.Шевченка, муз. Ю.Майбороди, ”Ой устану я в понеділок”, М.Леонтовича, ”Дід іде”, Л.Ревуцького. Ці пісні тяжкі і потребують і великої практики, і музичного відчуття, і диригентського хисту для їх атрактивного виконання. Наша молода диригентка впоралася з ними напричуд гарно й вони були виконані чудово. Боже, помагай Вам, п-і Ірино, на все добре й щастя Вам, Боже!

Останню пісню співали всі, т.є члени хору й танцюристи, а це ”Жваво година минає”, сл.Р.Британа на муз. О.Кошиця.

Це закінчення було гарне й святочне. Походові всіх, здавалось не буде кінця, однак прийшов кінець і ”буря” оплесків рознеслась по залі. Всі встали, щоб вшанувати не лише виконавців, але й довголітню працю мистецьких одиниць на протязі ювілейного часу. На знак вдячності диригентці, акомпаньаторці та інструкторам вручено квіти.

Треба підкреслити, що танцюристи зібрали безнастанні оплески, що так чудово пописувались знанням танцювального мистецтва.

Від нас, глядачів і слухачів, прийміть, Дорогі мистецтвці, найщиріші побажання на майбутнє й запевнення наше, прийти вам із моральною й матеріальною допомогою все й всюди.

Едмонтонська громада звертається цією дорогою до нашої спільноти в Канаді, де ці ансамблі будуть виступати, піддержати їх своєю громадною участю. Що дай то, Милій Боже!

М.Завадський

Банкет у Срібний Ювілей

Ось і прийшов день 29 червня 1984 р., в якому відбувається Ювілейний банкет, що є в ланцюгу святкувань 25-річчя хору „Верховина” й танцювальної групи „Дунай”, під назвою „Ансамбль Верховина”.

Серце почало жвавіше битись із гарних вражень, вступивши тільки у фойє Дому Української Молоді, де на панелях були розложені світлини з хору, танцювальної групи, програмки, дописи, листи, все це було зв’язане з працею Ансамблю. Входилося наче крізь авреолу запашних

квітів, якими був рясно прибраний вхід до аудиторії. На гарно вдекорованих столах пишались китиці квітів, що мов вітали своїх гостей. Побіч обох кінців головного стола, перед сценою на підлозі, у високих свічниках, неначе у вахлярах, настроєво блимали запалені свічі.

То вже молодь придумувала, як би найкраще вшанувати чвертьстолітню працю хору та 10-річчя танцювальної групи, своїми руками все те приготувала й сама переводить святковий вечір. Так, то наша молода зміна, уже без помочі нас старших зуміла гідно доцінити працю своїх попередників і сучасників, що своє серце і душу вкладали зі своїми невтомними диригентами в рідну, українську пісню.

Зійшлись старші й молодь, щоб своєю присутністю вшанувати працівників на розлогій ниві рідної культури.

Др. Христина Фіялка-Іщенко та інж. Олег Гнатюк були господарями бенкету. Молитвою і благословенням Божих дарів о. крилош. В. Тарнавський і капелян СУМ-у о. М. Ковальчик розпочали ювілейну трапезу. На залі вітав святковий, теплий настрій, що зогрівав душу кожного, хто думками вглиблювався в працю молодих рук, нових любителів української пісні й танцю, нових працівників великого свята.

Після смачної вечері господар представив усіх гостей за головним столом, привітав голів: провінційного КУК-у п-а Суховерського й місцевого відділу — п-а М. Кучера, голову ЛВУ п-а П. Дацкова і голову ОЖ ЛВУ п-ню В. Кіндзерську та зокрема п. інж. М. Когута, одного із репортерів, який мабуть найбільше писав у пресі про працю Ансамблю.

Голова СУМ-у інж. п. Богдан Ільків привітав „Ансамбль Верховина” від ОУВФ. В його теплих словах можна було відчутти його велике вдовolenня із певною гордістю за сумівські мистецькі одиниці.

Обоє господарі на зміну, дуже справно господарювали. Пі-і господиня в трьох окремих частинах прочитала у віршованій формі, трішки з гумором, коротку історію про хор, характеристику про диригентів і в третій частині — вислід праці хору. Господар, влучно із відповідними дотепами сповняв свою роллю.

Прийшла окрема хвилина для диригентів: першого п-а М. Соханівського, відомого колишнього актора українських театрів, співака визначних хорів в Україні й тут довголітнього режисера й керівника аматорських гуртків, слідуючого диригента п-а проф. С. Яременка, композитора, учителя музики, невтомного великого працівника у вокальному й інструментальному мистецтві. Господиня щиро, із признанням вітала високо заслужених диригентів і теж молоду адептку, любителя української пісні — теперішню диригентку п-ну Ірену Тхорик, що вже виявила свої непересічні здібності за сім останніх років, які вказують на її особливий талан.

Пан Івасюк, радний міста вітав Ансамбль від посадника п-а Лоренса Дікура й вручив від нього грамоти, для хору на руки його голови п. Романа Британа та для танцювальної групи на руки п-и Соні Радьо. Вона, як голова „Дунаю” гарно вив’язалась зі свого завдання, подаючи звідомлення з його праці. Голова хору п. Роман Британ без записок знаменито розказав про працю хору і вартість його в культурному житті.

Почесним членством наділено п-ю Т. Федорів і п-ю Н. Таланчук за їхню постійну працю для хору, за що одержали грамоти. З великим зворушенням п-і Т. Федорів в імені Н. Таланчук і своїйому дякувала святковому комітетові за пам'ять та почесьть.

Об'єднання Жінок ЛВУ теж не забуло в цей день тих, що найбільше вложили праці за останні роки в хорі і танцювальній групі, щоб дійти до вершин вокального і танцювального мистецтва, що стало світлою короною довголітньої праці „Ансамблю Верховина” в ювілейних святкуваннях. На згадку цього свята „Верховини” голова ОЖ ЛВУ п-і В. Кіндзерська вручила дарунки від Об'єднання Жінок голові Ансамблю п-ві Р. Британові, диригентці п-ні І. Тхорик, п-ні К. Дацків — акомпаньйторці, хореографам: п-ві Ю. Хруникові й п-ні Д. Вацко.

Під кінець, членкині бенкетового комітету пані: Г. Цар і М. Король, мов караваною, в'їхали на залю і стали перед головним столом з ефективно освітленими ювілейними тортами. Диригенти й інструктори танців краjali торти, щоб обдарити гостей та цілу родину Визвольного Фронту із сім'єю „Ансамблю Верховина”. Офіційну частину закінчено молитвою, яку провели отці душпастирі. Слід підчеркнути, що бенкет пройшов імпозантно, що викликало подив у старших. Це, мабуть, завдяки доброму бенкетовому комітетові, якого головою був Денис Цар. В усіх „верховинців” на обличчях промінювали радість і вдовolenня. Вони веселі, під звуки „Трембіти”, славнозвісної оркестри, пішли у жвавий танець. Теж і старші, розрадувані, не всиділи й вплелись в круг молоді, дорогої сумівської молоді, яка вже декілька років веде самостійно виховну працю та культурну й втішається своїми успіхами. А старші одушевлені тим, що діждались того часу, що вже декілька ділянок праці молодь перебрала в свої руки.

Хористи й танцюристи, не зважаючи на завтрішній важкий день, що дуже рано „відлітають” з концертом в турне по східній Канаді й США, забавляючись, незчулись, як вказівки на годиннику непомітно пересунулись ген-ген поза північ, що ось незабаром за обрієм пробудиться ранок.

Завтра, це вже сьогодні, 30 червня. З рідною піснею, словом і танцями вирушає в далеку путь наша „Верховина”, хоч і не в повному складі хору та з сильною вірою і з Богом в серці.

Благослови Її, Всемогучий Боже, в далеку, не легку дорогу!

Т. Федорів

Концерт в Монреалі

Виїжджаючи на 3-тижневі вакації до Монреалю, мав на думці ще раз піти й там на концерт едмонтонського „Ансамблю Верховина”, щоб переконались, чи він знову дасть концерт на такому високому рівні, як в Едмонтоні 17 червня.

Я з тривогою очікував цього дня, бо вакаційний час не дуже сприятливий на імпрези. Коли під час дня зайшов до Дому Української Молоді в Монреалі і побачив розставлені крісла, подумав, чи будуть вони заповнені? Та коли зближалась година виступу, зала була виповнена по береги і треба було доставляти ще більше крісел.

А тепер про сам концерт. Враження публіки було надзвичайно захоплююче. Хоч хор був у зменшеному складі, голосово полонив присутніх, як висловився бувший голова ЛВУ інж. Я. Чолій та й інші говорили, що хор звучав бездоганно, а диригування Ірени Тхорик — надзвичайне.

А що казати про танцюристів? Публіка була зачарована. Домагались наддатків. В Монтреалі існує від давніх часів танцювальний гурток п. Марунчака, котрий часто „пописується” на Союзівці і вважається дуже популярний, але, як висловилося кілька присутніх, „йому треба вчитись в едмонтонців”.

Дуже відчувалась горяч і вологість, і нашим едмонтонцям приходилось важко переносити таку спеку.

Монтреал гідно прийняв своїх братів „західняків”, про що свідчили грімкі оплески і вставання з місць захопленої публіки.

Голова Осередку СУМ-у в Монтреалі інж. Е. Чолій, дякуючи виконавцям концерту, високо оцінив нашу диригентку п-у Ірену Тхорик і всіх інших, як акомпаньйорку п-у Ксеню Дацків, хореографів: п. Юрія Хруника й п-у Долорес Вацко. Юні сумівці Монтреалу обдарували їх цвітами. Треба подивляти вмале ведення програмою і хист п. Романа Британа, який вив’язався блискуче.

Тут насувається думка, що багато наших старших були проти виїзду Ансамблю в турне, але виявилось, що виїзд з концертом оправданий і думаю, що й наша молодь була вдоволена, хоч і мали деякі невдачі, напр. з автобусом.

Монтреал поставився до едмонтонців дуже ввічливо й гостинно, думаю, може й найкраще, але про це можуть сказати самі хористи і танцюристи.

В. Вальків

Успішне турне сумівських ансамблів

8 липня 1984 р., відбувся в Українському Культурному Центрі в Торонті виступ ансамблів з Едмонтону — хору „Верховина” і танцювального гуртка Спілки Української Молоді „Дунай”, на закінчення їх першого мистецького турне по Канаді й ЗСА.

З музичного аспекту диригентка Ірена Тхорик підійшла дуже правильно до вибору програми.

Щоб зрозуміти-відчутти в чужині народженням, вирощуванням, чи таки правдивим чужинцям духовність, стиль і красу української пісенної творчості, треба таки сягати до найбільших наших клясиків, як Леонтович, Кошиць, Козицький, того покоління композиторів, коли народня пісня була в розвитку й осередку зацікавлення не тільки українських мистців, але в музичній філософії 19 століття і на грані століть.

Тому, коли ми сьогодні, маючи цілком іншу сучасну музичну філософію дуже активного 20-го століття, хочемо воскресити красу народної пісні, шукаймо її там, де вона була цілою душею, а не тільки поверховною палітрою, чи копією.

Зрозуміло і, на жаль, у нас текст пісні часто полонює цілком почування, навіть тоді, коли незамітною є музична тканина. Очевидно, що така музична література є для українськомовних людей і для носталгії.

Якщо ми говоримо музикою до української молоді на чужині, або до чужинців, які не знають і не відчують української символіки, якою ми є просякні, тоді ми мусимо на все замкнути очі і думати тільки про музику. Тільки музикою ми маємо змогу їх почування опанувати — а не символікою, якої вони не розуміють, не знають і не відчують. Музика залишається самотнім загальнолюдським символом в такому випадку.

Не диво, що в тріумфальному поході української пісні в опрацьованні Кошиця по цілому світі, Леонтовича „Щедрик”, „Дударик”, чи „Ой пряду” захоплював без виімку кожного чужинного критика, який, не розуміючи тексту ні символіки, дослухався в цих мініатюрках непересічної, вічної музики.

Часто буваю на концертах і національних святах, але не мала я змоги досі почути так відповідної для наших програм пісні „Козака несуть” в обробці Леонтовича, що її виконав хор „Верховина”. Пісня, що має жалібний характер похоронного маршу, в багатоголосному розписі Леонтовича має радше елегантний характер. В інтерпретації молоді диригентки Ірини Тхорик вийшла колисково.

Диригентка, як мистецький керівник, брала музично стилістичний аспект в укладі програми включаючи С. Яременка, композитора з Едмонтону, автора „Тобі Володарко”, сучасних композиторів з України — М. Дремлюгу й Г. Майбороду, складної композиторської мови Льва Ревуцького у творі „Дід іде” та обробки таких майстрів, як Леонтович, Кошиць і Козицький.

Молода диригентка, курсантка диригентських курсів організованих Володимиром Колесником в Едмонтоні, домінувала у своїй інтерпретації виконуваних творів виразною музикальністю.

Для експресивного і більш драматичного звучання кульмінацій належало б підсилити хор сопранами, щоб доповнити і завершити гарно збалансований звук альтів і чоловічих голосів.

Акомпаньюторка, Ксеня Дацків, дискретно і дуже музикально доповнювала мистецьку цілість.

В часі антрактів перед заслону була введена жива ілюстрація „Співомовок” Степана Руданського в першорядному мистецько-драматичному читанні Романа Британа, який є керівником цих ансамблів та провадив як конферансьє цілу програму. Виконували гротеску у формі пантоміми члени-солісти танцювальної групи витримано і тонко. Це був досить оригінальний гумористичний антракт вартісний тим, що сягав зараз до клясичної літератури українського чисто народнього гумору — Степана Руданського.

Танок ансамблю „Дунай” вражав вітальністю, рухом і масовістю, найкращими елементами українського танку. Хореографія Юрія Хруника і Долорес Вацко була в більшості оригінальна, подекуди черпала вже виконувани мотиви. Відчувалось великий ентузіазм молоді. Регіональні танки і костюми були дуже ефектовні і сценічні.

Видно, що хореограф є в пошуках за новими лініями й рисунком танку. Мистецько-хореографічна творчість робить ці танки цікавими, навіть для тих, що їх постійно оглядають.

Сольова акробатика в гопаках дійшла мабуть вже до свого вершка. Починає тепер розвиватись в ансамблево-акробатичному характері і виходить багато краще, бо гурт акробатів вказує на вищий рівень танкової технічної дисципліни.

Поява дівчат захоплювала красою, чаром, граціозністю і масовістю.

Були теж цікаві спроби мистців і керівника зібрати у відкритті і закінченні програми всіх виконавців у відповідні хороводи.

Належить підкреслити високий рівень мистецької самодіяльності і потенціалу для росту та розвитку.

Марта К. Б.
Г.У. 1.VIII. 1984

Останні акорди

17 липня, заходами Організацій Визвольного Фронту та Корпорації Д.У.М. відбулась гостинна вечірка на привітання „Ансамблю Верховина” після його приїзду з концертного турне.

Напевно не один з шановних читачів може поставити питання — а що воно має спільного із працею хору? — Нічого? — а може так, а може ні. Та це — байдуже. Я хочу поділитись своїми незабутніми вражіннями з цього вечора, на останній сторінці цієї збірки замикаючи нею 25-річчя „Ансамблю Верховина”.

Я ніколи не мала нагоди спостерігати такого ентузіазму, такого одушевлення молоді, як тоді.

Від ОУВФ, голова СУМ-у п. Богдан Ільків, він, як господар, привітав своїх женців, що повернулись з поля домів з багатим вінком урожаю, так привітав він з важкої дороги „верховинців”, що повернулись з вінком слави. Після смачного прийняття, що його приготували членки ОЖЛВУ, голова „Ансамблю Верховина” п. Роман Британ з великим відчуттям прочитав свій власний твір глибокого змісту, що вказував на свідомість Ансамблю з полум’яною любов’ю у змагу до вершин рідної пісні й танцю — рідної культури.

Милою несподіванкою був коровай, якого подарили батьки Романа Британа Ансамблеві на щастя й успіх у праці.

Відтак кінцева, найважливіша частина, в якій радості не було кінця, що доповнювала радість, яка невгавала під час цілої вечірки, де з великим вдовolenням гуторили про свою мандрівку. А тут вони себе оглядали на телевізійному екрані, їхній ювілейний концерт в Едмонтоні, що був набраний на відеоплівку. Мабуть не дасться мені очеркнути, з яким захопленням молодь стежила за своїм виконанням концертних точок. Вона з великим одушевленням вслухувалась у пісні ними виспівані. Здавалось, що всі вони хочуть повлазити в цей апарат, щоб найдокладніше збагнути, чи то кожному нотку в хорі, чи в танці, кожний крок, кожний жест, щоб не повторяти недомогань в слідуєчому етапі своєї праці.

Спостерігаючи насолоду молоді з її праці, я і багато інших милувались разом з нею з двох мотивів, що вона гідно відсвяткувала 25-ліття Ансамблю - не скомпромітувала і що знайшла своє вдоволення зі своєї праці на культурній ниві.

Мабуть ще довго, в серці „верховинців” озиватимуться останні акорди ювілейної пісні з цього вечора на відпруження після великого жнива.

*Чарівна пісне мого краю,
Ти юнь моя, народній міт,
У росах сліз, мій квіте раю,
Дорожча ти за самоцвіт.*

Т. Федорів

Світлин: ЯРОСЛАВ ФЕДОРІВ

Диригенти й інструктори ансамблю на „Ювілейному бенкеті” 1984

ПІСЛЯСЛОВО

В цьому визначному році хору „Верховина” і танцювальної групи „Дунай” припав мені цей обов’язок, щоб написати історію хору „Верховина” й теж написати про 10-річну працю танцювальної групи „Дунай”. Дуже короткий час і невідрадний стан мого здоров’я ніяк не сприяли мому завданню. Однак з острахом і за домовленням я прийняла цей нелегкий обов’язок, щоб по своїй спроможності хоч у скромній формі, коротко написати те, що можливе. Отже, годі було написати повну історію як слід, про цих двох, ще недавно окремих, мистецьких одиниць за весь час їхнього існування. Тому в цій ювілейній збірнику передаємо лиш короткий перегляд існування і праці „Ансамблю Верховина”, де в обмеженій формі представлено різні фази розвитку сили, тобто ріст їхнього членства та його праці, не зважаючи на різні періоди часу, чи тоді, коли хор був під крилами Об’єднання Жінок ЛВУ чи з найновіших років, коли вже Об’єднання Жінок передало його в руки нашій дорогій Спілці Української Молоді. Не менш цінною віткою культурного життя для нас являється й танцювальна група „Дунай”, що теж здобула собі велике признание у нашій громаді своїм мистецьким виконанням українського танку. „Дунай” наче „вплив” із джерела нашого Осередку СУМ-у і „доплив своїм руслом” танцювального мистецтва до „Верховини”, з’єднавшись в одну цілість під назвою „Ансамбль Верховина” СУМ.

Джерелом матеріалів до цього збірника про хор, як було вже сказано, служив нам архів хору „Верховина”, збережений Об’єднанням Жінок ЛВУ. Хоч не використано його вповні, головні дописи — як найкращий засіб до представлення хорової праці, та все ж таки вичувалось брак інших матеріалів, що служили б до точнішого обчислення часу чи чисельного розвитку членства. Це, ще більш відноситься до танцювальної групи „Дунай”. Є лиш дуже малі дані про працю „Дунаю”, за винятком невеликого числа дописів та записок про нього.

Передаючи цю збірку до рук читачеві, не сумніваюсь, чи не будуть якісь недомагання. По моїй невеликій спроможності я передала все до цього видання, що було можливе в моїй силі. І те, у великій мірі завдячую п-і Наталії Таланчук, яка допомогла мені у приготуванні цієї збірки та за її мовну коректу.

Під кінець, коли вглиблююсь думками у пройдений 25-літній шлях „Верховини”, наче у срібний передзвін верховинської пісні, мимоволі насуваються слова німецького письменника Ф. Шіллера „Де співають, там залишайся жити, лихі люди не знають пісень”. Українську пісню, цей неоцінений скарб українського народу, що тісно в’яжеться із традиціями та звичаями, що сягають сивої давнини, „верховинці” збагнули її вартість. Вони свідомі цього, що народ український з піснею пройшов століття кризь згарища, руїни й кризь величчі тріумфальні дні, що українська пісня — це життя народу, це історія його. Вони, враз із своїми проводами, належно доцінили її вартість, від початків до сьогодні, не жаліючи ні часу ні труду для української пісні. „Верховина” влилася в це русло пісенної культури, щоб наче цей потік не висихав, не малів, щоб пісня жила й розвивалась, відчуваючи в своїй душі відгомін слів великого генія Тараса Шевченка:

*„Наша пісня, наша дума
Не вмере, не загине...
От де, люди, наша слава,
Слава України!”*

„Верховинська” пісня пролунала чверть століття й залишила по собі гарний відгомін.

І цим, дорогі „Верховинці”, Ви дали великий вклад у пісенну скарбницю, з чого можете бути лише гордими, усі Ви, що співали й співаєте, що несли великий тягар відповідальності і ще й досі несете, поборюючи всі труднощі, яких було чимало. Тому, хай буде мені вільно в цих скромних словах, усім Вам висловити мою велику вдячність за Ваш великий труд, за Вашу гарну співпрацю зі мною через довгі роки. Особливо щире спасибі п. Н. Таланчук, за велику поміч у приготуваннях концертних програм, що вимагало дуже багато праці. Теж вельми вдячна п. М. Мартюк за її поміч, головню технічну. Завдячую у великій мірі п-і О. Свистун, за її майже безкорисне майстерне шиття строїв для хору, та п-ві В. Луцівому за поміч шиття чоловічих сорочок. Та всім Вам дуже вдячна, тим, що будьчим причинились до успіху цього хору. Зокрема найсердечніше дякую невтомним диригентам. Першому п. Михайлові Соханівському, який ставив важкі перші кроки в цьому хорі. Відтак п. проф. Сергієві Яременкові, що всеціло посвятив себе у поширенні концертних програм, збагачуючи їх організованими ним оркестрами із його учнів та других, а то й професійних музик із бандуристками СУМ, які теж мав під своєю рукою, що вимагало дуже великої посвяти і праці. Мило згадати хоч короткий час співпраці із Тересою Вавринчук-Парада, та останню диригентку п-у Ірену Тхорик, що цілковито віддала себе зі своїми непересічними здібностями хоріві „Верховина”. Та теж теперішньому голові хору п. Романові Британові, який останніми роками за могого головування допомагав у виведеннях інсценізацій.

З нагоди цих великих ювілейних святкувань 25-річчя хору „Верховина” і 10-річчя танцювальної групи „Дунай”, щиро-сердечно вітаю керівників та працівників на полі пісенної і танцювальної культури. На порозі слідуючого чверть-століття бажаю багато сил і витривалості, щоб ще краще розвивалась Ваша праця в гарній дружній співпраці. Щоб Ваші пісня і танок розцвіли у Вашому „верховинському” квітнику найкращого мистецького рівня, для окраси українського культурного життя тут і на славу українському народові там на рідній не своїй землі.

Т. Федорів

**З ПИСЬМОВИХ ПРИВІТАНЬ, ЩО
НАСПІЛИ
НА ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ**

Світовий Конгрес Вільних Українців

WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
CONGRES MONDIAL DES UKRAINIENS LIBRES
CONGRESO MUNDIAL DE UCRANIOS LIBRES
WELTKONGRESS DER FREIEN UKRAINER
CONGRESSO MUNDIAL DOS UCRANIANOS LIVRES

Secretariat: 2118 A Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada, M6S 1M8 Tel.: (416) 762-1108

17 травня 1984 р.

Вп. п. Денис Цар,
Голова Бенкетового Комітету
з нагоди 25-ліття "Верховини"
і 10-ліття "Дунаю",
9549 - 143 Авеню, Едмонтон.

Вп. і Дорогий Пане Цар:

Дуже дякую за запрошення на 25-ліття "Верховини" і
і 10-ліття "Дунаю". На жаль, я в той час буду в Торонті, на
з'їзді українського лікарського товариства північної Америки,
і не зможу взяти особистої участі у Вашому бенкеті.

Я дуже ціную однак працю різних мистецьких одиниць,
і тому в імені Президії і Секретаріату СКВУ, бажаю обом ансам-
блям дальших успіхів, а за всю працю в минулому складаю признан-
ня і подяку. Я не уявляю існування української спільноти
в діяспорі без української пісні і українського танцю, поруч,
самоєрозуміло, української мови, тобто - українського шкіль-
ництва.

Служити українській культурі - значить служити
українському народові, кожний-кожна на своєму місці, по своїх
силах і можливостях. Моє признання і подяка не лише хористам і
танцюристам, але й диригентам-керівникам, і то зокрема!

і пощаною до всіх,

Петро Саварин, президент СКВУ

Ч. 924/85

Торонто, червень 1984 р.

До Управи Осередку
Спілки Української Молоді
ім. полк. І. Вогуна
Едмонтон, Канада.

Дорогі Подрузи і Друзі!

Крайова Управа Спілки Української Молоді, сердечно вітає мистецькі ансамблі Вашого Осередку, - хор "Верховина" і танцювальний гурток "Дунай", з нагоди 25-тх і 10-тх річчя їхньої діяльності. Вітаємо Управу Осередку, Управу Ансамблів, мистецьких керівників, усіх членів ансамблів, та бажаємо дальших успіхів у Вашій праці.

Згадуючи про ювілей ансамблів, годиться пригадати, що цього року сповняється 35 років, від коли у лютому 1949 року українська молодь Едмонтону заклала підвалини для Вашого Осередку СУМ. Це вони, ці перші рядовики добачували кінечну потребу зорганізуватися в суспільну одиницю, в Осередок СУМ, в якому могли б сходитися, планувати, творити гуртки, вести громадську, політичну і виховну працю. І коли ми сьогодні робимо підсумки тої колосальної праці, яку провів Осередок СУМ на протязі 35-ти річної діяльності, то з цілоти на признання заслугують мистецькі ансамблі, - "Верховина" і "Дунай", за їх творчий вклад у плекання і ширення української культури серед наших співгромадян. Ансамблі "Верховина" і "Дунай", стали при Осередку палаючими вогнищами, кругом яких довгими роками гуртуються любителі української пісні і народного танку та чарують ними оточення. Тому Ваш ювілей, це наша спільна гордість, - це спільне пожив'я, тих, які закладали Осередок СУМ, тих, хто творив ансамблі і тих, хто збирає сьогодні плоди 35-річної праці.

Вітаємо Вас дорогі Подрузи і Друзі з Вашими Ювілеями, бажаємо Вам дальших успіхів у Вашій корисній праці. Нехай ці святкування і згадка про минуле, стане початком планування - майбутнього.

Честь України - Готов Боронити!

Ва Крайову Управу СУМ - Канади

Михайло Шепетик-в.р.голови

Микола Фіголь-секретар

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України

Відділ Калгари

Women's Association of Canadian League for Ukraine's Liberation

Calgary Branch

CALGARY

ALBERTA

До Хору "Верховина"
в Едмонтоні.

Калгари,
21 травня, 1984 р.

П Р И В І Т

В імені управи і членства Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, відділу в Калгарах, просимо прийняти наші щирі привітання з нагоди 25-річчя існування Вашого хору "Верховина".

Бажаємо витривалости та завзяття у дальшій праці для добра славного хору "Верховина".

Залучуємо чек на суму \$ 100.00 для Вашого Ювілею.

Щастя Вам, Боже!

За управу відділу ОЖ ЛВУ -

A. Sadivnyk

O. Kolomyichuk

Голова: А.Садівник

Секретарка: О.Коломийчук

До
Хвальної Управи
Хору Верховина, Едмонтон

Калгари, дня 28 травня 1984 р.

З нагоди 25-ліття Вашої праці на мистецько - культурній ниві, Відділ Ліги Визволення України в Калгарах, пересилає свою скромну пожертву в сумі \$ 100.00 дол. / сто / для здійснення Ваших плянів та ідей для української громади.

Посвідчення до "інком - текс" прошу переслати на адресу касира Відділу ЛВУ Т.Тютька, за що заздалегідь щиро дякуєм. Чек на повну суму в прилозі.

Остаюсь з належною пошаною -

T. Tyutko

Т.Тютько

Касир Відділу ЛВУ в Калгарах

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

До
Ансамблю "Верховина" при О.СУМ
в Едмонтоні, Алта

П Р И В І Т

З нагоди 25-річчя хору "Верховина" і 10-річчя танцювальної групи "Дунай", Управи Організацій Українського Визвольного Фронту в Едмонтоні складають щирі побажання і gratуляції за довголітню працю зберігання української культури на полі хорového і танцювального мистецтва.

Свою наполегливою працею Ви вложили цеголку під будову українського життя в Канаді, а зокрема в розбудові нашого культурного життя в системі ОУВ Фронту. Ми радіємо з того, що поважна частина членів Ансамблю це молоде покоління в більшості виховане в СУМ-і.

Бажаємо Вам усім, багато успіхів, витривалости і наснаги у дальшій шляхотній праці на славу і добро українського поневоленого але нескореного народу.

Щасти Вам Боже !

За управи ОУВ Фронту в Едмонтоні -

Петро Дацків

Петро Дацків - голова ЛВУ

Віра Кіндзерська

Віра Кіндзерська - голова ОЖ ЛВУ

Богдан Ільків

інж. Богдан Ільків - голова О.СУМ

Михайло Кіндзерський

Михайло Кіндзерський - голова Тов.УПА

Володимир Луців

Володимир Луців - голова Фир. ДУМолоді

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE
ALBERTA PROVINCIAL COUNCIL

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

ПРОВІНЦІЙНА РАДА АЛЬБЕРТИ
13709 - 102 Avenue
EDMONTON, ALBERTA T5N 0P2

1-го червня 198... 4

EDMONTON, ALTA.

До
Ювілейного Комітету Хору "Верховина" та Танцювальної групи
"Дунай"
в Едмонтоні

Достойний Комітети,

Провінційна Рада Комітету Українців Канади в Альберті
вітає хор "Верховину" з нагоди 25-річчя існування та діяльності
на добро і славу української спільноти в Альберті, і танцювальну
групу "Дунай" з нагоди 10-річчя плекання українського танцю.

З нагоди ювілеїв висловлюємо признання і подяку хоріві
"Верховина" і танцювальній групі "Дунай" за їх культурно-виховну
працю та бажаємо дальших та ще кращих успіхів.

За П.Р. КУК Альберти

М. Суховерський
/ др. М. Суховерський, голова /

Д. Толосійчук
/ др. Д. Толосійчук, секретар /

PHONES: 452-0831 or: 487-4988

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE

EDMONTON BRANCH

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

ВІДДІЛ В ЕДМОНТОНІ

4. червня, 1984 197

П. Роман Британ
Голова
Ансамбль Верховина
Едмонтон, Алберта

Шановний Пане Британ:

Із нагоди двадцятьпятих роковин діяльності ансамблю Верховина посиласмо від управи Комітету Українців Канади, відділ в Едмонтоні, та усіх складових організацій наше щире привітання й побажання Вам та ансамблеві ще довгих років успішної праці в нашому місті та провінції.

Кожна мистецька група заслуговує на нашу повну підтримку та співпрацю, бо вона протиставиться асиміляції українців в Канаді і від неї у великій мірі залежить збереження та продовжування нашої української спадщини на чужині.

За управу Комітету Українців Канади, відділ в Едмонтоні, із належною для Вас пошаною,

М. Кучер
Михайло Кучер

голова

Роман Гошак
Роман Гошак

секретар

В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон,
17-го червня, 1984 р.

П Р И В І Т

для хору "Верховина" у 25-ліття
і 10-ліття танцювальної групи "Дунай".

"Наша пісня, наша дума, не вмере, не загине".

Бо, як довго живе наш нарід, так довго лунатиме наша пісня. Ми, старші віком члени нашого товариства, члени Українського Визвольного Фронту, гратулюємо та складаємо Вам признання за Вашу жертвенну працю у цьому культурному ділі. Ми радіємо разом з Вами Вашими успіхами.

Дорогі хористи, й Ви, молоді танцюристи, Ви своєю працею і посвятою звеличуєте мистецтво і культуру Українського Народу.

Нехай Ваша пісня лунає бадьоро на чужій, але приязній землі. Як рівно ж нехай несеться на хвилях етеру на нашу Батьківщину, до якої Ви плакаєте любов у своїх серцях, любов до рідної пісні, що звеличує нашу минувшину.

Нехай лине Ваша пісня за колючі дроти до концтаборів і тюрем, у злиденні часи братів і сестер, дає розраду і потіху всім страждаючим і пригадує, що "Ще не вмерла Україна".

За Управу Українського Товариства Сеньорів
ім.Марка Бовслава в Едмонтоні -

Голова: Василь Вальків

Секретар: Никола Шрам

ЗМІСТ

1.	Т. Федорів: Шумить далека Верховина	5
2.	Передмова (в англ. мові)	6
3.	Передмова	7
4.	Т. Федорів: 3-за обрїю „Верховини”	8
5.	Т. Федорів: Вступ	9
6.	Хор ОЖ ЛВУ „Верховина” в Едмонтоні. Спомини диригента М. Соханівського	10
7.	Диригенти і акомпаньатори хору „Верховина”	14
8.	Н. Таланчук: Хор „Верховина” в Едмонтоні	17
9.	І. Шевчук: Виступ хору „Верховина” в Едмонтоні	18
10.	Михайло Когут: Концерт на пошану української матері	22
11.	Т. Федорів: Розкажіть мені, зорі	23
12.	Т.Ф.: Хор ОЖ ЛВУ в Едмонтоні	24
13.	Ів. Шевчук: Рїздвяний концерт пройшов гарно	26
14.	Іван Шевчук: Весняний концерт жіночого хору „Верховина”	28
15.	Л.С.: Українська пісня й танці в Пров. музеї	30
16.	І.Ш.: Концерт у честь Лесі Українки	31
17.	Іван Б. Болахівський: Едмонтонський Осередок СУМ та ОЖ ЛВУ в поклоні великій поетесі	33
18.	Т. Ф.: З рїдною піснею по Альберті	35
19.	Т. Федорів: Хор ОЖ ЛВУ і СУМ „Верховина”	40
20.	Лист подяки з Редвотер	42
21.	о.М.Д.: Рїздвяний концерт СУМ — ОЖ ЛВУ	43
22.	Леся Фїялка: Святковий концерт	45
23.	Т.Ф.: Праця хору „Верховина”	46
24.	Т.Ф.: Весняний концерт ОЖ ЛВУ	48
25.	Тетяна Федорів: Весняна пісня	50
26.	А. Кабайда: В пошуках за розв’язкою	51
27.	Т. Федорів: Мак червоний	52
28.	Т. Федорів: Нова зміна	52
29.	о.Юрій Ковальський: Закїнчення Місяця Юного СУМ-ївця	54
30.	М. Завадський: Обжинки — День подяки	58
31.	о.М. Дядьо: Ювілейний концерт хору „Верховина”	60
32.	Уривки з дописів	63
33.	Голови хору	72
34.	Т. Федорів: Підсумки праці хору та його управ	73
35.	Перші члени хору	76
36.	Члени, що були колись в хорі	76
37.	Теперїшні члени хору	78
38.	Т. Федорів: На маргїнесі хору	78
39.	Т. Федорів: На хвилях „Дунаю”	81
40.	Dunai Dance Group	83

41.	Dunai Dancers	83
42.	Dunai	84
	Голоси преси	
43.	Т. Федорів: Концертом закінчено Місяць Юного Сумівця в Едмонтоні	85
44.	С.Р.: Святування 40-річчя УПА в Летбрідж	86
45.	С. Лисогірський: Концерт ансамблів СУМ Едмонтону в Саскатуні	88
46.	П.Б.: Сумівські гості з Едмонтону	90
47.	Т.Ф.: Присвята хоріві „Верховина”	90
48.	М. Завадський: Поклін Матері	91
49.	М. Завадський: Ювілейний концерт	93
50.	Т. Федорів: Бенкет у Срібний Ювілей	95
51.	В. Вальків: Концерт в Монреалі	97
52.	Марта К.Б.: Успішне турне сумівських ансамблів	98
53.	Т. Федорів: Останні акорди	100
54.	Т. Федорів: Післяслово	103
55.	З письмових привітань, що наспіли на ювілейні святкування	105

RNNH
1450

450088